

MODERN MASALLAR SERİSİ

O Yaşıyor...

Alter Güneş

Sayın Okuyucu,

Modern Masallar Serisi olarak adlandırdığım seriyi yazmaya başlarken tek hedefim sahip olduğumuz zenginliklerimizin farkına varmanızı sağlamaktan başka bir şey değildir.

Bu kitabı okuyan siz değerli okuyucularımdan biri dahi Dede Korkut Hikayelerini merak ederek açıp okursa, Türk Mitolojisini ve/veya Anadolu Efsanelerini araştırıp öğrenmeye çalışırsa bu benim amacıma ulaştığımı gösterecektir.

Saygılarımla,

Alter Güneş

*Bir varmış bir yokmuş
Önce var edilen sonradan yok edilmiş
Yok eden onu yaratanlardan başkası değilmiş
Zaman atalarımızın bizlere anlattıklarının unutulduğu
Tanrıların insanlarla birlikte aynı yollarda yürüdüğü
Onların birlikteliklerini, sevgi ve aşklarını kıskandıkları
Onlara oyunlar oynadıkları zamanlarmış*

1) O Yaşıyor...

“Yardım edin imdaaat... Lütfen biri yardım ets...”

Kollarından tutup onu sürükleyen iki adamın arasında zorlukla ayakta kalmaya bir yandan da kurtulmaya çalışarak bağırان orta yaşlardaki adamın ağzı kapatılınca çığığı yarım kaldı.

Hafiften grileşmeye başlayan saçları darmadağınktı. Üzerine giydiğı kırmızı kareli gömleğinin cebi adamların ellerinden kurtulmak için debelenirken yırtılmıştı Yırtılan parça bir köpeğın dili gibi aşağı yukarı sallanıyordu. Burnundaki izden gözlük taktığı anlaşılan adamın gözünde şuanda gözlük yoktu. Yüzü yer yer aldığı darbelerden dolayı morarmaya başlamıştı. Muhtemelen gözlüğü de bu esnada düşmüştü. Sosyal ilişkileri iyi olmayan adam ne oturduğu apartmanda ne de mahalleden birini tanıyordu. İri kıyım adamların arasında yaka paça evinden alınıp apartmandan çıkarılmıştı ancak kimse ilgilenmiyor hatta olaydan uzak kalmaya çalıştıklarından dolayı kafalarını çeviriyor ve yürüyüş tempolarını artırıyorlardı.

Onu tutan adamlar kendisinden oldukça iri olmalarına rağmen ağzını kapatan ellerden kurtulmayı başardığı anda yine bağırmaya çalıştı: “O yaşıyor. D... D... ..yor” ağzı söyleyebildiğı ilk kelimedden sonra tekrar kapatılmıştı. Binanın önünde yol kenarında park halinde, siyah camlarından dolayı içerisi gözükmeyen minibüsün kapısı onlar gelince yana doğru açıldı. İçerden bir çift kol diğerlerine yardım amaçlı çıktı. Bağırmaya ve hala onu tutan kollardan kurtulmaya çalışan adamı tutup aracın içine attı. Diğer adamlarda içeri girince aracın kapısı kapatıldı ve hızla bulunduğu yerden uzaklaştı.

*

Sabah çok erken saatlerdi. Ayakları çıplak vaziyette elleri arkasından bağlı ve kafasında siyah kumaştan bir torba ile düşe kalka yürüyen adam dün araca zorla bindirilen adamdan başkası değildi. “İpler... Önce ipleri çıkarmalıyım.” Canı çok yanıyordu. Dün akşamdan beri bayağı hırpalanmıştı. Bileklerini bağlayan ipleri zorladığından dolayı kesilen yerlerden kan akıyordu ama adam bunu hiç umursayacak durumda değildi. Aksine kandan kayganlaşan bileğinden ipleri çıkarmak daha da kolay olacaktı. İpten kurtulmaya o kadar dalmıştı ki dengesini kaybetti. Ayakları birbirine dolanan adam tökezleyerek yere düştü. Dizlerinin üstünde kalamadı. Elleri arkada bağlı olduğu için koruyamadığı yüzünün yere çarpmaması için yan düşerek beden ağırlığını koluna vermek istese de başaramadı. Yüzünün yanı yere çarpınca buradan başlayan acı dalgası ayakuçlarına kadar devam etti. Üstüne üstlük bir de dilini ısırmıştı. “Kalk, ayağa kal.” Kendi kendine konuşup duruyordu. Ağzındaki kan tadı ile bir süre öylece yerde kaldıktan sonra dizlerinin üstüne kalkabilmek için birkaç deneme yapması gerekti. Kandan kayganlaşan bileklerinden önce birini sonra diğerini iplerden kurtardı ve hemen kafasındaki torbayı çıkardı.

Nerede olduğunu anlamaya çalışarak etrafa bakındı. Gözlerini kıstı. Gözlüklerinin olmaması da durumu daha da zorlaştırıyordu. “Neredeyim ben?” diye sorduysa da bunu cevap alabilmek için sormamıştı. Hava çok sisliydi. Yürüyebilmek için sisin içinde elleriyle yol açması gerekiyormuş hissine kapıldı. “Hay ben bu gözlerin... Lazerle gözleri çizdirmek iyi bir şey olsaydı, gözlük kullanan göz doktoru kalmazdı.” Son cümleyi söylerken sanki birinin taklidini yapıyormuş gibi ağzını eğerek konuşmuştu. “Ah be anne göz doktoru olmak zorunda mıydın?” İçinde bulunduğu sis kuru bir sisti. “Bu sis nasıl bir şey böyle?” Doğal değildi ve nefes alırken içine girmesini istemediğinden nefesini tutmak istese de bir an sonra derin bir nefes almak zorunda kaldı. Ayaklarını dahi göremiyordu. Birden ürperdi. “Hava da soğuk.” İstem dışı elleri ile kollarını ovaladı sonra da avuçlarını birbirine sürttü. “Beni bir dağ başına mı bıraktınız?” Sonra birden bağırmaya başladı “Korkmuyorum sizden. Beni duyuyor musunuz? Korkmuyorum.” Kimse duymamıştı. Yavaşça ama hiç durmadan yürümeye devam etti. “Buralarda birileri olmalı. İstanbul’dan ne kadar uzakta olabilirim ki? Kimse yok mu?”

diye bağırdıktan kısa bir süre sonra kulağına o yoğun sis içinde ilerleyen araçların sesleri geldi. “Arabalar... Biliyordum. Biliyordum.” Seslerin geldiği yöne doğru sevinçle fırladı. Birden yüzüne gelen esinti denizin kokusunu getirdi. “Neredeyim ben?” Az önce korkmuyorum mu demişti... Belki biraz...

Elini burnunun ucuna götürdüğü halde göremiyordu. Sanki gri renkle resim yapan bir ressamın tualindeydi. Arkasında bir yerlerde daha önce duymuş olduğu halde dikkatini şimdiye kadar hiç çekmemiş olan bir ses ile birden irkildi. Durdu. “Bu da ne?” Toynak sesleri... Asfaltta yavaş yavaş ona yaklaşan bir at vardı. Uzaklardan gelip sisin içinde ilerleyen araçların sesini bastıran bir sestir bu. Toynaklar asfaltta her vurduğunda yankı yapıyordu. “Oh hayır, O burada...” diyerek hızla yürümeye başladı. Artık gerçekten korkuyordu. “Off nerede şu araçlar?” Sık sık korkuyla arkasına bakıyordu. Sis içinde bir hareket gördü. Az önceki hissi yeniden hissetti. Sanki bir ressam çizdiği at resmini başparmağı ile bastırıp onun belirginliğini kaybettirmeye çalışmıştı.

Kuru, yoğun, doğal olmayan sisin içinden bir ses geldi. “Sonunda başardın,” ses sisin içinde at ile yaklaşan adama aitti. Araçlar, araçlar nerede... “Her zaman senin iyi bir araştırmacı gazeteci olduğunu düşünmüşümdür.” Kahkaha atarak devam etti, “İstedğin oldu. Artık benimle yüz yüze gelebileceksin.” At biraz daha hızlanmıştı.

Adam can havli ile koşmaya başladı. “İmdat, yardım edin.” Geçip giden araçların seslerini duysa da onları göremiyor, ulaşmayı başaramıyordu. Artık gerçekten çok korkuyordu.

Birden gazetecinin az ilerisinde sislerin arasında bulanık bir şekilde gözükse de bir araç belirdi. “Ah işte en sonunda buldum yolu.” Bir umut... “Bu siste farlarını niye yakmadın be adam.” Gelen arabaya doğru ilerleyerek bağırdı “Durun durun, yardım edin,” Bir yandan da kollarını büyük beden hareketleri yaparak sallıyordu. Ama dehşetle son anda bir şey fark etti. Araç yavaşlamıyordu. “Yavaşlasana be adam...” Aracın şoförü o ne yaparsa yapsın onu görmüyordu. Şaşkınlıktan ağzından sadece “Ne?” çıkmıştı. Kenara çekilmek istese de başaramadı. Korkuyla “Hayır” diye çığlık atarak sırtını döndü ve çömeldi. Sanki bu onu gelen araçtan koruyabilecekti. Araba içinden geçip gitti. Sonra bir kamyon daha o şaşkınlığını üzerinden atamadan yine içinden geçip gitti. “Bu nasıl mümkün olabilir.”

“Bu sis”

Cevap arkasından alaylı bir ses tonu ile geldi: “Evet yazar, bu sis...”

“Beni göremiyorlar.” diyebildi. Korkudan nefes nefese kalmıştı. İlerlemeli bu sisten çıkmalıydı. Her iki üç adımda bir geriye bakarak koşmaya başladı “Gezer Ata, haklıydın...” İsmi büyük bir özlemle anmıştı. “Keşke seni dinleseydim.”

Atlı adam yaklaşıyordu. İçinden geçen araçları hiç umursamadan geliyor, geldikçe daha da belirginleşiyordu. Sağ elinde atın yanından sarkan uzun bir şey vardı.

“Evet, seni göremiyorlar. Bu benim sisim Yazar. Bu benim görünmeden gezebilmemi sağlayan, görünmeden çağlardır işimi yapmamı sağlayan sistir. Bu sis benim mızrağımın ucunda ölmeyen önce hissedip görebileceğin son sistir Yazar,” atını hızlandırdı. Gecenin içindeki bir gölge kadar kara olan atın burnundan verdiği nefesi o kadar yoğun ki sanki sisin kaynağı onun nefesiydi.

“Sana durmanı söylediğimde beni dinlemeliydin Yazar
Adamlarım kendini öldürüp mesaj bıraktıklarında durmalıydın Yazar

Seni yazdığın gazeteden kovdurduğumda durmalıydın Yazar
Beni buna mecbur bıraktın Yazar”

İyice yaklaşmıştı. Adam yaklaştıkça elinde Atlı Savaşçılara özgü uzun bir kargı tuttuğu iyice belirginleşti. Üstünde uzun kollu omuzlarında koyun postu bulunan manda derisinden bir kıyafet olan adamın geniş göğüs kafesi tüm korkutuculuğu ile açıktaydı. Kafasında yine koyun postundan yapılma kalın bir börk vardı. Onun altından çıkıp omuzlarına dökülen kuzgun karası saçları tıpkı atının yelesi gibi uçuşuyordu.

Mızrağın ucu sırtına değmek üzereydi. “Hayır hayır... Ölmek istemiyorum.” Artık gözyaşlarını da tutamaz olmuştu. Korku ile dönüp arkaya bakmak istediği sırada ayağı tökezleyen adam yüzükoyun yere düştü. Sırtına yiyeceği mızrağın korkusuyla hızla düştüğü yerde döndü. Sağ kolunu yüzüne doğru getirerek haykırdı “Hayırrr”

Atlı adam gitmişti. Tıpkı sisin kaybolup gittiği gibi. “ Ne, ne oldu?” Gazeteci, Boğaziçi Köprüsünün ortasındaydı. Ağız açık bir şekilde şaşkınlıkla etrafında dönerken Arkasında fren yapan bir aracın sesi ile o yöne döndü. Damperli aracı kullanan şoförün gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Şoför onu görebiliyordu. Ne şoförün yaptığı acı fren işe yaramıştı ne de araştırmacı gazetecinin korku ile sırtını dönerek yüzünü kapatması.

Adamın bedeni hiç acı çekmeden ölmüştü. Ancak bedeninden ayrılan ruhunu sisin içinde bekleyen eli mızraklı bir atlı vardı. “Gel bakalım buraya Gazeteci...” Attığı kahkaha sisin içinde uzaklaşarak kayboldu. Nasıl yaptıysa adamın bedeninden çıkan ruhunu boğazından yakaladı. Ruh onun ardında bir yere bakarak kollarını yardım et der gibi uzattı “Dila...” diye haykırırken kara savaşçı eyerinin yanından aldığı bir tulumun içine onu tıktı.

“Evet Yazar, ben gerçeğim ve yaşıyorum. Haklısın... Daha doğrusu haklıydın. Şimdi bunu öğrenmen sana ne kazandırdı söyle bakalım?” Tulumu birkaç kez vurdu. Atını gerisin geri çevirdi ve yoğun sisin içine dalıp kaybolup gitti.

Boğaziçi Köprüsünde trafik bu kaza nedeni ile kilitlendi. Şoför olay yerine gelen polisler adamın karşısına birden çıktığı konusunda yeminler etse de alıp götürüldü.

*

İstanbul’un başka bir semtinde genç bir erkek gördüğü kâbusla birlikte ter içinde yatağında fırladı. Uyandığı sırada attığı çığlık yan odada yatan ikiz kardeşini uyandırmıştı. Kapıyı hızla açan endişeli kardeş yatağa oturup ter içinde kalmış kardeşinin saçlarını yüzünden arkaya aldı. Uzun yılların tecrübesi ile hiç konuşmadan bekledi. Kardeşi gözlerini onunkilerle birleştirdiğinde tek bir şey söyledi. “O Yaşıyor...”

2) Gezer Ata

Sahaflar Çarşısı içindeki kalabalığı aralayarak, elinden geldiğince kimseyi rahatsız etmeden ama gitmesi gereken yere geç kaldığını bilerek bir o kadar da acele etmeye çalışan genç kız; yine tezgâh önünde elindeki bir kitabı inceleyen adama çarparak ilerlemeyi devam etti. Bir yandan yürürken kafasını çevirerek çarptığı adama dönerek “Çok özür dilerim” derken diğer yandan yürürken önüne bakmayınca bir başkasına çarptı. “Hay...” Çarptığı yaşlı adamın bakışlarındaki sessiz öfkeyi görünce; “Suç elbette sizde değil efendim. Gerçekten özür dilerim. Buyurun düşürdüğünüz kitabınız” diyerek yere düşen kitabı alıp adamın eline tutuşturdu ve yürümeye devam etti.

Kırmızı yuvarlak camlı güneş gözlüklerinin ardında ki gözleri bıkkınlıkla saatine baktı. “Offf çok geç kaldım” diyerek, daha hızlı ve kalabalığı yararak ilerlemeye devam etti. “Pardon... Pardon... İzin verir misiniz?...”

Omzunda çaprazlama asılı Postacı Çantası denen çantalardan vardı. Sağ kolunun altına onu da sıkıştırmıştı. Ezbere bildiği ara sokaklardan ilerleyerek gelmesi gereken Sahafa ulaştı. Sahaf dükkanı merdivenleri inince hemen sağdaydı. Kuytuda kaldığından çoğu zaman kasvetli bir sessizlik içindeydi. Hemen içeri girdi. “En sonunda...” içerdekilere merhaba, kolay gelsin” diyerek el salladı. Onlarda ona el salladılar. “Dede sensiz başlamadı” dedi arkasından biri. Kız duyduysa bile cevap vermedi.

Dükkânın arkasına geçip sarmal şeklindeki dar merdivenden aşağı indi. Her yer – merdivenler dâhil, kitap doluydu. Eski kitap kokusu odayı doldurmuştu. Alt katta da duvarlardaki raflarda kitaplar vardı. Raflara sığmayan kitaplar yerde üst üste istiflenmişti. Alt katın ortasında bir alanda beş ahşap sandalyeden bir U çizilmişti. Bunların karşısında ise tek bir sandalye duruyordu. Üç sandalye boştu. Her zaman oturduğu sandalyeye yöneldi. Sağındaki sandalye de boştu. Sandalyenin sahibi bugün gelemecekti. Diğer boş olan sandalyeye anlamlı anlamlı baktı. O sandalyenin sahibi de diğerleri gibi bu günleri asla kaçırmazdı. Ne olmuştu acaba. “Yine burnunu neye soktun acaba?” diyerek çıkınca onu aramak için aklına not düştü.

Gözlüğünü çıkarıp çantasına koyduktan sonra onu da alıp sandalyenin arkasına bıraktı. O oturur oturmaz sol yanındaki arkadaşı ona doğru eğilerek: “Nerede kaldın? Sen gelmeden başlamadı.”

Başlamamalarına elbette çok sevinmişti. Kız gülümsedi. Sonra ise geç kalma sebebi aklına geldi. Suratını ekşiterek ve bıkkınlıkla “Profesör Yerden Bitmenin dersi uzatası tuttu.” Boş sandalyeyi işaret ederek “Sayın araştırmacı gazetecimiz de gelmemiş,” dediyse de ve bunu şayet yanındaki arkadaşı biliyorsa ondan öğrenmek istese de; “Neyse neyse Dede geliyor. Sonra konuşuruz” dedi. Odaya arka taraftan elinde bastonu ile yaşlı bir adam yavaş yavaş geldi. Sandalyeye oturdu. Bastonunu önüne alıp sağ elini bastonun sapını tuttuğu sol elinin üstüne koydu. Tek tek herkesin gözlerine baktı. Baktı bakmasına ama sanki yüzlerine bakmıyordu yaşlı adam. İçlerine bakıyordu. Ondan saklayabilecekleri bir şey yokmuş gibi çaresiz hissettilerse de bir yürek atışı sonrasında o his geçip gitti. Adam dosttu. Ondan zarar gelemezdi. Herkes bunu yüreğinin en derinlerinde hissedebiliyordu. Elinde baston vardı ama ona hiç ihtiyaç duyuyor gibi değildi. Bembeyaz saçlarının ve sakallarının içinde tek bir siyahlık yoktu. Güneşi dahi dondurabilecek mavi bakışları her zamanki gibi sevecendi.

Yaşlı Adamın sağında ilk sandalyede oturan Dağhan Dora idi.

“Varol yiğidim”

“Diyen sağolsun dede”

“Nasılsın oğul, iyi misin? Bize anlatacağın var mıdır?”

“İyiyim dedem. Size anlatacağım bir şey yoktur”

Dağhan’ın yanındaki sandalyede Dila Demirhan oturuyordu.

“Varol yiğidim”

“Diyen sağolsun dede”

“Nasılsın kızım, iyi misin? Bize anlatacağın var mıdır?”

“İyiyim dedem. Benim de size anlatacağım bir şey yoktur”

Sıra kıza geldi. Onun da adı Asya Güneşoğlu idi. Hemen yanındaki boş sandalyede de normalde ikiz kardeşi Aybars Güneşoğlu otururdu. Ama bugün gelememişti.

“Varol yiğidim”

“Diyen sağolsun dedem”

“Nasılsın kızım, iyi misin? Bize anlatacağın var mıdır?”

“İyiyim dedem. Benim de size anlatacağım bir şey yoktur. Ancak kardeşim maalesef gelemeyecek.”

“Kâbuslar mı?”

“Evet dede. Maalesef devam ediyor. Dün geceki şimdiye kadarkilerin sanırım en kötüsüydü. Attığı çığlığa uyanıp yanına vardığımda ter içindeydi. Sayıklıyor gibi sürekli “O yaşıyor... O yaşıyor...” diyordu. “Kim, Aybars? Kim yaşıyor?” dedimse de cevap vermedi. Yorganı başının üstüne çekti. “Beni yalnız bırak” dediğinde onu gerçekten yalnız bırakmak gerekir dede. O nedenle bir süre daha kalıp odasından çıktım.”

Dede “Demek O yaşıyor” dedi boş olan diğer sandalyeye bakarak. “İlbey’de yok ortalarda,” diyebildi bir süre sonra.

“Hepiniz hoş gelmişsiniz. Sefa getirmişsiniz.” Her zaman aynı şekilde başlardı hikâye anlatmaya. Derin bir nefes alarak bastonunu iki kez yere vurdu. “Bana Gezer Ata derler. Tıpkı dedeme ve onun dedesine dendiği gibi. Tıpkı dedelerimin de dedeleri aynı şekilde çağrıldığı gibi.”

“Bugün burada size bir hikâye anlatacağım. Benzerlerini daha önce de duyduğunuz bir hikâye. Ama gerçek olanı. Sizin duymuş olduklarınız çağlar önce değişti, değiştirildi. Gerçeği bilenler, onu dillendirenler yok edildi. Burada duyduklarınız ise dedelerimden dedelerine onlardan da bugüne, bana kadar geldi. Her bir hikâyeyi doğru bir şekilde öğrenip anlatana kadar tekrarlatıldı.”

Bir varmış bir yokmuş

Önce var edilen sonradan yok edilmiş

Yok eden onu yaratanlardan başkası değilmiş

Zaman atalarımızın bizlere anlattıklarının unutulduğu

Tanrıların insanlarla birlikte aynı yollarda yürüdüğü

Onların birlikteliklerini, sevgi ve aşklarını kışkandıkları

Onlara oyunlar oynadıkları zamanlarmış

3) Tahta Köprü

Uzun sedir ağaçlarından oluşan büyük bir ormanın kenarından eskiden bir nehir akardı. Kuru nehir yatağının üstünde o eski günlerden kalma tahta bir köprü hala duruyordu. Eski olmasına eskiydi bu köprü ama sağlamdı. İki atlı yan yana durabilir, bir at arkasında dolu yüklüğü ile buradan rahatça geçebilirdi.

Ormanın uzak kenarında bu köprüyü gören bir noktada yeşil çimenli toprak birden ölere kararmaya başladığında buna şahitlik edebilen sadece uzun kulakları bedeninden daha büyük görünen beyaz bir tavşandı. Nedenini merak etmeden içgüdülerini dinleyerek oradan hemen kaçtı. İyi de yaptı. Bu karartının içinden önce bir kafa sonra da bu kafaya ait olan beden yükselmeye başladı.

Gelen Ölüm Tanrısı Aldaçı Handı. Efendisi Erlik Han köprünün üstündeki savaşçıyı izlemeye göndermişti. Uzun zamandır onu gözlüyordu.

Yağız, iğdiş edilmiş kara savaş atının sırtında oturan genç savaşçı altından su akmayan köprünün tam ortasında duruyordu. At sabırsızlıkla ayağını ahşap köprüye vurunca “Sakin ol Karagözlüm, yakında biri burada olur. Hep gelmediler mi? Tamam, bu sefer biraz geciktiler kabul ama gelecekler” diyerek atının uzun yelesini sevip onu sakinleştirmeye çalıştı. Kısa bir süre sonra at kulaklarını oynatınca gülümseyerek “Demek geliyorlar... Bak ben sana ne demiştim?”

Karagözlüm adlı siyah atın üstündeki savaşçı gençti. Saçları aynı atının yelesi gibi kara ve uzundu. Kafasına taktığı kuzu derisinden borkün altından omuzlarına dökülüyordu. Üstünde manda derisinden geniş göğsünü açıkta bırakan uzun kollu bir üstlük vardı. Koyun postundan omuzluklar iki omzundan aşağı sarkıyordu. Çizmeleri de tıpkı pantolonu gibi yumuşak deridendi ve üst kısmı dışa doğru kıvrılmıştı. Kılıcını atının eyerinde taşıyordu. Sol bacağının hemen altındaki kının içinde çekilmeye hazırı. “Küçük Kardeş bugün sana ihtiyacım olmayacak,” diyerek kılıcı sevdi. “Bugün Büyük Kardeşi kullanacağım.” Sağ elinde tuttuğu uzun mızrağı havaya kaldırdı. Mızrağın uzun sap kısmı demirdendi. Demir sıcakken kara suda soğutulduğu için de kapkaraydı. Bu uzun kara sapın ucunda çift tarafı keskin dibinden uca doğru incelerek giden çeliğin parlaklığı karşıdan gelenlerde korkutucu bir etki bırakıyordu. Kılıcın kabzasında, mızrağın ise kara sapında bir kuzgun kafası şekli vardı.

Karşıdan arkalarında yük taşıyan iki atlı yüklük ve bu yüklüklerin yanlarında da birer atlı geliyordu. Yüklüklerin sürücüleri dâhil dört kişiydiler. Köprünün başına geldiklerinde yüklüklerin yanında at koşturan iki savaşçı elleri kılıçlarında öne çıktılar. Köprü üstündeki siyahlı savaşçının karşısına geldiklerinde adam yerinden hiç kıpırdamamıştı. Gelenlerden biri “Mızrağın keskin olsun savaşçı” dediğinde de ne kıpırdadı ne de cevap verdi.

Bu kez diğeri konuştu “Barışı mı ararsın yoksa belayı mı?” Biraz durduktan sonra devam etti “Yaşamak istiyorsan kenara çekilmelisin.”

“Bu köprüyü kullanmak istiyorsanız keselerinizdekilerin yarısını alırım, kuru nehir yatağından geçmek isterseniz de tamamını...” diyerek alaylı alaylı cevap verince iki savaşçı kılıçlarını çekip ileri atıldılar. İçlerinden ilk konuşan “Birazdan uçuğa varacaksın” dedikten hemen sonra öldü.

Köprüde bekleyen siyahlı savaşçı mızrağını bir göz kırpması sürede ileri çıkardı. Bunu yaparken yerinden bile kıpırdamamıştı. Tam olarak elinden çıkarmadığı mızrağını karşıdaki savaşçının boynuna girdiği gibi geri çekti. “Erlik Han, bu bugün sana gönderdiğim ilk ruhtu. Tamağın kapılarını açık bırak, dahası da var.”

Üstüne gelen kılıçlı diğer savaşçının saldırısını karşılamak için atının kafasını sağa doğru çevirirken mızrağını kafasının arkasından sol omzunun üstüne aldı ve gelen kılıçlı saldırıyı savuşturdu. Diğer savaşçı ile çok yakındılar. Boştaki sol eli ile yaptığı yumruğu adamın çenesine alttan yukarı savurarak vurdu. Sersemleyip geri giden adama duruşunu hiç bozmadan mızrağını sapladı. “Erlik, bu da ikincisiydi,” diyerek ölü bedenlerin yanından geçip arkalarında yük olan iki atlı yüklüğe doğru yavaş yavaş at sürmeye başladı.

Kendini yüklükten yere atan adam “Al hepsi senin olsun” diyerek çıkardığı keseyi ona doğru sallayarak geldi. Vücuduna saplanan mızrağa inanmaz gözlerle baktı. “Erlik, duyuyor musun sesimi? Üç etti bununla.”

Diğer adama doğru ilerlerken “Tamam sana gerçeği söyleyeceğim. Siz keselerinizi verseniz de vermeseniz de hepinizi öldürecektim. Erlik Han, dördüncü ölümü de sana adıyorum.” Diğer adam da öldü.

“Şu yerdeki keseleri alalım Karagözlüm. Cesetler, atlar ve yüklüklerle de ilgilendikten sonra hemen Balca’nın yanına gidelim. Onu bekletmek istemeyiz değil mi?” At soruya cevap verir gibi kişnedi.

Yerdeki keseleri alırken üstünden uçan bir kuzgunun gölgesinin sırtına düştüğünü fark etmedi. Aldaçı Han göreceğini görmüştü. Öldürdüklerini her seferinde Erlik Hana adayan savaşçı ile ilgili gördüklerini efendisine anlatmak için uçup gitti.

4) Subaşı

Yolcuların geldiği yolda gerisin geri bir süre gittikten sonra yüklükleri taşıyan atları bir ağaca bağlayarak onları geride bıraktı. Cesetleri taşıyan diğer iki atı yularlarından tutup orman içine girdi. Bir süre patikada ilerledikten sonra belli bir nokta da patikadan ayrıldı ve ormanın derinliklerine daldı. Kurumuş büyük bir meşe ağacının altında Karagözlümü durdurdu. Ağacın gövdesinin yanındaki çalıları kenara çektiğinde bir yarık ortaya çıktı. Yarık, bedende açılan bir yaraya benziyordu. İyileşmeyen bir yaraya. Karanlık deliğe bir şey görüyormuş ya da duyuyormuş gibi bir süre baktı. Sonra cesetleri birer birer atların üstünden alıp bu deliğe attı. Hep böyle yapardı. Yarığın bir dibi var mıydı bilmiyordu ama henüz bir sorun çıkmamıştı. Bu kara yarık sonradan ortaya çıkmıştı. Yanındaki koca meşede bu nedenle kuruyup gitmişti. O gün burada bir deprem olmuş, yer sallanmıştı. Yer sarsıntısı ile birlikte bu yarık oluşmuş, Meşe ağacı işkence gören bir insan gibi çığlık atmış; bir yandan kururken bir yandan da gövdesinde kocaman bir yarık oluşmuştu. İşini bitirince çalılar ile yarığın ağzını kapattı ve atları alıp oradan uzaklaştı.

Hiçbir zaman atların arkasında taşıdıkları yüklüklerde ne olduğu ile ilgilenmemişti. Şimdi de ilgilenmedi. Sürücüsü olmayan atların tersine vurduğu bir tokat ile öne atıldılar. Binicisiz atlara da birer tokat vurdu. Sürücüsüz atlar yolun ilerisindeki köylerden birinde durana kadar devam edeceklerdi.

Tekrar ormanın içine girdi. Bu defa uzunca bir süre patikayı izledi. Sonra yine yoldan çıktı ve sık orman örtüsünün içinde kaybolup gitti. Ormanın derinliklerinde bir kaya yükseltisine sırtını vererek küçük bir barınak inşa etmişti. Burayı yalnız kalmak istediğinde kullanıyordu. Bugün ise sadece silahlarını bırakmak ve üstünü değiştirmek için gelmişti. İçerisi küçüktü ama onun için yeterliydi. Odanın iki köşesini kapayacak şekilde bir divan ve ortada da bir sini vardı. Sininin yanında bir güğüm su ve üstünde de bir maşrapa vardı. Divanın örtüsünü kaldırdı. Açığa çıkan yerdeki tahtalardan birini sonra diğerini kaldırdı. Küçük ve Büyük Kardeşi öylece açıkta bırakamazdı herhalde. “Yarın görüşürüz Kardeşlikler” dedikten sonra güzelce yerlerine koyup tahtaları yerlerine yerleştirerek divanın örtüsünü düzeltti. Üstlüğünü ve başlığını da çıkarıp onları da divanın diğer yanında alt kısımdaki gizli yerlerine bıraktı.

Beyaz bir gömlek ve onun üstünde de bir yelek vardı şimdi. Beline bir kılıç taktıysa da bu Küçük Kardeş gibi değildi. “Balcam için hazırım.”

Karagözlüm sanki uçuyordu. Öne atılıyor ama sanki daha arka ayakları yere değmeden tekrar atılıyor.

Kuru dere yatağının civarındaki – diğer sürücüsüz atları gönderdiği tarafın tam ters yönündeki tek köye, Tahta Köprü’ ye gidiyordu. Balca onu her zamanki gibi subaşında bekleyeceğini söylemişti ve işte oradaydı. Balköpüğü renkli gözleri kara atın üstündeki genci görünce mutlulukla ışıldadı. Kumral uzun saçlarının uçları belinde hafifçe kıvrılıyordu. Üstünde tüm Tahta Köprülü genç kızların giydiği gibi çiçekli bir elbise vardı. Küçük bir tutamı örülüp ucuna mavi bir boncuk takılmış saç elbisenin üstünde duruyordu. Subaşında bekleyip yol gözlerken de o örülü saçları ile oynuyordu.

Buluşmalarına az bir mesafe kala adam atının yularını çekip onun daha durmasını beklemeden aşağı atladı ve kıza doğru koşmaya başladı. Kız da ona doğru...

Birbirlerine sarıldıklarında zaman durdu. Sadece ikisi vardı. Adam kıızı kaldırıp kendi etrafında döndürerek “Balca... Balcam” dedi ve sonra tekrar sarıldı. O adam sanki az önce dört kişiyi öldüren adam değildi. Narin yapılı kıızı kollarında paha biçilmez ve kırılacak bir hazineymiş gibi tutuyordu.

Sağ eliyle kızın yanağına gelen saçlarını alıp kulağının ardına koydu. Sonra sağ elinin tersi ile yanağını okşadı. Yine “Balca” dedi. “Balcam”

“Deli... Geç kaldın.”

“Biliyorum. Yapmam gereken bir şey vardı ve o uzadı. Üzgünüm.”

“Olsun. Yine de geldin ya...”

“Gelmez miyim Balcam, ölüm bile buraya gelmemi engelleyemez. Duydun mu beni, ölüm bile.”

“Deli, kaç kere böyle konuşmamalısın diye seni uyardım. Bir gün Tanrılar seni duyacak. Onları kızdıracaksın.”

“Bana hiçbir şey yapamazlar. Korkmuyorum hiçbirinden. Kâinatta korktuğum tek bir kişi var Balcam, o da sensin. Bir gün olurda beni sevmekten vazgeçersin diye çok korkuyorum.” Kıza baktı ve öptü.

“Deli...” dedi kız “Sen gerçekten delisin” gülümsedi. Baharın gelmesi ile birlikte güneşin dağlardaki karı eritmesi gibi, Deli o gülüşün içinde eriyip gitti.

“Keşke zamanı durdurabilseydim Balcam. Keşke sana sarılsam ve çağlar boyu hiç bırakmasam.”

“Ah Dumrulum, hep gerçekleştiremeyeceğin, sahip olamayacağın şeylerin peşinde koşuyorsun. Ben şu andan, yaşadığımız andan çok mutluyum.”

“Zaman...” diye söze başlaması ile kızın “eyvah geç kaldım” demesi bir oldu. Kız telaşla Subaşına gelme bahanesi olan daha önceden doldurup kenara koyduğu su testisini aldı ve hızla köye doğru ilerlemeye başladı. “Ben de bunu diyorum zaten Balcam” diyebildi genç savaşçı kızın ardından. “Zaman olmasa diyorum, onu bizim için durdurabilseydim diyorum.”

“Yarın yine aynı vakitte” dedi kız ardına dönüp. Kız patikanın ardında kaybolana kadar bekledi savaşçı. Sonra az ilerde bekleyen atına atlayıp gerisin geri ama bu kez yavaş yavaş Karagözlümü sürmeye başladı. Ne de olsa artık acele edecek bir şeyi kalmamıştı.

O patikanın hemen ardında Tahta Köprü köyü vardı. Çok büyük bir köy değildi. Yirmi iki tane hane vardı. Bu hanelerden biri de Balca’nın anne ve babasının eviydi.

Babası günlük işlerini bitirmiş, şimdi de odun kesiyordu. Çalışkan bir çiftçiydi kızın babası. “Anam da çalışkandır benim” dedi aklına annesi de geldiğinde. Her sabah kalkar hayvanları besler süt sağlar, tavukların altından yumurtalarını toplar sonra kahvaltı ederlerdi. Babası hemen tarlaya gider anası ise evde kalıp işler ile ilgilenirdi. İşini bitirir bitirmez kocasının yanına giderdi.

Odun kesen babasının yanından geçerken adam “Bir su için o kadar uzağa gitmene gerek yoktu kızım” dedi manalı manalı.

“Ben Subaşıdan içtiğim suyu daha çok seviyorum. Daha bir tatlı sanki” diyerek babasının tekrar cevap vermesine fırsat vermeden evden içeri girdi. Annesi ile de olağanlaştan her zaman ki konuşmasını yaptıktan sonra annesinin akşam sofrası için yaptığı hazırlığa karıştı.

*

Dar sarmal şeklindeki merdivenlerden inen kişi merdivenin üstüne konmuş kitapların dağılıp dağılmamasını umursamadan hızla aşağı indi. “Dede” dedi. Gezer Ata daha aşağı inen kişi ona

seslenmeden önce, o merdivenlerdeyken susmuştu. Onu dinleyenler de tıpkı Dede gibi aşağı inen kişiye bakmak için kafalarını çevirmişlerdi. Asya, aşağı telaşla ineni görünce hemen ayaklandı. “Aybars ne oldu?” dedi kardeşini iki kolundan tutarak. Ancak kardeşi hiç ona bakmadı. Gözleri Dedeye kilitlenmişti sanki. “Dede, O Yaşıyor...” diyebildi.

Yaşlı adam bastonunu kaldırıp bir kez yere vurdu.

5) Masallar Aslında Gerçek

Asya, kardeşini alıp bir sandalyeye oturttu. Dila ise ona bir bardak su getirdi. Aybars suyu alıp bir dikişte bitirirken sessizliği “Kâbuslar mı oğul?” sorusu ile dede bozdu. Diğerleri onun geçebilmesi için kenara çekildiler.

“Gördüğüm şey kâbus değildi dede. Uyumadığım halde gördüğüm rüyalara benziyordu. Seni gördüğüm ya da Dağhan’ı, Dila’yı ya da İlbey’i gördüğüm rüyalar gibiydi. Yani gerçektir dede, gerçektir. O rüyalardan sonra seni ve diğerlerini buldum değil mi? Hepsini alıp buraya getirmedim mi?...”

“Tamam oğul tamam. Önce sakın ol ve ne gördüğünü anlat olur mu?”

Asya kardeşinin yanındaki sandalyeye oturmuş onun kafasını okşarken “Neler oluyor Aybars, anlat bana, anlat bize kardeşim.”

“İlbey öldü,” diyerek en başından başlaması gereken konuya en sonundan girdi.

“Ne, yok artık, İlbey öldü mü?” üç ağızdan ayı anda üç farklı şaşkınlık ifadesi çıkmıştı. Dede sessizce Aybars’a bakmaya devam ediyordu.

“Sabah Boğaziçi Köprüsünde öldürüldü.” diye devam etti.

Dila ve Dağhan çoktan telefonlarına sarılmış ve internetten sabah ki haberlere bakmaya başlamışlardı. Aybars karşısında sessizce duran adama “Neler oluyor dede?” diye sordu “Rüyalarımda gördüklerim ne? O adam da kim?” Sonra bir kez daha sordu “Neler oluyor dede? Ben seni neden buldum? Diğerlerini neden buraya getirdim? Biz buraya neden geldik dede? Aylar önce sen sanki her şey güzel bir tesadüfmüş gibi davrandın ve bizi buraya davet ettin. Ama sana gelmemiz şans değildi, değil mi? Ne olur bir şeyler söyle?”

Çocuk Gezer Ata’ya sorular sormaya devam edecekti, ancak Dila’nın kısa kesilen bir çığlığı ile soruları yarım kaldı. Gözler ona dönse de “hayır olamaz” demekten başka bir şey söyleyemedi.

Dağhan da haberi bulmuştu. Okumaya başladı: “Sabah erken saatlerde Boğaziçi Köprüsünde gerçekleşen elim trafik kazasında araştırmacı gazeteci İlbey Bulut hayatını kaybetmiştir.” Gözleri ile alt kattaki herkese baktı. Heyecandan ve telaştan nefes alamadığını fark etti. Derin bir nefes alarak devam etti. “İlbey Bulut, henüz sebebi hakkında araştırmalar devam etmekle birlikte, yaya olarak köprü trafiğine çıkınca, karşı yönden gelen kamyonun kendisine çarpması ile olay yerinde hayatını kaybetmiştir. Araç şoförünün ifadesine göre ise; İlbey Bulut yolda aniden ortaya çıkmıştır.”

“Kaza o şekilde olmadı değil mi?” Gezer Dede soruyu Aybars’a sormuştu. Çocuk kafasını hayır manasında sağa sola sallamakla yetindi.

“Nasıl oldu?”

Aybars, İlbey’in ölümünü tüm detayı ile bir solukta anlatmıştı. Ancak öldükten sonraki kısmı, ruhunun Dumrul tarafından yakalanma kısmını görmediğinden anlatamamıştı.

“O kim dede? Köprüdeki atlı kim” soruyu soran bu defa Asya idi.

Gezer Dedenin cevaplmasına fırsat vermeden Aybars konuştu “O Deli Dumrul’du. Deli Dumrul yaşıyor.” Kardeşine korku dolu gözlerle baktı. Sonra gözleri dedeye kaydı “O Deli Dumrul’du değil mi dede?”

“Yok artık, daha neler” diyerek sırttı Dağhan. Sırtışı mecburiyettendi. Hani bir şeyin içten içe gerçek olduğunu bilirsiniz ama korkunuzdan olmamasını dilersiniz de alaylı bir şekilde bunu inkâr ederek güler ve karşınızdakilerin de o şeyin gerçek olmadığına inanmalarını istersiniz ya. İşte sırtışı bundandı.

“Anlatılan hikâyeler her zaman hayal ürünü olmak zorunda değil Dağhan. Sizlere anlattığım her hikâyenin en başında ne diyorum, hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum dede. ‘Bugün burada size bir hikâye anlatacağım. Benzerlerini daha önce de duyduğunuz bir hikâye. Ama gerçek olanı. Sizin duymuş olduklarınız çağlar önce değişti, değiştirildi...’ dersin”

“Sizce masallarda anlatılan devler, periler, cinler gerçek değil mi? Peki UluAtlar? Ya, Şahmarana ne dersiniz?”

“Yapma Dede,” Dila’ da şaşkıındı. Hadi ama devler mi? cinler, periler mi? Ne yani devler...” konuşmasını dedenin gözlerinin içine baktığında sonlandırdı.

Cümleyi Asya tamamladı “Hepsi gerçek öyle mi?”

“Evet, bunların hepsi gerçektir çocuklar.”

Dila ve Dağhan aynı anda “Peki neredeler dede?” diye sordular.

“Her yerdeler çocuklar her yerde. Ama ne onlar herkese görünür ne de sizler onları görebilirsiniz.”

“Siz derken ne demek istedin dede? Ne yani sen görebiliyor musun?”

Sessizlik Aybars’ın sorusunun net cevabıydı.

“Hadi lütfen oturun. Bugün anlatmaya başladığım masala sonra döneceğim. Çünkü o hikâyenin gerçek olanını bilmeniz çok ama çok önemli. Çocukluğunuzdan beri hep yanlış ve çarpıtılarak değiştirilmişini dinlediniz.”

“Eski zamanlarda insanlar buraları ile görmezlerdi, buraları ile bakarlardı çocuklar” diyerek önce işaret parmağı ile kafasını göstermiş sonra ise kalbini göstermişti. “Görmek için beyin yeterlidir; ancak bakmak için kalp gerekir. Bakabildiğin zaman ise artık gölge yoktur ya da karanlık; yalan ya da sahtecilik yoktur.”

“Tıpkı senin bizlere her seferinde baktığın gibi değil mi?”

“Evet kızım” diye cevap verdi dede Asya’nın sorduğu soruya cevap olarak.

“Her şey kalp ile başlar, güç kalptedir.”

“Dede, ben anlamıyorum. Bu anlattıklarının İlbey ile ne alakası var?”

“Anlattıklarımın hepsinin İlbey ile alakası var Dila. Çünkü o kalbi ile bakmayı biliyordu. Buraya geldikten sonra keşfettiği bir gerçeği tüm dünya ile paylaşmak istedi.”

“Deli Dumrul” dedi Aybars.

“Evet, onun yaşadığını ve yaptıklarını göstermek için çabaladıkça Deli engel olmak istedi. İlbey ise inatçıydı. Daha bir ay öncesine kadar itibarı olan, iyi bir gazetede çalışan İlbey inatçılığı nedeni ile önce işinden oldu şimdi de canından...”

Asya üzüntü içinde “Demek işinden çıkarılma sebebi buydu. Bizlerle bunu hiç paylaşmamıştı.”

“Onun öldüğünü sen daha biz buraya gelmeden önce biliyordun...” şaşkınlıkla konuşan Dilaydı.

Sessizlik.

“Bugün Deli Dumrul’un hikâyesini anlatman da tesadüf değildi, değil mi?” bu soruyu soran da Asya idi.

Yine sessizlik.

6) Çağa Çiri

Ardından hepsi sorular sormaya başlayınca, bir de telaşla kendi aralarında da konuşunca kimin ne dediği anlaşılmaz oldu.

Dede “sessiz olun” dedi. Ardından “beni dinleyin” dedi. Baktı olmayacak “size susun dedim!” diyerek bağırdı ve aynı anda da bastonu ile yere vurdu. Ayaklarının altındaki yer titrer gibi olduysa da o telaş ve korku esnasında kimse bunu önemsemedi.

Herkes sessizce sandalyesinde oturuyordu. Gezer Ata tek tek gözlerine baktı.

“Çocuklar, korktuğunuzu biliyorum. Ancak hepiniz sakin olmalısınız. Dediklerimi can kulağı ile dinleyin. Aybars sizleri ve ardından da beni bulup buraya sizlerle geldiğinde hepinizin de çok özel olduğunuzu anladım. Sizler *Bakabilen*lersiniz. Yani yeryüzünde açıkta ama kalpleri ile bakamayanlardan saklı bir şekilde yaşayan Tamağ Kaçkınlarını görebilirsiniz.”

“*Bakabilen*lerden miyiz? Tamağ Kaçkınları mı? Gezer Ata sen ne diyorsun? Gerçekten ama gerçekten anlamıyorum, anlamıyoruz?” Asya eli ile kendi de dâhil olmak üzere dedenin karşısında oturanları gösteriyordu.

“Çocuklar, bu dünya üzerinde hepimiz doğar, büyür ve ölürüz. Bu arada sadece bize anlatılanlar ya da bizim görmemiz, bilmemiz istenenler kadar görür ve biliriz. Bu çağlar boyu hep bu şekil olagelmıştır. Bir olay, bir kişi ya da bir şey hakkında kimsenin haberinin olmaması isteniyorsa yapılan hep şu olmuştur: Önce gerçeği bilenleri yavaşça ve hissettirmeden yok et. Sonra gerçekleri çarpıt, onun hakkında duyunca kimsenin inanmayacağı hikâyeler uydur ve olanları abart. Kulaktan kulağa yayılırken daha da büyümelerini sağla. Çağlar sonra hiçbiri gerçeği yansıtmayan birer masal olurlar.”

“Tıpkı Deli Dumrul gibi.” Aybars bunu söylerken daha o çocukken öz dedelerinin onlara anlattığı masalları aklına getirmeye çalıştı.

Aybars’ı tekrarlayan dede “Tıpkı Deli Dumrul gibi.” dedi.

“Kâinatın büyük döngüsünü bozmak isteyenler vardır. Hani kötülük yapmak için bir sebepleri olmayan ama birilerine kötülük yapmaktan zevk alanlar vardır ya işte bahsettiklerim bunlardan güç alırlar. Baharın gelmesinden hoşlanmaz, yeşili ve doğayı sevmezler. Anne sevgisinden nefret ederler, bir babanın gecenin bir vakti kalkıp uyuyan çocuğunun üstü açık mı acaba diye düşünmesinin sebebini anlayamazlar. Anlayamadıklarından dolayı da nefret ederler. Tek derterleri yok etmektir. Onlar yok ettikçe ve yok ettikleri yerine koyulmadıkça döngü bozulur. Çağlar boyudur bunun için uğraş verirler. Pek çok şey başardıklarını söyleyebilirim. Ülkeleri hatta kıtaları sular altına gömdüler; binlerce, milyonlarca insanı yok edip ardından hikâyeler uydurdular. Şimdi hepsini bir masal olarak dinliyorsunuz.”

“Tek bir karanın, tek bir denizin olduğu çağlar vardı. Bu çağlarda Çağa Çiri’nin yaratıkları yeryüzünde gezerlerdi. Işığın çocuklarıydı Çağa Çiri’ler. “Kişi” adını verdikleriyle birlikte yaşarlardı. O çağlarda sıcak hep yeterince ve soğuk ise her zaman kararıncaydı. Sonra bir gün volkanlar patladı, dağlar alev kustu. Erimiş demirin ve taşın oluşturduğu nehirler önlerine gelen her şeyi yakıp yok etti. Volkanların küllerini püskürtmesi ile güneş ışığının önü kesildi. Her yer karanlığa gömülünce de karanlığın tohumları yeryüzüne çıktılar. Tamağ’dan çıkıp da gelenler yok ettiler. Ta ki güneş tekrar yeryüzünü ısıtana kadar buna devam ettiler. Ama güneş tekrar gelene kadar karalar parçalanmış,

denizler ayrılmıştı. Kişiler birbirini tanımaz hatta düşman olmuştu. Güneş gelince Tamağ'dan gelenler tekrar karanlığa kaçmışlardı kaçmasına ama nefreti burada bırakmışlardı. Çağa Çiri'nin Işık Çocukları güneş gelince yeryüzüne tekrar gelmişlerdi. Ancak Kişiler artık onların bıraktığı gibi değillerdi. İçlerinden biri hariç hepsi kalpleri ile bakmayı unutmuştu, kimse onları göremiyordu. Ne yaptılarsa olmadı. Yeryüzünü terk edip gitmeye ve Kişileri kendi hallerine bırakmaya karar verdiler. Ancak gitmeden önce Tamağ'dan bir daha hiçbir şeyin gelmemesi için bir kapı yapıp onu da mühürlediler. Onları görebilen tek Kişiye bu mührü verdiler. Bu mühürlü kapının aynısını kendileri için de yaptılar. Kişi elindeki mühürle bu kapıyı da onların ardından mühürledi.”

“Çağa Çiri'nin yaratıklarının yaptığı mühürlü kapıdan geçemeseler de Tamağ'ın Kaçakları başka pek çok yol bularak Yeryüzüne gelmeye devam ettiler. Büyük sayılarda gelemeseler de tek tek burada çoğalmaya başladılar. Ne Tamağ'ın efendisi Erlik Hanın ne de onun döllerinin Kişi'leri rahat bırakma gibi bir arzuları yoktu. Erlik Han şunu çok iyi biliyordu ki kâinatın döngüsünü bozmanın tek yolu Kişi'leri yok etmekten geçiyordu.”

7) D.D.

“En kötü olan ise çocuklar; Erlik Hanın burada hüküm sürebilmesi ve kâinatın döngüsünü bozabilmesi için Tamağ Kaçkınlarına çok sıkta olsa ihtiyaç duymaması, bu kötülüklerini yapabilmesi için hırslı, haris, fesat, hastalıklı insanları bulmasının yeterli olmasıydı. Tıpkı...”

Asya hava da asılı kalan cümleyi tamamladı “Tıpkı Deli Dumrul gibi.”

*

Aynı sabah İstanbul’un başka bir yerinde onlarca katı olan cam binalardan birinin önünde şoförlü siyah uzun bir araç durdu. Kapının önündeki görevli daha araba durmadan önce harekete geçmiş ve tam doğru anda arabanın kapısını bir “Hoşgeldiniz efendim” ile açmıştı.

Siyah camlarından dolayı güneş ışığının girmedığı arabanın içi en az dış rengi kadar karaydı. Önce bir ayak sonra da diğeri dışarı adım attı. Araçtan çıkan adamın koyu bir takım elbisesi vardı. İtalyan kesim takım elbisenin altına yine İtalyan siyah ayakkabılar giymişti. Arabadan çıkınca önce saatine baktı. Saati de takım elbisesi ve ayakkabıları kadar pahalıydı. Adamın üzerinden zenginlik ve gösteriş akıyordu. Bakımlı siyah saçları omzuna dökülüyordu.

Arabanın kapısını açan adam koşup bu kez de binanın kapısını açtı ve beklemeye başladı. Ceketinin kollarını düzelttiğinde gömleğinin kol manşetlerindeki büyük harf ile yazılmış “**D.D.**” yazıları gözüküyordu. Bu harflerin aynısı binanın çatısındaki bir reklam panosunda metrelerce yükseklikte sergileniyordu. Adam sahibi olduğu binadan içeri girdi. Şirketinin adı gömleğinin kol düğmelerinde yazan isminin baş harfleri ile aynıydı. Adamın adı ve soyadı **Duran Duman**’dı. En azından bu çağda. Bu düşüncesi ile yüzüne bir gülümseme oturdu. İçten gelmeyen bu gülümseme adamın yüzüne hiç yakışmamıştı. Dışardaki kapı görevlisinin bir benzeri de içerde adamı bekliyordu. Arabanın bina önüne yanaştığını görür görmez asansörü çağırmış ve kapısının önünde onu hazır bir şekilde bekletiyordu. Gülümsemenin kendisine yapıldığını sanmış ve bu öz güvenle o da “Hoşgeldiniz efendim” demişti. Ama asansöre binen adam oralı bile olmamıştı.

Asansörün kapısı kapanınca üzerinde elli yazan düğmeye bastı. Asansör yukarı doğru çıkarken cebinden çıkardığı bir anahtarı hemen düğmelerin altındaki anahtar yerine soktu. Anahtarı çevirince gizli bir hazne ortaya çıktı. Üzerinde elli bir yazıyordu. Adam bu düğmeye basınca asansör elli de durmayıp biraz daha devam etti. Ancak içerdeki göstergede hala elli yazıyordu.

Binayı yaptırırken ilave ettirmişti bu gizli katı. Hiçbir yerde kayıtlı değildi. Ondan başkası ya da onun izin verdikleri hariç kimse yukarı çıkamazdı ki şu ana kadar da hiçbir insan buraya çıkamamıştı. Bu düşüncesi ile o yüzüne hiç yakışmayan gülümseme orada yine belirdi. Çünkü bu katı bilen herkes bir şekilde ortadan kalkmıştı. Mimarın aracına bir kamyon çarpmıştı mesela. Ustabaşlarından biri denizde boğulmuş, diğeri bir gasp olayında öldürülmüştü. Oysa adam cüzdanını ve saatini hemen çıkarıp vermişti. Görgü tanıkları hırsızın neden adamı öldürdüğünü anlayamamışlardı. Daha pek çoğu şimdi hatırlayamadığı şekillerde uçmağa varmışlardı.

Asansör direkt olarak büyük bir odaya açılıyordu. Adam asansörden çıkar çıkmaz odanın ısıya ve harekete duyarlı sensörleri harekete geçmişti. Tavanda gözü rahatsız etmemesi için kenarlara gömülmüş ışıklar yanmış içeriye birazda olsa aydınlatmıştı. İçerde birkaç adım yürümüşü ki otomatik tek düze bir kadın sesi tüm odayı doldurdu: “Lütfen parolayı söyleyin!” ve geri geri saymaya başladı. “On, dokuz, ...”

“Parola: Tahta Köprü” diye seslendi adam. Otomatik ses tekrar yankılandı “Geri sayım durdurulmuştur”

Yüzlerce metre karelik odanın tüm duvarları boydan boya özel cam dolaplar ile kaplıydı. İçinde tarihi eser olduğu anlaşılan eşyalar sergileniyordu. Başlıklardan kılıçlara, ayakkabılardan mızraklara küçüklü büyüklü eşyalarla doluydu. Cam kenarında meşe ağacından büyük bir masa, masanın karşılıklı iki kenarında birer deri koltuk vardı. Biri kendisi için diğeri ise onu burada ziyaret eden içindi. Kendisinin oturduğu koltuk yüksek sırtlıklıydı. Arkaya doğru yaslandığınızda oturduğunuz kısım öne doğru gittiği için rahatınız hiç bozulmuyordu. Masanın karşısındaki diğeri deri koltuk ise alçaktı. Misafiri yanlardaki geniş kolçaklara bir şey içtiği zaman bardağını koymayı seviyordu.

Büyük bir aynanın önünden geçerken durdu. Kalpleri ile bakamayanların arasında gezmek ne kadar da güzeldi. Herkes onu takım elbiseleri ile beyaz kol düğmeli gömleği ve güzel parlak ayakkabıları ile görüyordu. Ama aynadaki kendi yansımasına bakınca gülümsedi. İşte *Bakabilenler* olsaydı onu bu şekilde yani aynadaki yansıması ile görebileceklerdi. Manda derisinden uzun kollu omuzları kürklü üstlüğü ile deri pantolonu ve çizmeleriyle - sabahın erken saatlerinde İlbey’in köprü de ruhunu alırken giydiği kıyafetlerle duruyordu aynanın karşısında.

“Kendine orada bakıp duracak mısın yoksa gelip karşıma oturacak mısın Dumrul?”

Aynadan arkadan gelen sesin kaynağına kafasını çevirmeye gerek olmadan baktı. Masanın karşısındaki deri koltukta Aldaçı Han oturuyordu.

“Ne istiyorsun Ölüm Tanrısı?”

“Bazen ölüm tanrısı ben miyim sen misin merak ediyorum Deli?” Tanrı bunu söylerken koltuğa iyice gömülüp bacak bacak üstüne attı.

“Ben, beni ilk gördüğün zamanda ne yapıyorsam onu yapıyorum Aldaçı Han. Yani köprüyü kullananlardan para alıyorum.” Gülümsedi. “Şimdilerde işler daha kolay açıkçası. Pek çok köprüm var ve onu kullananlardan para almak için orada silahla beklemem gerek yok. Zaten geçerken kendileri gönüllü olarak veriyorlar.”

“Bu sistemi kurmak için çok zaman ve çaba sarf ettik Dumrul. Senin aç gözlülüğünü, hırsını ve bu konudaki mükemmel fikirlerini her zaman çok takdir etmişimdir.”

“Onlarca farklı ülkede onlarca farklı şirketi birilerinin ardından yönetmek kolay mı sanıyorsun Aldaçı Han? Hem de kimsenin ruhu bile duymadan. Hiç kimsenin haberi yok ama köprüleri ve otobanları yapan tüm şirketler benim. Hükümetlerle anlaşmalar yapan benim adamlarım. Otobanlarımdan veya köprülerimden geçen herkes bana para ödüyor ve hükümetler bunu destekliyor. Para vermek istemeyenleri öldürmek zorunda kaldığım zamanları düşünüyorum da...”

İkisi de kahkahalarla güldüler.

“Bu sabah ne oldu? *Bakabilen* birini öldürmüşsün. Onu öldürmeden önce bana söylemeliydin Dumrul. Onlardan başka varsa öğrenmeliydik. Bizi ne kadar sıkıntıya sokabileceklerinin farkında değil misin?”

“O bir gazeteci idi ve farklı firmalarım üzerinden, farklı şekillerde ona haber iletmeme rağmen durmadı. Onu durdurmak için daha fazla bekleyemezdim. Ben de kendi yöntemim ile hallettim.”

“Gezer Ata yine ne karıştırıyor acaba?”

“Bilmiyorum ama o ihtiyar ve yanındakiler hep başımıza bela olmuşlardır. Uzun süredir *Bakabilen* potansiyeline sahip biri doğmamıştı.”

“Onu takibe almak lazım ama bizimkiler hemen fark ediliyor. Bunu senin adamlarına yaptırırsan fena olmaz.”

“İlgilenirim... Başka bir şey var mıydı? Yoksa aşağı inmem gerekiyor. Beni bekleyen yeni köprü projeleri var.”

“Erlik Han verdiği sözü hatırlatmamı istedi. Sabahki olayla ilgili olarak ise seninle sonra konuşacak” dedi ve Dumrul’dan bir cevap beklemeden her zaman onun gelmesi için aralık bırakılan pencerenin yanına gidip bir kuzguna dönüştü. Son bir çığlık atıp uçup gitti.

8) Dumrul

“O Tamağın efendisine bir söz verdi çocuklar” diyordu o sırada Gezer Ata. Anlamaz gözlerle bakan çocuklara “Ben en iyisi Deli Dumrul’un gerçek hikâyesini size anlatmaya devam edeyim. Ne demek istediğimi anlayacaksınız.” Ardından Aybars’a bakarak “Sen geldiğin sırada onun gerçeğini anlatmaya başlamıştım. Zaten asıl önemli kısma gelmiştik.” İkiz kardeşine dönerek “Asya sen de ona gerekli gördüğün yerleri sonra anlatırsın.”

“Peki Dede”

Gezer Ata kaldığı yerden devam etti.

*

Öldürülen her bedene ait ruh her seferinde Erlik Han’a adanıyordu. Bir ya da beş fark etmiyordu Deli için; kimini Küçük Kardeş dediği kılıcı ile kimini Büyük Kardeş dediği mızrağı ile ama hepsini öldürüyordu. Büyük bir savaşıydı Dumrul ama yiğit değildi. Gözünü kırpmadan öldürüyordu. Aman dileyeni de öldürüyordu, kılıcını çekip ona saldırıya da; kesesini hemen vereni de kesip doğruyordu, ondan kaçmaya çalışanı da. En kötüsü ise kadın çocuk yaşlı demeden öldürüyordu Deli. Çılgınlığının sınırı yoktu. Ne oluyorsa oluyor o köprünün başını tuttuğu zaman bambaşka bir mahluk olup çıkıyordu. Öldürdüklerini orman içindeki kuru meşenin yanındaki yarıktan aşağı atıyor çalılarla üstünü örtüp ardında yüklük taşıyan atları ve binicisiz kalanları korkutup kaçırıyor sonra da yine orman içindeki gizli barınağına gidip üstünü değiştiriyordu. Oradan da doğru Tahta Köprü köyüne sürüyordu Karagözlümü. Subaşında yolunu gözleyen Balcasının yanına gidiyordu.

Balca’nın yanında değişiyordu. Onun yanındayken gözlerinde sevgi vardı, taşlaşmış yüreği yumuşuyor ve heyecan ile atıyordu, aşk sözleri ağzından çıkıveriyor karşısındakinin kalbini delip geçiyordu. Bambaşka biri olup çıkıyordu. Sanki az önce köprüde duran adam o değildi. İçindeki yaratık köprü başını tutana kadar uykuya dalıyordu sanki.

Balca’nın yanından ayrıldığında ise yaşlı anasının ve babasının yanına gidiyordu. Hayırlı bir evlattı onların gözünde. Bir dediklerini iki etmiyordu. Sabah için gerekli odunları akşamdan keser evin yanına yığardı, akan çatıyı onarır, ağır eşyaları onlara taşıtmaz hep kendi taşırdı.

Yine o akşamlardan birinde yer sofrasına oturmuş birlikte yemek yerlerken Anası ona “Kızımı getir bana artık oğul” diyerek her zamanki sohbetlerini yeniden açtı. “Ya sen getir ya da ben gidip alıp geleceğim artık”

Dumrul da sohbetin kendine düşen parçasını söyledi her zamanki gibi “Daha erken ana, hele bir dur.”

“Ne diye duralım oğul. Gelinimi görmek onu bağrıma basmak isterim. Bunun nesi kötüdür” Dumrul’un anası da her seferinde bakar Dumrul’a söz geçiremiyor bu defa döner “Adam sen neden bir şey demezsin? Bir kez olsun sözümün üstüne bir söz ekle de oğlunu ikna et” der ve kocasına saldırırdı. Yılların verdiği tecrübe ile ana oğul arasındaki kavgaya hiç karışmayan adam elinde tuttuğu tahta kaşıkla bir iki lokma daha alır ve sofradan kalkardı. Bu defa yemek yedikleri sininin

üstündeki soğanı yumruğu ile ezerek cücüğünü çıkardı. Onu yedikten sonra bulgurdan bir kaşık alarak doyduğunu söyledi ve kaşığını yer sofrasına bırakıp kalktı.

Yaşlı kadın ardından bir şey diyecek oluyorsa da saygısından sustu.

Bu sohbet ile geçen her akşamın sabahında erkenden kalkar babası ile tarlaya gider ve ona gerekli olan yardımı ederdi.

Sonra Karagözlüm'e bindiği gibi giderdi. Bıraktığı yerden silahlarını alıp kuşanır ve sonra doğruca Tahta Köprü'nün başına geçerdi. Keser doğru ama nasıl bir savaşçıysa - ne hikmetse, kendisinin kılına bile zarar gelmezdi.

Bir gün olan oldu. *'Çok ses etme karanlığa, duyan olur duyup da gelen olur'* sözü yerine geldi. Dumrul'u uzaktan gözleyen Aldaçı Han köprü'nün başına geliverdi. Tanımadı Dumrul Ölüm Tanrısını. Nereden bilsin ki daha önce hiç görmüşlüğü yoktu. Görse ne olurdu ki zira Aldaçı Han kılık değiştirmiş ve Dumrul'un karşısına ihtiyar bir adam gibi çıkmıştı. "Köprüden geçmek istersen kesenekilerin yarısını, buradan geçmek istemezsen kesenin hepsini alırım."

"Ben de ne olur oğul, bırak da geçeyim."

Dumrul Büyük Kardeşi eyerinin sağındaki yerine takip atından indi. Yaşlı adam üzerine gelen savaşçıdan korkmuş gibi yaparak geri geri gitmeye başladı. "Ne olur beni öldürme oğul. Şunun şurasında göreceğim kaç kış kaldı zaten. Bırak elini mundar etme benim için."

Adamı yakasından sol eli ile tutup kaldırınca ayakları yerden kesildi. Sağ eli ile de üstünü aramaya başladı. "Nerede şu kesen, söyle bakalım ihtiyar?" diye sordu. Adamın yakasından tutup kaldırmıştı ve üstünü arıyordu. O nedenle de bakışlarının değiştiğini görmemişti. Tıpkı yaşlı adamın yüzüne dokunan ama hiç yakışmayan gülümsemesi gibi.

"Nerede şu kahrolasica kesen..." derken yaşlı adamın yüzüne bakınca sözü yarım kaldı.

"Ben de kese falan yok Dumrul"

Şaşırdı. "Adımı nereden biliyorsun ihti...?" derken sözü yaşlı adamın değişmeye başlaması ile yarım kaldı. Sol eli ile Dumrul'un sol bileğini tuttu. Yakasından tutan elin bileğini sıkıp acı ile onu bırakmasını sağladıktan sonra ise sıkmaya devam etti. "Sen de kimsin?"

Onu hiç konuşmamış gibi yaptı ölüm tanrısı "Beni bırakmalıydın Dumrul, gerçi değişen bir şey olmazdı. Ama en azından canın acımadı." Dumrul sağ eli ile Ölüm Tanrısına bir yumruk atmak istese de tanrı boştaki elinin tersi ile onun yüzüne bir tokat attı. Dengesini kaybeden Dumrul dizlerinin üzerine çöktü. Ölüm Tanrısı bir adım ilerleyerek sol eli ile Dumrul'un yakasına yapışıp onu havaya kaldırdı. Pis bir örtüyü silkeler gibi onu hava da sarstı "Nasıl oluyormuş bakalım" dedi gülerek. Sonra yavaşça kendi yüz hizasına getirdi. Dumrul ne yaptıysa kurtulamıyordu. "Ben Aldaçı Han'ım Dumrul, beni nasıl tanımazsın..." Tanrının sesindeki alay söylediği her sözcüğe yansırıyordu. Nefesi kesilmişti. Bir an önce kurtulamaz ise ölüp gidecekti. Son bir gayret ile çırpındı ama olmadı. Gözleri kararıp karanlığın içinde yitip giderken duyduğu son şey Aldaçı Hanın kulağına fısıldadıklarıydı:

"Erlik Han adadığın ölümleri kabul etti. Bu adaklarına teşekkür etmek istiyor..." bekledi "şahsen" dedi.

*

Gezer Ata burada anlattığı hikayeye ara vererek bir cümle ekleme ihtiyacı hissetti: "Ölüm Tanrısı Dumrul'u alıp Erlik Han'ın huzuruna çıkardı. Orada ne oldu neler konuşuldu bilinmez ama oradan bir süre sonra geri geldi."

9) Balca'nın Yüreği

Dumrul kendine geldiğinde Tahta Köprünün ortasında boylu boyunca yatıyordu. Karagözlüm başında burnu ile onu dürtüyordu.

“Ne oldu bana Karagözlüm? Her halde düşüp bayıldım. Rüyam da Erlik Hanı gördüm. Düşünebiliyor musun?” diyerek atın kafasını okşadı. Ama bir yanı bunun rüya olmadığını biliyordu. Yaşadıkları gerçektir. O mağara, Tamağın kapıları... Erlik Han... Orada olanlar... Düşünceli düşünceli “Haydi Karagözlüm, Balca'nın yanına gidelim. Ama ondan önce şu silahları bırakalım.” Atın yanlarına vurması ile Karagözlüm orman içindeki gizli yerlerine doğru dörtmala koşmaya başladı.

Sürekli kullanılmaktan sertleşmiş toprak yolda Karagözlüm yine uçar gibi koştu. Subaşında onu bekleyen sevdiğinin kollarında zaman ne kadar da çabuk geçiyordu.

“Anam, al kızımı getir artık diyor”

“Al götür, ne duruyorsun Dumrulum”

“Alsam seni götürsem benimle gelirsın demek”

“Gelirim Deli, sen nereye istersen gelirim”

“O halde vakit gelmiştir Balcam, babanın rızasını almak için yakında anam ve atam ile geleceğim” derken kızın yanağından aşağı süzülen sevinç gözyaşlarını sildi. Birden karnına bir sancı girdi ve iki büküm oldu. “Hayır, hayır olamaz.”

Balca telaşla “Deli ne oldu” dediyse de adam cevap veremedi. Birkaç yürek atımı sonra ağırı geldiği gibi gitti.

“Ne oldu anlamadım Balcam. Yediğim bir şey dokunmuş olsa gerek,” derken kendi kendine de “demek hayal değildi” diyordu.

“Hemen eve gidip dinlen Dumrul.” Balca nasıl da endişelenmişti sevdiğini için.

“Evet öyle yapsam iyi olacak.” diyerek evin yolunu tuttu.

Eve döndüğünde yemek yemeden odasına geçti. Gece doğru düzgün uyuyamadı. Birden bedenine onlarca bıçak saplanmış gibi bir sancı girdi karnına. Sancı geçip uyuyabildiğinde ise Tamağın kapıları önünde duran Erlik Han'ı gördü rüyasında. “Erlik Han, orada bana ne yaptınız?”

Sabah hemen evden çıktı.

Kuru dere yatağı üzerindeki eski tahta köprünün üstüne giderken yine bir sancı saplandı. Karagözlümün üstünde zor durdu. Birkaç nefes boyunca acı devam etmişti ama o bile yetmişti. Hiç köprüye gitmeden atını Subaşına çevirdi. Oraya vardığında henüz erkendi. Kafasını soğuk suya sokup “Kendine gel Deli. Balca geldiğinde seni böyle görmemeli” diye kendini telkin etmeye başladı. Vakı henüz erkendi. Karagözlümün eyerini çıkarıp serbest bıraktı. Hayvan yeşillik alanda otlanmaya başladı. Hava çok güzeldi. Rüzgarın sallandırığı yaprakların arasından kaçıp Dumrul'a ulaşan güneş ışınları vücuduna dokunup gidiyorlardı. Suyun ve ağaçların dallarının çıkardığı sestten başka

bir ses yoktu. Oracıkta dalıp gitti. Gördüğü kaba mı uyanmıştı yoksa karnına saplanan ağrıya mı bilemedi bir an. Çünkü uyanır uyanmaz kıvrınmaya başladı. İyi ki uyanmıştı. Karşıdan Balca geliyordu. Hemen kendini toparlamaya çalıştı. Onu bu şekilde görüp meraklanmasını istemiyordu. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Ne kadarda güzel gülüyordu. Gözleri gülerken ne kadar da güzel görünüyordu. Saçları...

Balca onu görünce bir an durdu. Yüzündeki gülümseme gitti ve endişeli bir hal aldı. Kim bilir nasıl gözüküyordu?

“Nasılsın Dumrul?”

“İyiym Balcam. Seni görene kadar iyi değildim. Ama şimdi çok iyiym.” Gülümsedi. Gülümsemek için kendini bayağı zorlamıştı.

Kız ona sarıldı. Ama endişesi geçmemişti.

“Birkaç güne kadar bir şeyim kalmaz.”

“İstersen bir süre buraya gelme. Evde dinlenmen iyi gelir. Hem anan bir şey kaynatır, içirir sana. Ben seni her gün her zamanki gibi burada bekleyeceğim.”

“Sen merak etme Balcam. Yarına bir şeyim kalmaz.” Ne kendi ne de Balca inanmıştı bu söylediğine. Ardında onu merak eden bir çift göz bırakarak sevdiğinin yanından ayrıldı.

Eve gittiğinde bir şey yemek istemediğini söyleyip odasına gitti. Şu anda bir ağrısı sızısı yoktu. Ama olmayacağı manası gelmiyordu elbet. Uyumamaya çalıştı. Hangisi daha iyiydi bilemiyordu. Uyumak mı yoksa uykusuz kalmak mı? Uyuduğunda Erlik Hanı Tamağın Kapılarında görüyordu. Uyumamak ise sabaha kadar her an bir sancının karnına saplanmasını beklemekle geçiyordu ki bu da diğerinden daha iyi değildi.

Güneş doğmaya başladığı sırada artık sancı çok şiddetli olmasa da devamlı hale geldi. Çok erken olmasına aldırmadan hemen evden ayrıldı. Tahta Köprüye gitmedi. Bu haldeyken ihtiyar bir nine bile onun hakkından gelebilirdi.

Bütün gün kendi kendine konuşup durdu. O akşam ne Balca ile görüşmeye gitti ne de evine gitti. Orman içindeki yerinde kaldı. Bu gece buradan iyi yer bulamam diye düşünmüştü. Hem yalnız kalmakta istiyordu. Sancının şiddeti gittikçe artarken kimsenin onu bu halde görmesini doğru bulmuyordu.

Sabah üçüncü güne acılar içinde başladı. Çektiği ıstırap dayanılacak gibi değildi.

Anama gideyim önce diye düşündü. Hemen Karagözlüm’e bindi ve olabildiğince hızlı evine vardı.

“Ana, ana neredesin?”

“Buradayım oğul ne oldu sana?” Evden Dumrul’un sesini duyup da çıkmıştı.

Atından inen Dumrul acıyla anasının ayaklarına kapandı “Anam, canım anam hastayım ölüyorum. Hastalığının bir çaresi vardır o da en sevdiğinin yüreğidir dediler. Bana yüreğini verir misin ana?” Acı dayanılacak gibi değildi. Yerde kıvranıyordu.

“Ah oğul vah oğul, sen benim en kıymetlimsin ama canım ondan da kıymetlidir. Veremem. Yapamam.” Üzüntü ve kederle söylemişti. Ama oğluna yüreğini, canını vermemişti.

Dumrul kıvrana kıvrana tarla da çalışan babasına gitti. Düşe kalka gidiyor, hatta bazen soluklanmak için durmak zorunda kalıyordu. Babası onu öyle görünce işini bırakıp yanına koştu.

“Atam, canım atam hastayım ölüyorum. Hastalığının bir çaresi vardır o da en sevdiğinin yüreğidir dediler. Bana yüreğini verir misin atam ?”

“Ah oğul vah oğul, sen benim en kıymetlimsin ama canım ondan da kıymetlidir. Veremem. Yapamam.” Oğlunun haline kederlenmişti, üzülmüştü ama vermemişti yüreğini, vermemişti canını oğluna.

Kalktı, düştü, yürüdü Karagözlüm’ün yanına vardı. Hayvanın yularından tutup kendini yukarı çekmek istese de başaramadı. Hayvan dizlerini kırıp yanına çöktü. Zorlukla eyerin başına tutunup kendisini atın sırtına çekti. At ayağa kalkarken öne düşmemek için çaba sarf etmesi gerekmişti. Atın boynuna sarıldı. Kulağına “Beni Balcama götür.”

Karagözlüm onu sarsmadan, düşürmeden Balcasına ulaştırdı. Kız onu Subaşında bekliyordu. Güneş batmak üzereydi.

Balca onu görünce atın yanına koştu. “Dumrul, Dumrul iyi misin yiğidim?” Dumrul’un düşmeden attan inmesine yardım etti. Dumrul onun omzunda bir ağacın altına kadar birkaç adım atabildi. Sonra düşüp kaldı. Balca hemen koşup elbisesinin cebinden çıkardığı bir bezi suda ıslatıp yanına koştu. Alnını, yüzünü sildi. Dumrul kendine gelir gibi oldu. “Ne oldu sana yiğidim” Sevdiği kollarında kıvranıyordu.

“Ah Balcam, canım Balcam hastayım ölüyorum. Hastalığının bir dermanı vardır dediler. Anama gittim olmaz dedi, babama gittim olmaz dedi. Son çarem sendedir. Balcam iyileşmem için bana yüreğini verir misin?”

“Dumrulum, Deli Dumrulum elbette ki veririm. Bu yürek sensiz zaten atmaz ki. Al çıkar yüreğimi şayet iyileşeceksen.”

Adam acılar içinde dizlerinin üstüne doğruldu. Kız öylece kapatmış gözlerini duruyordu. Bir an, sadece bir an Balca yerine kendisinin ölmesinin daha doğru olacağını düşündü. O an geçince bıçağını çıkardığı gibi sapladı onu seven kıza. Balca’nın ağzından tek bir ses dahi çıkmadı “Dumrul”dan başka. Kızın yüreğini eline alıp “Erlik Han” diye bağırınca Aldaçı Han arkasında belirdi. Onu aldığı gibi Tamağın Kapılarına götürdü. Dumrul Tamağın Kapılarında Erlik Hanın yanındayken ona bir söz verdi çocuklar. Tıpkı diğer Tamağın Uşakları gibi. Mührü bulmak ve Tamağın Kapılarını açmak için.

Orada kaldıkları süre bilinmez ama gerisin geri Balca’nın cansız bedeninin yanına geldiler. Kız onun için canını vermişti. Bir iki yürek atımı yerde yatan cansız bedene baktı. Bakan gözleri Tamağın Kapılarından döndükten sonra değişmişti. Bakışları, göğüs kafesi içinde taşıdığı kara yüreği gibi olmuştu. Yerde yatan kadına sırtını dönüp atının yanına gitti. “Karagözlüm ben yaşadığım sürece sen de yaşamalısın.” Ağzından çıkan nefesi ata üfledi. Kara sis atın ağzında kayboldu. At bir süre çırpındıktan sonra yere yığıldı. Tekrar ayağa kalktığında Karagözlüm adına layık bir at olmuştu.

“Gel bakalım Karagözlüm Erlik Hana iki tanıdık can adayalım” diyerek evin yolunu tuttu.

10) Çağa Çiri'nin Kapıları

Aybars düşünceli düşünceli kafasını salladı "Demek anne ve babasını da öldürdü?"

Gezer Ata başını evet manasında salladı.

"İyi de şimdi biz ne yapacağız?" Hepsi gibi Dila'da olanların, dinlediklerinin etkisindeydi ve bu sesine de direkt yansiyordu.

"Eğer bu anlattıkların doğruysa –ki kesinlikle doğru olduğuna inanıyorum, bizler *Bakabilenler* olarak onlar için tehlikeliyiz, çünkü onları görebiliyoruz. Daha doğrusu istersek görebileceğiz. Bizlerden haberdar oldukları anda tıpkı İlbey gibi öldürmek isteyeceklerdir" diyerek Aybars her şeyi özetledi bir çırpıda.

"İyi de biz onları görsek bile bunu kime anlatabiliriz ki? Bize kimse inanmaz"

Gezer Ata Dağhan'ın sorusunun cevabına "haklısın oğul," diyerek başladı. "haklısın, bize kimse inanmaz. O nedenle bizim görevimiz gördüklerimizi herkese anlatmak değil..."

"Biz ne yapabiliriz dede?"

"Onları yok edebiliriz Asya" dedi kararlı bir sesle yaşlı adam.

"Öldürmek mi? Nasıl? Bizler sadece basit üniversite öğrencileriyiz. Bırak birini öldürmeyi geceleri beni sokup kanımı emen sivrisineği dahi öldürmekten acizim dede" Aybars'ın aklına geceleri uyumadan önce kulağının dibinde uçan sivrisineğe yalvardığı zamanlar geldi bunu söylerken. *"Kanımı em ama bunu sessizce yap ne olur"*

Gezer Ata düşünceli düşünceli "Haklısınız çocuklar... Yapamazsınız. Bununla sonra ilgileneceğiz. Şimdi sizi biri ile tanıştırmak istiyorum. İlbey ile daha önceden tanışan biri..."

"Kiminle Dede?"

"Sabır oğul sabır" dedi Dağhan'a bakarak. Ayağa kalkıp arkasını döndü ve odaya ilk geldiği yere doğru yürümeye başladı. Çocuklardan hiç biri daha önce arka tarafa geçmediklerinden meraklanmışlardı. Gezer Ata, ilk geldiklerinde arka tarafı sadece onlar gibi özel çocukların görebileceğini söylemişti. Ne demek istediğini o zamanlar anlamamışlardı. Hisleri sadece merak ile sınırlı değildi elbette. Onların birbirlerine sokularak ilerlemelerini sağlayan his biraz da olsa korkuydu.

Aybars koridorun başına gelince şok olmuştu. Diğerlerinin de aynı etkiyi yaşadıklarını ağızlarının açık bakmalarından anlayabiliyordu. Arka tarafta duvarları sağlam solları yerden tavana kadar ahşap raflarla donatılmış uzunca bir koridor vardı. Bu raflarda Aybars'ın içinde yazılı belge olduğunu düşündüğü silindir muhafazalar vardı. Onlarca, yüzlerce belge olmalıydı burada. Yürüdükçe bazı raflarda taş tabletler olduğunu gördü. "Ne kadar eskiye gidiyor acaba" diye düşündü. Koridorun

ucunda ne üst kattaki sahafa ne de bu koridora uyan taştan bir kapı vardı. Aslında kapı denemezdi. Zira sadece iki kenarı olan bir kemerdi. “Bir Geçit” dedi Aybar. “En doğru tabir bu olmalıydı.” Geçidin ardı diğer tarafın zifiri karanlık olmasından dolayı görünmüyordu. İki sütunda da ejderha kabartması vardı. Her ikisi de birbirinin aynı olan bu ejderhaların ağızları yukarı bakıyordu ve açık olan bu ağızlardan ateş çıkıyordu. Ejderhalar o kadar gerçektir ki Aybars onların tam da ateş püskürttükleri sırada bir şekilde taşlaşmış olabileceğini düşündü.

Zifiri karanlığa adım attıklarında içerinin aslında çok da karanlık olmadığını görünce Asya durdu. Hayatında gördüğü en büyük resme bakıyordu. Odanın duvarları ve tavanı tek bir resimden oluşuyordu. Asya nasıl olduğunu anlamasa da bu resmin bir vedayı anlattığını anlamıştı. Sanki tüm dünyadaki insanlar ve hayvanlar, hayır sadece bu kadar değildi; ejderhalar, kanatlı atlar-Gezer Ata onlara Tulpur diyor, yarı insan yarı atlar –Gezer Ata bunlara da Aryunt diyor. Dişilerine de İşyunt, ve daha nice bilmediği yaratık sanki ışıktan yapılmış bir gruba veda ediyorlardı.

Odanın zemininde bir merdiven vardı ve aşağı iniyordu. Girdiklerinde Gezer Ata oradan aşağı iniyordu. Birden aklına o gelince merdivenlere doğru hamle yaptı. Diğerleri de onu takip ettiler. Gezer Ata aşağıda onları sabırla bekliyordu. O odada kalmadan inmelerini elbette beklememeliydi. Hafif bir nem kokusu vardı ama yerler ve duvarlar kuruydu. En uzunları olan Dağhan’ın dahi rahatlıkla yürüyebileceği yükseklikte bir tünele gelmişlerdi. Bu tünel olması gerektiği gibi karanlık değildi. Hafif, doğal olmayan bir ışık sayesinde birbirlerinin yüzlerini ve önlerini rahatlıkla görebiliyorlardı. Aydınlığın kaynağının tünelin duvarlarının kendisi olması çok ilginçti. Dila merak ederek elini duvara sürdü.

“Burası da neresi?”

“Sabır kızım sabır” dedi bu kez de dede önde yürüyordu ve bunu söylerken Asya’ya bakmamıştı.

“Yanımdan ayrılmayın. Yoksa buradan asla çıkamazsınız.” dedi. Çocuklar korku ile yanına iyice sokuldular. Dila Gezer Ata’nın ilerlerken bazen duvara dokunduğunu gördü. Belli bir sebepten mi yoksa öylesine mi dokunduğunu anlamadı başlangıçta. Ancak elini onun dokunduğu yerin üstüne getirdiğinde minik bir çıkıntı parmağında hissetti.

“Düz bir yol izlediğimizi düşünebilirsiniz çocuklar. Ancak belirli bir rotayı takip ediyoruz. İnanmayacaksınız ama az önce yukarı doğru çıktık.” Yine şaşkınlık yaşayan çocukları görüp gülümsedi. “Burası sürekli hareket halindedir. Eğer doğru noktalara doğru sıra ile basamazsanız asla ulaşmanız gereken yere ulaşamazsınız. Burası hem içeri girilmesini hem de dışarı çıkılmasını engellemek için yapılmıştır.”

Dila “İçeri girilmesinin engellenmesini anladım da dışarı çıkılmasının engellenmesini anlayamadım” dediyse de tünelin bitip de onları getirdiği geniş açıklığa geldiklerinde kendisi de az önce ne dediğini unuttu.

Bu genişliğin ilerisinde büyük çift kanatlı bir kapı duruyordu. Dağhan hepsi gibi şaşkınlıkla ağzı açık bir şekilde kapıya bakıyordu. “Bu da ne?” sorusu ağzından çıktığında bu soruyu cevap almak için sormamıştı. Cevabı içten içe hepsi de biliyordu.

“Çağa Çiri’nin kapılarındayız değil mi dede?” dedi Aybars.

“Meşe ağacından on adım kalınlığında her iki tarafı da bir kol kalınlığında Bakır ile güçlendirilmiş bir kapı” diyerek Aybars’ın sorusuna da yanıt vermiş oldu. Tamağın Kapılarının aynısı...” Kapı belki on

adam büyüklüğündeydi. Hepsi yan yana durduğunda dahi bir kanatın genişliğine gelemiyorlardı. Büyük bir mağaranın içindelerdi ve mağaranın duvarlarından yayılan ışıktaki kapının üzerine işlenmiş motifler görünüyordu. Dev kapının tek bir santiminde dahi boşluk yoktu sanki. “Kim bilir bunlar ne hikayeler anlatıyordur” dedi Asya.

Gezer Ata arkalarında durmuş onları izlerken huşu içinde bakır kapıya dokunuyorlardı. Dila ellerini bakır kapıda gezdirirken desenin bir parçası gibi duran deliğe hissetti. “Mühür” dedi. Hepsi yanına geldiler.

Tam baktıkları noktadan bir silüet çıktığında ise hepsi geri geri kaçıp Gezer Ata’nın ardına saklandı. Eksiksiz hepsinden bir korku nidası çıkmıştı. Daha ne olabilir dedikçe başka bir şey ile karşılaşılıyorlardı. Gözleri gördüğüne inanamıyor, ağızlarını kapatmak istiyor ama kapatamıyorlardı. Mühürlü kapının ardından çıkan silüetin kim olduğunu bilmiyorlardı ama “Tüm kâinatın sahibi benim” dese kimse itiraz etmezdi. Mağrur, kendine güvenen ama bir o kadar da anaç bir duruşu vardı.

“Umay Hatun” dedi Gezer Ata. Yaşlı kemiklerinden beklenmeyecek bir çeviklikle diz çöküp baş eğip bağır vurdu.

“Çok yaşa Eski Dost” dedi kadın sözlerinde gerçek bir sevgi vardı. Tıpkı bakışları gibi. “Lütfen ayağa kalk...” Çocuklara bakmaya başladı. Dedenin arkasında durup görünmez olduklarını sanan çocuklara...

“Demek geldiniz. Hoşgeldiniz çocuklar... Ben Umay Hatun Çağa Çiri’nin başı, Işığın koruyucusu...” Yüzü birden aklına gelen ile hüzünlenmiş gibi oldu. “İlbey için çok üzgünüm çocuklar. Buraya geldiğinde beklemesini söylemişim.”

“Daha önce İlbey’i getirdim dediğin yer burasıydı demek?”

“Evet Asya buraya geldi. O daha sizlerle birlikte buraya gelmeden önce kendisinin özel biri olduğunu biliyordu. İçsel gücü çok güçlüydü. Çevresinde olan ama ondan başka kimsenin göremediği varlıkların farkındaydı. Uzun yıllar bunun acısını çekmiş, gördüklerini görmezden gelmenin en doğru olacağına karar vermiş ve bunu başarmış, ancak yalnızlıktan kurtulamamıştı. Sonra bir gün Aybars çıkagelmiş, onu ve sizleri alıp bana getirmişti. Bir gün sizler gittikten sonra onu buraya getirdim. Getirmek zorundaydım. Dedim ya içsel gücü çok fazlaydı. Beklemesi gerektiğini, sizlerin de buraya gelmesi gerektiğini ve yine sizlerle birlikte hareket etmesi gerektiğini söyledim. Ama dinlemedi. Çok üzgünüm.”

“Biliyorum kafanızda pek çok soru var. Ama önce beni dinlemenizi istiyorum.” diye Gezer Ata’nın konuşmasına kaldığı yerden devam etti Umay Hatun.

“Tamağın Kapılarını mühürleyip kendimizi de bu kapıların ardına kapatıp Mührü bir Kişi’ye emanet ettiğimizde geride kalan herkesin rahat edeceğini düşünmüştük. Yanılmışız çocuklar. Tamağın Kaçkınlarından bazıları yeryüzünde yürümeye devam ettiler. Nasıl, bilmiyoruz. Belki de kapıyı üzerlerine mühürlediğimizde hepsi içerde değildi. Mührü kırıp çıkmak da istemiyoruz. Denge kimse lehine dönmemeli. Ama Erlik Han bizim aksimize tam da bunu istiyor. Tamağın Efendisi, var gücü ile kapıyı açmaya çalışıyor. Bunun için gereken her şeyi yapmaktan da kaçınmıyor.

Tamağın Kaçkınlarının yeryüzünde yürümeleri demek onların direkt olarak kapının mührünü bulmak için çalışmaları ya da *Bakabilen*leri öldürmeleri manasına gelmiyor elbette. Bunun için hırslı, kibirli,

fesat, kendinden başkasını düşünmeyen Kişileri kullanmak zorundalar. Onların gizli arzularını kullanarak kendilerine çekiyor ve sonra Tamağın Uşakları haline geliyorlar.

Korkularınızı hissediyorum çocuklar ve bu çok doğal. Ancak bu korku hareket etmenizi engellemesin. Şu anda varlığınızın bizler için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemiyorsunuz. Hiçbir çağda beş daha doğrusu artık dört *Bakabilen*'i bir arada görmemiştik. Sizler birlikte Tamağın Kaçkınlarının yeryüzündeki yürüyüşlerini durdurabilirsiniz. Kâinatın yok oluşunu engelleyebilirsiniz."

"Biz mi?"

"Evet sevgili kızım siz. Her birinizin içinde bunun için gerekli güç ve cesaret var. Daha en başta Gezer Ata'nın yanına gelmiş olmanız, bugün şu anda burada benim karşımda durabilmeniz bunun bir göstergesi.

Her ne kadar Gezer Ata elinden geldiğince onları engellemeye çalışsa ve bunu başarsa dahi tek başına yeterli olamıyor çocuklar. Çünkü Tamağın Uşakları'nın çevrelerinde kullanabilecekleri pek çok piyon var. Onların hırslarından faydalanarak pek çok noktada faaliyet gösterebiliyorlar. Siz Kapının Koruyucuları olarak ona destek olmalısınız."

"Kapının Koruyucuları mı?"

"Evet Aybars, Kapının Koruyucuları. Her iki kapının da açılmasını engellemelisiniz."

"Peki ama nasıl? En başta, bizler bu kapıları mühürleyen anahtara sahip değiliz. Onu nerede bulacağız? İkincisi de bizler Tamağın Kaçkınları ya da onların Uşakları ile nasıl mücadele edebiliriz?"

"Haklısın size iki konu da yardım gerekiyor çocuklar. Lütfen yanıma gelin?" Çocuklar Umay Hanımın karşısında tek sıra dizildiler. En başta Asya vardı.

"Bakabilmek için gördüklerini yüreğinin süzgecinden geçirmen gerekiyor. Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Evet istiyorum" dedi Asya. Umay Hanım sağ el işaret parmağını kızın sol gözüne götürdü, sonra yüreğinin üstüne dokundu. Parmağı gözden çekip kalbin üstüne koyarken gözden çıkan bir Işık İpliği parmağı takip etti. Aynı şeyi sağ gözü içinde yapıp elini yüreğinin üstüne koydu. Yine bir Işık İpliği parmağı takip etti. Son olarak kalbin üstündeki elini alıp Asya'nın alnına koydu. Gözden çıkıp kalbe gelen Işık İpliği sanki kalpte birleşip kalınlaşan iki ipliğin birleşimiydi. Kalpten çıkıp alına gelen iplik burada kaybolup gitti.

Asya'nın yanında Aybars vardı. Umay Hanım aynı soruyu ona da sordu ve aldığı cevap sonrasında aynı ritüeli gerçekleştirdi. Sonra sıra ile Dila ve Dağhan içinde yaptı.

"Artık yeryüzünde yürüyen Tamağın Kaçkınlarını ve onların Uşaklarını gerçek halleri ile görebileceksiniz. Elbette yapılacak bir şey daha var. Beyninizle değil yüreğinizle görebileceksiniz. Tıpkı Kişiler gibi... Şimdi de yardım edebileceğimiz diğer konuya gelecek olursak" diyerek Gezer Ata'ya döndü. "Onu çağır gelsin"

"Sen de biliyorsun ki ..."

"Senden alamayacakları yardıma da ihtiyaçları var Gezer Ata. Ona ihtiyacımız var... Ozan'ı çağır gelsin."

Umay Hanım “Ozan’ı çağır gelsin” dedikten sonra kapının ardında kaybolup gitmeden önce “Eski Dost asan hiç kırılmasın” dedi. Çocuklar birbirlerine baktılar “Asa mı?” Gezer Ata ise resmiyetle başını eğerek “Işığın solmasın Umay Hanım.”

Gezer Ata önde çocuklar arkada tekrar Sahaf’ın alt katındaki yere döndüklerinde yine sandalyelerine oturdular. Hepsi sessizce Gezer Dede’ye bakıyorlardı. Aslında bir ışık görseler onlarca sorudan oluşan bir sağanak Dedeyi bekliyordu ancak onun yüzü hiç taviz vermiyordu.

Sabırsızlıkla ona bakan çocukların yüzlerine dayanamayan dede “Pekâlâ, hepinizin tek soru sorma hakkı var” dedi.

Meyve ile dolu bir ağaçtan sadece bir tane alabilirsiniz derseler acaba hangisini alabilirim diye kara kara düşünürsünüz ya; çocukları da böyle bir düşüncedir sardı.

“Ozan kim dede?” ilk soru Aybars’a aitti.

“Artık bakabildiğimize göre onlardan birini gördüğümüzde nasıl davranmamız gerekiyor?” Soruyu soran Dilaydı.

“Bizim gerçekten de onlarla savaşmamızı mı bekliyorsunuz dede?” bu soruyu soran da Dağhan’dı.

“Bizim gibi olan ve onlarla savaşan başkaları da var mı dede?”

“Dört soruya karşılık dört cevap...”

11) Ozan

“Ozan, bizlerle birlikte Tamağın Kaçkınları ile savaşanlardan biridir. Bizim gibi diyorum zira benim gibi birkaç kişi daha var ve hepimizin farklı görevleri var. O adı gibi ozanımızdır, elinden sazını eksik etmez. Benim gibi kuru kuruya anlatmaz masalları. Hem çalar hem de anlatır. Sazının nağmesine Ruh Kapısı aralanır. Uçmağa Varmayı hak etmiş ama kayıp ruhlara yol gösterir. Sazını bıraktığında ise Yüzleşme Odasının Muhafızıdır. Yer yüzünde Ejder Kılıcına denk bir kılıç yoktur. Ondaki başka kimse o kapıyı açamamıştır. Bir gün...” O günler aklına gelince hüzünlenmişti sanki Gezer Ata “Bir gün olmaması gereken oldu, ...”

Gezer Ata Ozan’ı anlatırken aynı anda İstanbul’un başka bir yerinde yaşlılıktan belinde kamburu çıkmış; cüppesinin şapkasını kafasına taktığından dolayı yüzü gözükmese de uzun, beyaz, yağdan kirlenmiş saçları önüne dökülmüş yaşlı bir adam yere oturmuş elindeki sazı çalıyordu. Kimseler durup dinlemese de çalmaya devam ediyordu. Önüne koyduğu bahşiş kutusu hala boştu. Bir çift siyah parlak ayakkabı gelip yavaşladı. Durmadı ama kutuya iki tane bozuk para attı ve devam etti. Saz çalan yaşlı adam kimin attığına bakmamıştı ama saz çalmayı bıraktı. Kirli ellerini kutuya uzatıp bozuk paralardan birini aldı. Kalın altın bir sikkeydi bu para. Bir yüzünde şahlanmış bir At diğer yüzünde ise Kurt figürü vardı. Düşünceli düşünceli elinin içinde tuttu bir süre sonra cüppesinin ceplerinden birine koyup ayağa kalktı. Kutudaki diğer bozuk parayı da alıp sazını kılıfına koyarak omzuna attı ve yürümeye başladı. Kirli görünüyor ve gerçekten pis kokuyordu. Yanından geçenler yüzlerini ekşitiyor uzak durmaya çalışıyorlardı.

Saatlerce yürüyerek büyük bir binanın arka tarafına geldi. Bina’nın çöplerinin toplandığı yere gelip onları kenara çekmeye başladı. “Neredeydi? Neredeydi?” diyerek kendi kendine konuşuyordu. “Hah buldum”. Yerde demir bir ızgara bulmuştu. Onu kaldırıp kenara koyunca içine rahatlıkla girebileceği bir delik açıldı. Karanlık deliğe girip üstünden ızgarayı yeniden kapattı.

Yolu uzun zamandır kullanmamıştı ama hala çok iyi hatırladığından dolayı emin adımlarla ilerledi. Servis asansörünün önüne geldiğinde durdu ve asansörü çağırdı. Gelen asansöre binip kırk birinci katın düğmesine bastı. Asansör durup kapısı açılınca kafasını koridora uzatıp kimse var mı diye baktı. Olmadığını görünce hızla soldan ikinci kapının önüne geldi, cüppesinin ceplerinin birinden çıkardığı bir kart ile kapıyı açıp hemen girdi ve ardından kapattı.

“Sizler gibi *Bakabilen* bir kız vardı, sizlerden çok küçük ama bir o kadar da yürekli. Onu Tamağın Uşaklarından bir Eşbörü, yani Kurda dönüşebilen biri öldürdü.” Şaşkın şaşkın bakan çocuklara bir kez daha tekrar etmek zorunda kaldı “Evet çocuklar KurtAdamlar da vardır. Ama sizin bildiğiniz gibi değildir. Kız, Ozan’ın korumasındaydı, buna engel olamayınca aldı başını gitti. Nerede olduğunu hep bildim ama isteğine saygı gösterip ondan uzak durdum. Kendi isteği ile gelmesini bekledim. Ama gelmedi. Zaten sizden önce de onun yardımına ihtiyaç duyabileceğim bir durum olmadı... Umay Hanımın isteğine uyup onu çağırmak zorunda kaldım. Yakında onunla tanışırsınız.”

“Onun geleceğinden emin misin?”

“Elbette gelecektir.”

Girdiği daire çok geniş ve ferahtı. Uzun zamandır kullanılmadığından toz vardı ama orali bile olmadı. Sazını çıkarıp yavaşça duvara yasladı. Cüppesini çıkarıp koridora bıraktı. Ayakkabısını ve eski

püskü pantolon ve gömleğini çıkardı. Banyoya girip yıkandı. Kirler bedeninden aşağı su ve sabun karışımı ile birlikte banyo giderinden akıp gitti. Yıkanıp çıkınca buharlanmış aynayı silip kendi aksini görür gibi oldu uzamış sakallarının makasla kesmeye başladı. Lavabonun içine dökülen sakalları alıp yanda duran çöp kovasının içine attı. İyice kısalttıktan sonra yüzünü sabunlayıp ustura ile kesmeye başladı. Sonrasında uzamış saçlarını makasla düzeltmeye başladı. Kıyamadı, uçlarından düzelttiği saçları omzuna dökülmüş hali ile bıraktı.

Havluya sarınıp banyodan çıktığında yaşlılıktan kamburu çıkmış halinden eser kalmamıştı. Geniş göğüs kafesi kaslı kolları hiç de yaşlı birine ait değillerdi. Yatak odasına geçti. Gardirobunu açıp beyaz bir gömlek çıkardı sonra beyaz ince çizgili lacivert bir takım elbise üstüne giyip bunlara uygun kemer, çorap ve ayakkabı giydi. Dolaptaki bir çekmecedan kol düğmesi alıp taktı. Saatler içinden de uygun bir tanesini alıp taktı. Beyaz uzun saçlarını atkuyruğu şeklinde topladı. Dolabın kenarında duran heybeyi alıp omzuna attı. Kapıdan çıkarken sazını diğer omzuna atıp çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

“Evet çocuklar Ozan ile ilgili anlatabileceklerim bunlar. Şimdi sıra Dila’nın sorusunun cevabında:

Çocuklar, sizler şuanda *bakabilenler* olarak Tamağın Kaçkınlarını veya Uşaklarını artık rahatlıkla görebilirsiniz. Peki ne yapmalısınız? Şuanda hiç bir şey. Önce silahlanmanız gerekecek. Onun için ise Yüzleşme Odasından çıkmanıza gerek var. Keşke İlbey de bunu bekleyseydi.”

“Yüzleşme Odası mı?”

“Dila, bir soru hakkın vardı ve cevabını aldın. Başka soru soramazsın.” Dediğinde kız ellerini çapraz koynunda birleştirip suratını astı. Bunu yaparken de bir “hıh” sesi çıkarmış olsa da Gezer Ata bunu umursamadı.

Bu noktada Dağhan’ın sorusuna cevap vermek istiyorum: Sizlerden isteğimiz onlarla savaşmanız ve yok etmenizdir çocuklar. Bu kâinatın dengesi için yapılmalıdır. Ama zorunlu da değilsiniz elbette. Anlattıklarımızın önemini anlamıyor ve buna dâhil olmak istemiyorsanız buradan çıkıp gidebilirsiniz. Bir insanın yüreği ile görüp Kişi olabilmesi için bunu gerçekten yüreği ile istemesi gerekir. Bunu istemediğiniz takdirde kısa bir süre sonra Tamağın Kaçkınlarını ya da Uşaklarını görmemeye başlarsınız. Onların da sizi hissetmesi çok zor olacaktır. İmkânsız değil ama çok zor. Aranızda gitmek isteyen varsa bunu hemen yapması gerekiyor. Ozan geldikten sonra bu daha da zor hale gelecektir.”

Gezer Ata hepsinin gözlerine tek tek baktı. Bekledi. Çocuklar kendi kendilerine baktılar. Aralarından konuşan Asya oldu “Kalıyoruz dede.”

“Güzel o halde son sorunuzun cevabını vereyim:

Önceleri bizim gibi *Bakabilen* sadece bir taneydi. Sonra çağlar geçtikçe sayımız artmaya başladı. Kâinat sanırım bir şekilde dengeyi bulmayı başarıyor çocuklar. *Bakabilenler* bir şekilde Erlik Dölleri ve Tamağın Uşakları ile hep savaş halindelerdi. Eskilerde yeryüzünde bu kadar çok yaşayanda yoktu çocuklar. Bir köyü sadece bir *Bakabilen* için yaktıkları oldu. Ya da bir şehri sular altında bıraktıkları. Pompei denen şehri yok edip Volkan patladı dediler. Şimdilerde insan sayısı çok fazla. İstanbul da dahi milyonlarca insan yaşamıyor mu? Bizler, sizlere hayatta kalabilmeniz ve onlarla savaşabilmeniz için elimizden geldiğince gerekli eğitimi verir, sizlerle de birlikte savaşırız. Hep böyle oldu, hep böyle de olacak. Şu ana kadar hep tek *Bakabilen* geldi. Sanki bu bir kuralmış gibi düşünüyorduk. Oysa Tamağ Kaçkınları dünyanın dört bir yanına dağılmışlardır. Gelenlerden kimi bu savaşı istemedi, kimi ise kanının son damlasına kadar savaştı...”

Bir iki nefes aldıktan sonra devam etti “Şimdi sizi dükkânı gözetleyenlere göstermeden buradan çıkaralım ve güvenli eve götürelim.”

“Dükkânı gözetleyenler mi var dede?”

“Korkmana gerek yok kızım. Tamağ Kaçkınları buraya yaklaşamasa da Uşaklar veya onların adamları gelip gözetleyebiliyorlar. Eminim ki İlbey öldükten sonra bir iki kişi burayı takibe almaya başlamıştır. Henüz sizden haberleri olduğunu düşünmüyorum ve böyle kalırsa da çok mutlu olacağım.”

“Ama evlerimize gitmeliyiz dede” Dila bunu derken hepsi kafa sallıyordu.

“Eğer buradan birlikte ayrılmaz ve Güvenli Eve gitmezsek sizi koruyamayız. Evlerinize gidip ihtiyacınız olan eşyalarınız alınacaktır. Bir süre okula da gidemeyeceksiniz. Hepinizin İstanbul dışından gelmiş ve aileleriniz ile yaşamıyor olmanız ise büyük bir şans. Onları arayıp bir açıklama yapabilirsiniz. Şimdi beni takip edin.”

12) Bağ Evi

Gezer Ata önde kendisi arkasında çocuklar yine Sahaflar çarşısının altındaki gizli geçitlerde yürümeye başladılar. Ama bu kez yürüdükleri koridor insan yapımıydı. Çocuklar nerede olduklarını bilemeseler de yaşlı adam döndüğü her köşeyi her koridoru biliyor ve bildiği için de güvenle yürüyordu.

Köşelerden birini daha dönüp az ilerledikten sonra karşılarına bir merdiven çıktı. Onu tırmanınca bir iş hanın avlusuna geldiler. Bu defa yürüyüşleri çok uzun sürmedi. Herhangi bir gizli düğme falan da olmadığından Aybars burayı hatırlayabileceğini düşündü. Avludan çıktıklarında Gezer Ata'nın kapısını açtığı bir araca bindiler. Araç hepsinin sığabileceği kadar büyüktü ve onlar binince şoför hemen hareket etti.

Aracın içinde iki tane ikili bir tane de üçlü koltuk vardı. Ön tarafta ise şoförün yanında bir koltuk daha. Gezer Ata ön koltuğa geçmişti. Aybars ilk ikili koltuğa oturdu. Kızlar hemen arka sıradaki ikili koltuklara yan yana oturdular. Dila cam kenarına geçti. En arkadaki üçlü koltuğa ise Dağhan geçti. Sol dizini öndeki koltuğun sırtına dayadı. Sağ ayağını ise öne doğru boylu boyunca uzattı. Elinden geldiğince rahat bir pozisyon almaya çalışmıştı.

“Nereye gidiyoruz Gezer Ata?”

“Bir bağ evine gidiyoruz çocuklar. Ozan ile buluşmaya”

“Bağ evimi?”

“Evet Istranca yani diğer adı ile Yıldız Dağları eteklerinde bir bağ evine gideceğiz. Yol uzun, o nedenle biraz uyumaya çalışın.”

“İyi fikir dede” diyerek uyku pozisyonu alan ilk kişi Dila oldu. Yanında oturduğu Asya'nın omzuna başını hiç onun fikrini sormadan koydu. Asya da bir şey demedi zaten. “Biraz ben de uyusam fena olmayacak” diye içinden geçirerek kafasını koltuğun kafalığına dayadı ve gözlerini yumdu.

Dağhan kafasını cama dayadı. Her ne kadar uyumak istese de olmadı. Kafasının içinde bir fırtına eserken bir insan nasıl uyuyabilirdi ki? “*Bakabilen*lermiş, Tamağın Kaçkınlarıymış, Uşaklarıymış, Çağa Çirinin Çocuklarıymış, Kainatı kurtarabilecek dört kişiymişiz, savaşmalıymışız... Burada ne arıyorum. Ben *bakabilmek* istemiyorum ki. Savaşmak da istemiyorum arkadaş. Yaşamak istiyorum. Keşke ayrılmak isteyen var mı dediklerinde gitseydim. Neden başkaları için ben kendi canımı tehlikeye atayım. Masalları, fantastik hikayeleri sevmek onlarla ilgili kitaplar okumak başka bu başka. İlk fırsatta ayrılmalıyım. Bir süre annemlerin yanına Muğla'ya giderim. Bu konulardan uzaklaşırım. Hem ne dedi Gezer Ata bir süre sonra istemezsek bakamayacağız. O eski güzel günlere dönebilirim belki. Fantastik kitap oku, telefonda oyun oyna, derslerine çalış...”Fantastik kitapları ve masalları sevmesi onu buralara getirmişti. Aybars kantinde otururken yanına gelip “Merhaba, seni burada bulacağımı biliyordum. Benim adım Aybars, birkaç gecedir seninle birlikte üç kişiyi rüyalarımda görüyorum. Gezer Ata bizi bekliyor haydi gidelim” dediğinde ilk başta kabul etmemeliydi. Ama ne yapsındı ki? Hiç tanımadığı biri onu rüyasında görüp Sahaflar Çarşısında onları bekleyen yaşlı bir adama götürüleceğini söylemişti. Tıpkı filmlerdeki gibi bir macera... “Al sana film” dedi. Sesli söylemişti bunu. Dila kıpırdamasa da Asya şöyle bir gözünü açar gibi yapmış ama sonra uyumaya devam etmişti.

Aybars da uyumuyordu. Gördüğü rüyalar çocukluğundan beri hep başını belaya sokmuş, onun hasta muamelesi görmesine neden olmuştu. Ailesi onu psikologlara, psikiyatlara götürüp durmuşlardı. Rüyalarının işe yaramasından dolayı çok mutluydu. “Hasta olmadığımı biliyordum” diyerek gülümsedi camdaki yansımasına. Rüyasına ilk İlbey girmişti. Çalıştığı gazeteye gidip “Merhaba, seni burada bulacağımı biliyordum. Benim adım Aybars, birkaç gecedir seninle birlikte üç kişiyi rüyalarımda görüyorum. Gezer Ata bizi bekliyor haydi gidelim” dediğinde de aralarından bir tek o şaşırılmamıştı. Bir süre Aybars’a oturduğu yerden baktıktan sonra ayağa kalkıp ceketini sandalyesinin arkasından alarak “Haydi gidelim” demişti. Onun öldüğüne inanamıyordu. Ölümünden kendisini sorumlu tutmaktan da kendisini alamıyordu bir türlü. “Umarım beni affedebilirsin İlbey.” İlbey’den sonra Dila’yı bir ders çıkışında yakalamıştı. Onunla konuşmaya giderken Asya’yı da yanında sürüklemişti. Bir kıza gidip “Merhaba, seni rüyalarımda görüyorum” derken yalnız olmak istememişti. “Ne rüyası? Gezer Ata da kim?” gibi sorulardan sonra gelmeye ikna etmişlerdi onu da. Ertesi gün Beyazıt Camiinin avlusunda buluşarak Sahaflar Çarşısına girmişlerdi. Aybars daha önce gelmemesine rağmen gitmeleri gereken yeri eliyle koymuş gibi bulmuş, çekinerek içeri girmişlerdi. Önde Aybars olacak şekilde kitaplara bakıyor gibi yaparak arkaya ilerleyerek arka tarafa geçmiş sarmal şeklindeki merdiveni kullanarak aşağı kata inmişlerdi. Aşağı kata inen bu merdivenin basamaklarında da kitaplar vardı. Açıkçası aşağı inerken birilerinin “durun nereye iniyorsunuz” falan demesini bekledilerse de kimse onlarla ilgileniyormuş gibi değildi.

Aşağı indiklerinde yarım daire şeklinde dizilmiş beş sandalye ve bunların tam ortasına gelecek şekilde bu sandalyelerden daha önde bir sandalye daha gördüler. Burada da her yer kitap doluydu. Şaşkınlıkları nasıl da artmıştı. Hiç yalan söylemeye gerek yoktu. Hepsi korkmuşlardı da. Bir bastonun yere vurma sesi geldiğinde hepsi birden daha önce dikkat etmedikleri odanın arka tarafına bakmışlardı. Arka tarafta öyle bir yer olduğunu geldiklerinde fark etmemişlerdi. Ses gittikçe yaklaşmış, yaklaşmıştı. Yaşlı bir adam çıkagelmiş, hiçbirinin yüzüne bakmadan gelip ortadaki sandalyeye oturup. “Hoş geldiniz çocuklar, gelin oturun” diyerek boş sandalyeleri göstermişti. Dağhan gidip en baştaki sandalyeye oturduktan sonra sırayla Dila, Asya, Aybars ve İlbey boş sandalyelere oturmuşlardı. O günden sonra hep aynı sandalyelere oturmuşlardı.

“Bana Gezer Ata derler çocuklar. Siz kimsiniz, buraya neden geldiniz?” Yaşlı adam sırayla gözlerinin içine baktı. Delip geçen bakışlar... Asya adamı yıllardır tanıyormuş hissine kapılmıştı. Bu adam ona zarar veremezdi.

Hepsi birbirine baktı. Konuşan onları buraya getiren Aybars oldu. “Ben, buradakileri ve seni rüyalarımda gördüm. Buraya gelmemizi sen söyledin.” Söylerken kendisi bile inanamıyordu yaşlı adam nasıl inanacaktı. Birazdan Gezer Ata gülecek ve sonra hepsi evlerine dağılacaklardı.

“Demek rüyada gördün. Ne kadar da güzel olmuş. Bak sayende birbirimizi tanımış olduk. Belki uzun süreli bir dostluğun temellerini de bugün atarız, ne dersiniz çocuklar?” Gülümsedi. Aybars rahatlamıştı. En azından yaşlı adam dalga geçmemişti. Bu da iyi bir gelişmeydi. “Buraya niye geldiniz öğrendim. Ama hala kim olduğunuzu öğrenemedim. Bana adlarınızı söyler misiniz?”

“Benim Adım Dağhan, Gezer Ata. Ben lisedeyken bir dükkandan çizgi roman çalmıştım. Etiketlerini söküp cebime koyarak oradan çıkıp gittim. Ona sahip olmayı çok istemiştım ve param yoktu. Sonra çok pişman oldum ama yapabileceğim bir şey yoktu.” Dağhan ne anlattığına kendi bile şaşırıp kalmıştı. “Ne diye anlattım şimdi bunu” diye içinden geçirdi.

“Ben Dila dede. Bunu neden anlatıyorum bilmiyorum ama ben küçükken bir arkadaşımın Barbie bebeğini kırmıştım. Hala üzüldüm hatırladığımda... Onun benim olmasını çok istiyordum. Ama babam almamıştı. O tür oyuncakları gereksiz pahalı bulurdu.”

“Benim adım da Asya. Ben de küçükken annemin en sevdiği melek biblosunu kırmıştım. O kadar korkmuştum ki onu birleştirip Aybars’a vermişim. Kanat onun elinde ayrılınca da anneme koşup melek biblosunu Aybars’ın kıldığını söylemişim.” Kardeşine baktı. “Üzgünüm, gerçekten...”

“Biliyordum. Onu benim kırmadığımı biliyordum.” Bir süre kardeşine baktıktan sonra “neyse önemli değil” dedi. “Benim adım Aybars Gezer Ata. Anladığın üzere Asya benim ikiz kardeşimdir. Babamın Star Wars koleksiyonu vardır. En sevdiklerinden biri kırmızı boynuzlu bir adamdı. Onun kırmızı mızrağı ile oynarken kırmıştım. Anladığınız gibi onlarla oynamamız kesinlikle yasaktı. Kırık parçayı Asya’nın cebine koymuştum.” Kardeşine baktı. “O bibloyu ben kırmamıştım ve sana bir ceza vermem gerekiyordu” dedi biraz da utanarak.

“Ne?” diye bağırdı birden Asya. “O maketlerden nefret ederdim. Onlarla bırak oynamayı onlara dokunmadığımı bile anlatamamıştım. Çok kötüsün sen.” Sonra durdu “Sanırım bunu hak etmişim Aybars.” Kardeşine gülümsedi.

“Benim adım da İlbey. Ben gazeteciyim dede.” Tam bir şey diyecekti ki sustu.

“Susma oğul. Ne diyeceksen söyle hele.”

“Ben, ben küçükken bazen çevremizde yaratıklar görürdüm. Korkudan ödüm patlardı. Ailem beni çok doktora götürdü. Hiç biri işe yaramadı. Sonra onları görmek istemedim. Çünkü normal bir çocuk olmak istiyordum. Arkadaşı olan... Bir gün uyandım ve yoklardı. Görmüyordum artık. Buna sevinmeli miydim bilememiştim. Ama gitmişlerdi işte.”

“Paylaştıklarınız için teşekkür ederim çocuklar. Burada bir araya gelmemiz çok büyük bir tesadüf. Söyleyin bakalım masal dinlemekten hoşlanır mısınız?”

Hepsi evet deyince de haftalık buluşmaları başlamıştı. Anlatılan masalları can kulağı ile dinliyor sonra üzerinde birlikte konuşuyorlardı.

*

Trakya’da bir bağ evine gelmişlerdi. Duvarlarla çevrili evin çift kanatlı kapısının önünde indiler. Kapının bir tanesi açıktı. Araçtan inerken içerden odun kırma sesleri geldiğini duydular. Araç onları bıraktığı gibi devam etti. Hepsi yine Gezer Ata’nın ardında kaybolabileceklermiş gibi arkasına geçtiler. Bağ evinin avlusundan içeri girerken Gezer Ata hissettiği bir endişe ile durdu, çocukların içeri girmelerini beklerken gökyüzüne baktı. Düşünceliydi. Civarda bir şey göremese de o iç gıcıklayıcı – birinin onları gözlediği hissinden, kurtulamıyordu. Gezer Ata çocukların ardından içeri girdiğinde bulutların ardından bir çift kara boncuk gözlü kuzgun çıktı. Bir yürek atımı hava da asılı kaldı, sonra İstanbul’a doğru uçmaya başladı.

Çocuklar içeri girmemişlerdi. Yaşlı adam sakince “gelin içeri geçelim, burası güvenli” dedi. İçerde uzun boylu beyaz uzun saçları omzundan aşağı dökülen, odun keserken terlediğinden üstünü çıkarmış kaslı kolları, göğüs ve karnı açıkta olan bir adam gördüler. Yaşlı olmasına yaşlıydı ama bunu hiç gösterdiği söylenemezdi. Sol yanında sırta doğru kısımda bir yara izi vardı. Ama bunu ne yapmış olabilir bilememişti çocuklar. Yeni kestiği odunları alıp diğerlerinin üstüne koyup döndü. “Bu

sabah biri bana bunu bıraktı, sanırım sana ait” dedi ve cebinden çıkardığı sikkeyi Gezer Ata’ya attı. Yaşlı adam gelen sikkeyi havada kaptı.

“Beni çağırmamalıydın”

“Çağırmak zorundaydım” diyerek çocuklara baktı

“Hepsi birden mi?” Yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi bir an sürdü.

“Evet hepsi”

“Nasıl mümkün olabilir?”

“Kâinatın farklı şekillerde dengeyi bulma yöntemleri var Ozan”

Adam başını sallamak ile yetindi.

“Seni Dila ile tanıştırayım, bu da Dağhan, Asya ve Aybars kardeşler” diyerek tek tek çocukları Ozan ile tanıştırdı. En uzunları Dağhan dahi adamın çenesinin hemen altına geliyordu. Onunla tokalaşırken ellerinin adamın elinin içinde kaybolup gittiğini düşündüler.

“Buraya gel ihtiyar sana sarılayım.” diyerek Gezer Ata’ya sarıldı. Onun içtenliğine Dede de cevap verdi. Kalp kalbin üstüne gelecek şekilde sarıldılar. İlk sarılan ilk bırakır kuralı gereği Dede geri çekilmedi. Ozan ise onu hiç bırakmayacak gibiydi.

Bağ Evi’nin geniş bir avlusu vardı. Ortası boştu ama kenarlar sonuna kadar kullanılmıştı. Çatı boydan boya yan yana devam eden tüm parçaların tek birleşim noktasıydı. Sol köşede odunlar istiflenmişti. Onun hemen yanında araç gereçler için küçük bir oda vardı. İki kişinin sığabileceği genişlikte bir koridorla odalar buradan ayrılmıştı. Arka tarafta büyükçe bir bahçe vardı. Yine bir kenarda çardak vardı. Odalar uzunlamasına tüm duvar boyunca gidiyordu. Salondan devam edince odaların olduğu bölüme geliniyordu.

“Şuradan alabildiğiniz kadar çok odun alın bakalım çocuklar” dedi Ozan Dağhan ve Aybars’a. Çocuklar denileni sessizce yaptılar. Ozan’ın kendisi de kucağını doldurup salon olarak kullanılan odaya girdi. Büyük bir şömine vardı. Önüne getirdikleri tüm odunu yığdılar. Göz açıp kapayana değin Ozan şömineye doldurmuş olduğu odunları yakmıştı.

“Bugün sabah Boğaziçi Köprüsünde olanları duydun mu?”

Ozan soru sorar gözlerle bakınca yaşlı adam devam etti. “Aslında beş kişilerdi...”

Anlamış gibi kafa salladı Ozan “Deli mi?” diye sordu. Bir *Bakabilen* öldürülmüştü. Hem de bir köprü de. Başka kim olabilirdi ki. Dede kafa salladı. Geçmişin acı tecrübeleri aklına gelince Ozan’ın ağzına acı bir tat gelmişti.

“Umay Hatun ile de konuştuk...”

Çocuklara bakarak “Demek Çağa Çiri’nin Efendisi ile tanıştınız çocuklar?” Sadece kafalarını sallayarak cevap verdiler.

“Senden alamayacakları yardıma da ihtiyaçları var Gezer Ata. Ona ihtiyacımız var... Ozan’ı çağır gelsin.” deyince sana haber göndermek zorunda kaldım. O haklı çocukların sana ve yapabileceklerine ihtiyaçları var Ozan.”

Adam duyduklarını sindirebilmek için bir an durdu sonra “Şimdi ben uyumaya gidiyorum. Sabah güneş doğarken kalkacağımız için size de uyumanızı öneririm çocuklar” dedi ve içerdeki odalara doğru hareket etti.

Asya ile Dila aynı odada kalıyorlardı. Uyuyamasalar da birbirlerini rahatsız etmek istemediklerinden sessizce sırt üstü uzanıp dışardan gelen hafif ışıkla gözüken tavana baktılar. Aybars ve Dağhan’ın da onlardan kalır yanları yoktu.

Birden her biri kendini doğal olmayan yoğun bir sisin içinde buldu. Sis o kadar yoğun ki ellerini burunlarının önüne götürdüklerinde parmaklarının hareketini dahi güçlükle görebiliyorlardı.

“Neredeyim ben? Burası da ne böyle? Buraya nasıl geldim? Kimse var mı? Aybars burada mısın? Telaş, korku ve çaresizlikle çıkan sorular...

“Evet buradayım Asya”

“Diğerleri de burada mı? Sis o kadar yoğun ki seni göremiyorum.”

Dağhan’ın telaşlı sesi geldi Asya’nın hemen yanından “Ben de buradayım”

Onu Dila’nın korku dolu sesi takip etti. “Ben de”

Aybars “Kimse yerinden kıpırdamasın. Şimdi herkes kollarını yana doğru açsın, sol ve sağ en başta kim var onları belirleyelim. Ortaya doğru ilerleyip birbirimizi bulalım.” Herkes durduğu yerde kollarını açıp parmakları ile bir beden yakalamaya çalıştı. Başaramadıklarından içlerinde büyüyen çaresizlik tohumları hemen filizlenmeye başladı.

“Bu işe bulaşmamam gerektiğini biliyordum, biliyordum işte. Lanet olsun.”

“Dağhan, sen benim solumdasın. Az önce Aybars’ın da sağımda olduğunu duydum. Sanırım Dila da Aybars’ın sağında. Dağhan, kendi sağına doğru bir adım yaklaş. Sadece bir adım. Diğerleri kıpırdamasın.”

“Yaklaştım. Ama seni yakalayamadım.”

“Sakin ol. Sesin daha yakından geliyor. Şimdi bir adım daha yaklaş. Bu defa seni yakalayacağım.”

Dağhan bir adım daha yaklaştığında Asya’nın parmaklarını yakaladı. Derin bir rahatlama nefesi verdi.

“Tamam Dağhan yanımda. Şimdi Dila sen kendi soluna doğru yaklaş.”

“Tamam yaklaşıyorum...”

“Sesime gel Dila... Burada bekliyorum... Elimi tutmaya çalış...”

Bir yürek atışı sonra “Tamam Aybars’ın elini yakaladım.”

“Harika şimdi Dağhan ile ben size doğru yaklaşıyoruz. Kıpırdamadan bekleyin.

“Biz buradayız. Hadi elimizi tutun...” “Geçmek bilmeyen bir iki yürek atışı...

“Neredesiniz?...”

“Biraz daha yaklaş. Evet işte böyle” Eller kavuştu. Kardeşler ve arkadaşlar birbirlerini bulmuşlardı.

Korku ve çaresizlikle birbirlerine iyice sokulmuşlardı.

“Ben en son bağ evinde yatakta uzanıyordum.”

“Ben de”

“Ben de”

“Ben de”

“Tamam, o halde hepimiz bunun bir rüya olduğunda hemfikiriz. Demek ki hiç birimiz delirmedik... Henüz...” Asya delirmediğine sevinse miydi, yoksa delirse daha mı iyi olurdu bir türlü karar veremiyordu.

Dila “Dördümüzde aynı rüyayı nasıl görebiliriz?” diye sorduktan sonra kendi sorusunu kendisi cevapladı, en azından denedi: “Bu imkânsız, nasıl...” kendisi ile mi konuşuyordu yoksa yanındakilerle mi belli değildi.

Dağhan yoğun sisin içinde diğerleri gibi çaresizce hem yoğun sisin içinde nerede olduklarını anlamaya çalışıyor hem de cevabı verilemeyecek olan sorulara cevap bulmaya çalışıyordu. “Lanet olsun, bu işe karışmamalıydım, karışmamalıydık. Sonumuz İlbey gibi olacak.” Cevaplandırılmayan sorular havada asılı dururken uzaklardan ritmik bir ses gelmeye başladı. Başlangıçta ne olduğu anlaşılmasa da Aybars birden korku ile bağırdı:

“Deli Dumrul bu. İlbey’in öldürüldüğü yerdeyiz”

Asya kardeşinin söylediğine inanamayarak “Buraya nasıl geldik?” diye sordu.

13) Dumrul'un Sisi

Sis hava da pamuk şeker kıvamında asılı duruyordu. Pembe ve mavi renklerini sevmeyen biri, kötü bir gri renkle pamuk şeker yapmıştı, o kadar çok yapmıştı ki gözün alabildiği her yer pamuk şekeriydi sanki. Çocuklar sisi elleri ile aralayabileceklerini bile düşündüklerinden denediler. Dördü de korku ile birbirlerine o kadar sokulmuşlardı ki; birbirlerinden ayrıldıkları anda bir daha bir araya gelemeyeceklerini düşünüyorlardı.

“Bu nasıl bir sis böyle”

“Daha önce hiç buna benzer bir sis ile karşılaşmamıştım.

Dağhan ve Dila'nın söylediklerinden sonra Aybars sanki açıklama yapar gibi “Bu bir rüya çocuklar”

“O halde uyanalım”

“Neden uyanamıyoruz. Uyanmak istiyorum.” Dila ağlamaya başlamıştı. Asya ona sarıldı.

“Sakin ol, bir yolunu bulacağız,”

Dila yoğun sisin içine sanki bir şey görebilecekmiş gibi bakıyordu. “Tıpkı İlbey gibi öleceğiz”

“Bu işe hiç bulaşmamalıydım.” Dağhan bunu tekrarlayıp duruyordu.

“Kimse seni buna zorlamadı Dağhan.” Asya öfkelenmişti. Bu bir rüyaydı ve uyanmaları gerekiyordu.

“Uyanmalıyız. Bu bir rüya... Sadece bir rüya”

Sisin içinden bir kahkaha geldi. “Bu bir rüya mı?” Gelen ses ile birlikte iyice panik oldular. “Peki bu rüya da ölürseniz ne olur sizce?” At yaklaşıyordu.

“Bizi rahat bırak. Lütfen bizi rahat bırak. İzin ver uyanalım. Sana söz veriyorum uyanır uyanmaz gideceğim. Artık *Bakabilen* olmak istemiyorum. Bunun ne kadar yanlış olduğunu anladım.”

“Sen neler diyorsun böyle. Dediklerini kulağın duyuyor mu? Birlikte olmalı ve birlikte buradan çıkış yolu bulmalıyız.”

“İstemiyorum. Kahrolsun Tamağ da Çağa Çiri de... Ben yaşamak istiyorum.”

Kahkaha tıpkı havadaki sis gibi kuru ve yavandı.

“Bekle çocuğum birazdan yanınızda olacağım. Doğru yolu bulmana sevindim. Seni özgür bırakacağım. Dur bakalım Karagözlüm. Buradan sonrasını yürüsem daha iyi olacak” At bir homurtu çıkararak durdu. Ayaklarını yere sabırsızca vuruyordu.

Geleni görmeye çalışıyor ama başaramıyorlardı. Ağlayan Dila “Ölmek istemiyorum, birisi bizi uyandırın” diye Asya'nın omzuna kafasını gömmüş sayıklar şekilde tekrarlayıp duruyordu.

“Demek birden fazlaydınız. Bunu hiç beklemiyordum çocuklar. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Ama fark etmez. Tıpkı İlbey gibi sizi de geberteceğim.” Kahkahası konuşmasını yarıda kesti. “Durun size iyice bakayım *Bakabilenler*, sizi göreyim. Siz de beni görün. Göreceğiniz son şey olacağım için bana iyice bakın. Demek dört kişi daha vardı. Alışılmadık, beklenmedik ama bir o kadar da harika bir durum.” Her an Deli Dumrul karşılına çıkabilirdi.

“Burada ölürsem acaba gerçekten de ölür müyüm?” diye düşünürken Aybars “Bu bir rüya, biriniz uyanın, ne olur biriniz uyanın” diye de çığlık attı. Sanki çaresiz çığlıklarına bir cevapmış gibi karanlık sisin içinden bir ses duymaya başladılar. Gittikçe artan bir ses.

Dördü de korkuyla ne yapacaklarını şaşırmış bir şekilde dururlarken arkalardan gittikçe yükselen bir saz sesi geldi. Az önce duydukları ses ne kadar korkutucu ise bu ses de o kadar rahatlatıcı idi. Güven veriyordu. Sis dağılmaya başladığı sırada aynı anda uyandılar. Ter içinde iki kız ve iki erkek kaldıkları odadan çıktılar. Asya Aybars’a sarıldı.

Gerçekten de salonda biri saz çalıyordu.

Güneş daha henüz doğmuştu. Ozan salonun bir köşesinde oturmuş saz çalıyor, Gezer Ata ise onun karşısına kurulmuş onu dinlemenin keyfine varıyordu.

“Gelsenize çocuklar ayakta durmayın öyle. Lütfen kendi eviniz gibi davranın” dedi Gezer Ata, çocukların korku dolu yüzlerini gördüğünde ise hemen merakla sordu: “Neyiniz var böyle? Sanki hepimiz aynı kötü rüyayı görmüş gibisiniz.”

“Aslında öyle de denebilir Gezer Ata”

“Ne oldu çocuklar? Sazını yanına bırakan Ozan sormuştu bu kez. O da en az Gezer Ata kadar endişelenmişti.

Çocuklar denileni yaptılar ve gelip yaşlı adamın yanına oturdular. Aybars olanları anlattı. İçlerinden rüyalar konusunda en tecrübeli olanı oydu. Tüm detayı ile –Dağhan’ın çaresizlik ve korku ile söylediğini düşündüğü şeyler hariç, her şeyi anlattı.

“Sizlerin gelişi ile birlikte daha önce karşılaşmadığımız olaylarla karşılaşyoruz çocuklar.”

“Bu mümkün mü dede? Yani ya orada Dumrul bizi öldürseydi. Burada da gerçekten ölebilir miydik?

Endişeli yaşlı adam sakalını sıvazlayarak “İnanın bilmiyorum. Ancak bilebilecek birini tanıyorum ve ona en kısa zamanda soracağım.” dedikten sonra gözleri Dağhan’a takıldı. “Dağhan, ne oldu? Bizlere söylemek istediğini söyle oğul.” Ozanı göstererek “Her ne kadar bizler anlasak da senden duymayı tercih ederiz.”

Dağhan sessizliğini koruyunca Ozan devam etti. “Oğul, her Kişi *Bakabilen* olamaz. Her *Bakabilen* savaşı olamaz. Her savaşı da her savaşta savaşmak zorunda değildir. Utanmana gerek yok. Seni anlıyoruz. İçinizden başkaları da Dağhan gibi düşünüyorsa rahatlıkla söyleyebilir çocuklar. Ama gelin önce kahvaltı edelim.

Çocuklar adamla göz göze gelmekten kaçınarak kalktılar. Hep birlikte arka tarafa geçtiler. Arkada büyükçe bir çimenlik vardı. Sağ tarafta bir çardak onun yanında ise mutfak olarak kullanılan bir yer vardı. Girişte solda büyükçe bir ocak görölüyordu. İçinden gelen ekmek kokusu hepsine karınlarının açlığını hatırlattı. Ya Ozan ya da Gezer Ata önceden kalkıp ocağın içine odunları atıp yakmıştı. Sonrasında ise ocağa ekmek atmışlardı. İkisinden biri ya da her ikisi de çok maharetliydi.

Çocuklarda sofranın kurulmasına yardımcı olduklarından hazırlıklar süratle bitti. Ekmekte pişmişti. Ozan sıcak ekmeği bölüp ortaya koydu. Kahvaltı sessizce yapıldı. Sofra o kadar iştah açıcı olmasına rağmen onlar mı kahvaltıyı bitirdi yoksa kahvaltı mı onları bitirdi belli olmadı.

*

Kahvaltı sonrası oturuyorlardı çocuklar hiç olmadığı kadar sessizdiler.

“Kahvaltı bitti. Dağhan, seni şehre götürmek için bir araç dışarda bekliyor. Eğer tavsiyemi dinlemek istersen direkt olarak eve gitmemeni öneririm. Seni korumamızı istersen bunu da yapabiliriz.

“Hayır Gezer Ata, savaşınızdan ne kadar uzak olursam o kadar iyi olacak. Sanırım sizi bir daha görmek istemiyorum. Ben... ben yaşamak istiyorum... anlıyor musunuz?”

“Evet anlıyoruz oğul. Suçluluk duymana gerek yok... Araçtaki şoför sen nereye istersen seni oraya bırakacak. Şimdi veda zamanı...”

“Beni affedin...” diyerek Asya ve diğerlerinin olduğu tarafa baktı. Çocukların gözleri dolu doluydu. Dağhan’ın ayrılıp gitmek istemesini – tehlike her ne olursa olsun, kabul edemiyorlardı.

Dağhan bağ evinin arka bahçesine açılan yoldan ilerleyip ön tarafa geçerken gözden kayboldu. Biraz sonra bir aracın uzaklaşma sesi duyuldu.

“Üç kişi kaldınız. Ama bu sizi yıldırmasın çocuklar.”

“Hala gittiğine inanamıyorum.”

“Onu da – her ne kadar kabul etmeseniz de, anlamak zorundasınız Herkes savaşmak zorunda değil Asya.” Sonra devam etti. “Bizler sizleri korumak için elimizden geleni yaparız çocuklar ancak sizin kendinizi koruyabilmeniz gerekiyor.” Gezer Ata’yı göstererek “İşte bu ihtiyarın sizin için yapamayacağı şey bu çocuklar. Kendinizi ve birbirinizi korumanız gerekiyor.”

“Bunu nasıl yapabiliriz Ozan Ata. Bizler bir karıncayı bile incitemeyiz. Babam bize daha yürümeyi ilk öğrendiğimiz sıralarda karıncaları ezmemez gerektiği öğretti. O düşünce ile büyüdük. Hayvanları, doğayı, insanları seviyoruz. Her yaşama saygı duyuyoruz.”

“Çocuklar zaten tam da bu sebeplerden dolayı yüreğiniz ile bakabildiğinizin farkında değil misiniz? Sizlerin özel olmasının sebebi bu.”

“Gezer Ata söylediklerinde haklı. Artık kendinizin ne kadar önemli olduğunun farkına varın lütfen. Evet, bu halinizle savaşamazsınız. Ama bu değiştirilebilir.”

Aybars hemen atladı “Değiştirilebilir mi? Bu da ne demek?”

Ozan, “Beni takip edin” diyerek ayağa kalktı. Adam dönüp giderken çocuklar Dedeye baktılar. Adam onaylar şekilde kafasını sallayınca Ozan’ı takip ederek arkasından yürümeye başladılar.

Ocağın hemen yanında daha önce fark etmedikleri bir kapı vardı. Aşağı doğru inen merdivenleri kapatan gizli bir kapıydı. Zira üstünde zeminle bir olabilmesi için çimlendirme yapılmıştı. Önde Ozan arkasında çocuklar aşağı indiler. Aşağısı büyük bir mahzendi. Duvarlardan birine bu mahzene hatta ve hatta bu bağ evine ait olmayacak kadar güzel altın işlemeli çift kanatlı bir kapı vardı. Ozan’ın boyundan daha uzundu. İki kanat da açıldığında hepsi yan yana geçebilirdi bu altın kapıdan. Bu kadar büyük olmasına rağmen işlenmemiş bir noktası yoktu.

Çocuklar hayranlıkla kapıya bakarken Ozan ilerleyerek kapının önüne geldi.

*Üç yürekli çocuk getirdim sana
O yürekle Bakabilen üç çocuk*

*Sahip oldukları o yüreğe bakıp yüzleşmeleri gerek
Üç yüreğe üç ayna gerek
Ben Muhafızın Ozan
İçeri girebilmeleri için açılmanı dilerim*

diyerek kapının kollarından tutup kendine doğru çekti. Kapı hiç zorlanmadan açıldı. Kapıyı açıp kenara çekildi. Yüzleşme Odası zifiri karanlıktı. Kapı eşiğinde durmalarına rağmen hiçbir şey görmüyorlardı.

“Haydi çocuklar içeri girin. Bir *Bakabilen* önce kendi yüreğinin derinlerine bakabilme cesaretini gösterebilmelidir. Ne zaman ki o cesareti gösterirsiniz orada sizi bekleyeni görebilirsiniz.”

“Sen gelmiyor musun?” diye sordu Asya

“Hayır kızım ben içeri gireli çok zaman oldu. Sizi dışarda bekliyor olacağım.”

Üç çocuk el ele eşikten zifiri karanlığın içine adımlarını attıkları anda kapı arkalarından kapandı.

14) Yüzleşme Odası

El ele içeri adım atmışlardı ama girdikleri anda Asya yapayalnız kalmıştı. Oda artık karanlık değildi. Yine bir mahzendeydi ancak burası taşlandı. Büyükçe bir yerdı burası. Yaklaşık on adım ilerisinde iki sütun arasında duran büyük boy aynasından başka odada eşya yoktu. Arkasını döndüğünde odanın kapısının da olmadığını gördü. Kaybolmuş, sıkışmıştı. Panikle duvara ellerini koyarak önce kapı aradı. Bir yandan da kardeşinin ve Dila'nın adlarını bağırdı ancak ne onun sesini duyduklarına dair bir işaret aldı ne de onu aradıklarına dair bir ses. "Aybars, Dila neredesiniz." Cevap veren yoktu. Cevap veren hiç olmuyordu. Duvara, az önce kapının olduğu yere yumruğunun yanı ile vurdu. Yumruğunun diğer yanına alnını koydu.

Birden ta yüreğinde hissettiği bir ses duydu. "Asya"

"Kimsin sen? Neredesin?" diyerek önce duvarlarda aradı sesin kaynağını. Sonra bir daha duydu "Asya"

Ses odanın ortasında duran aynadan geliyordu. Şimdiye kadar hiç dikkat dahi etmediği aynadan...

Ne bekleyeceğini bilmeden, ürkererek ilerledi. Altın işlemelerle süslü büyük bir boy aynasıydı bu. Arkasına baktı. Onu tutan bir şey olmadan öylece havada asılı duruyordu. "Asya"

Adını bir kez daha duyduğunda aynaya baktı. Telaş, korku, endişe hisleri aynı anda beynine hücum etti. Aynada kendi aksini göremiyordu. Yine duyduğu sesi ta yüreğinin derinlerinde hissetmişti. "Çevrendekilere yüreğinle bakabilmen için önce kendi yüreğine bakabilmen gerekli. Peki buna hazır mısın?"

"Evet hazırım"

"O zaman adımını at ve içeri gel" dedi ses. Asya elini çekinerek uzattı parmağı aynaya değdiği anda yüzeyinde bir dalgalanma oldu. Aynanın yüzeyi sert değildi. Elini yavaşça içeri soktu. Hafif bir serinlik hissetti kolunda. Ama rahatsız edici değildi. "Cesur ol" dedi yüreğinde duyduğu ses. Adımını atıp aynadan içeri girdi.

Aynanın içi de dışardan gördüğü gibi boştu. Boştan da boştu burası. Yüreğinde duyduğu ses dedi ki:

"Eğer sen Kapının Koruyucusu olacaksan korkmalı ancak korkunun yüreğini karartmasına müsaade etmemeli onunla savaşmalısın. Söyle, buna hazır mısın?"

"Evet hazırım."

Bunu dediği anda artık bir boşlukta değildi. Küçük bir çocuktı. Bir kalp atımı sonrasında aklının bir köşesinde duran ayna imgesi kaybolup gitmişti. İki katlı evlerinin üst katındaki odasıydı. Gece çoktan çökmüştü. Dışarda yağmurla birlikte rüzgar vardı. Çakan şimşeklerin ışığı içeriği aydınlatıyordu. Odasında, daha doğrusu evin hiçbir yerinden ışık yoktu. Yağmurdan ve fırtınadan dolayı elektrikler kesilmişti. Neden tek başınaydı ki? Yine tek başınaydı. Annesi ve babası neredeydi? Peki Aybars neredeydi?

Bahçedeki ağacın dalları Asya'nın ona bakmasını istermiş gibi cama çarpıyordu. Kıpırdayamıyordu. Yatağının yanında yere oturmuş, sinmişti. Ayağa kalkmak istiyor kalkamıyordu. "Anne" sesi o kadar cılız çıkmıştı ki dışardaki rüzgarın sesinden annesinin onu duyması mümkün değildi. "Anne, Baba

neredesiniz?” bu defa sesi daha yüksek çıkmıştı ama cevap veren yoktu. “Aybars” ikiz kardeşi hep yanında olmuştu. Neden yanında değildi acaba?

Birden bir çingirak sesi duydu. Küçük şirin bir sestti ama o sırada onu korkutmuştu.

Şimşek çakıyor, ağacın dalları cama vuruyordu. Şimşek bir kez daha çaktığında odada birini gördüğünü sandı. Şimşek bir kez daha çaktığında orada kimse yoktu. Korktuğundan dolayı oluyordu. Cama vuran ağaç dalları duvarda kocaman parmaklar gibi görünüyordu. Yağmur şiddetlenmişti. Dışardan gelen yağmurun sesi o kadar gürültülüydü ki yağmur damlaları kocaman bir ceviz büyüklüğünde olmalıydı. Yoksa bu kadar sesin çıkması imkansızdı.

Çingirak sesini yine duydu ama bu sefer ses başka taraftan gelmişti. “Asya” biri adını seslendi aynı taraftan.

Odada yalnız değildi. Az önce gördüğü şey gerçektir. Yatağının yanında daha da küçüldü. Sanki bu onu görünmez yapacakmış gibi iyice büzüldü.

“Asya, merhaba tatlı kız.”

“Kimsin sen?” diye sorabildi. Gözyaşları yanaklarından akıp gidiyordu.

Şimşek bir kez daha çaktı. Odada ona sesleneni gördü. Önce ayaklarını gördü. Kocaman ve ters olan ayaklarını. Ayakları çıplak, kıllıydı. Karanlıkta pek göremese de üstünde çamur renginde bir kıyafet olduğunu tahmin ediyordu. Kirliydi. Ayaklarının üstü gibi kolları ve ellerinin üstü de kıllıydı. Siyah kirpi dikenleri gibi uzun saçları belinin altına kadar geliyordu. Kırmızı yüzündeki göz bebekleri sarıydı. Karanlıkta parlıyormuş gibi gelmişti Asya’ya. Şimşek bir kez daha aydınlatıldığında sivri kulaklarını gördü. Sağ kulağında büyük halka bir küpe vardı. Halkanın ucunda çingırağı gördü. Ses oradan geliyordu. Sonra ağzını gördü. Kafasına göre kocaman olan ağzını.

“Merhaba güzel kız” dediğinde dişlerini gördü Asya. Ağzı neredeyse kulaklarına geliyordu. O kocaman ağzındaki tüm dişler sivriydi. Konuşurken kulağındaki çingirak ses çıkarıyordu.

Kıza doğru elini uzattı. Üç keskin tırnaklı, pençeye benzer parmaklarını uzattı. “Bana gel Asya” Kız hayır manasında başını salladı. İstese de kıpırdayamıyordu. Gözyaşları, bir tek gözyaşları yanağından akıyordu.

“Hadi kızım buraya gel. Gitme vakti geldi.”

“Beni rahat bırak, git buradan.” Ağlarken sesi anlaşılmıyordu “Beni rahat bırak” Gözlerini kapattı. Sımsıkı. Elleri ile de örttü. Sanki artık odadaki ters ayaklı kızıl yüzlü kocama sivri dişleri, üç pençe gibi parmağı olan yaratık onu göremeyecekti.

Çingirak sesi daha yakından gelmişti.

“Korkuyorum.”

Sonra yüreğinin derinliklerinde bir ses daha duydu. Huzur veren bir ses. “Korkabilirsin çocuğum. Ama onunla savaşımalısın.”

“Ben küçük bir çocuğum. Ben nasıl onunla savaşabilirim ki?”

“Yapabilirsin çocuğum. O sen istemediğin sürece seni hiçbir yere götüremez. Beni anlıyor musun?”

“Evet”

“Eğer sen Kapının Koruyucusu olacaksan korkmalı ancak korkunun yüreğini karartmasına müsaade etmemeli onunla savaşmalısın. Söyle, buna hazır mısın?”

“Evet hazırım.”

“Kalk ayağa çocuğum. Kalk ayağa ve korkun ile yüzleş.”

Asya ayağa kalktı. Bacağı titriyordu.

“Gel cici kız, buradan gidelim” sivri dişlerin arasından çıkan kara kalın dili gördü Asya. Onunla gitmemeliydi.

İçindeki huzur veren ses konuştu onunla “Korkunla yüzleş, söyle ona”

“Seninle gelmeyeceğim.”

“Ne dedin?” ters ayaklı yaratık şaşkınlıkla bir daha sordu “Ne dedin?” Kafasını sallayınca çingirak sesi yine duyuldu.

“Seninle gelmeyeceğim. Beni yalnız bırak” Gözüne birden yatağının üstünde avucunun içine alarak sıkıdığı yumuşak pembe topu ilişti. O topu alıp “Beni rahat bırak” diyerek kızıl kafalı yaratığa attı. Yaratık korku ile topu tutmaya çalışsa da başaramadı. Topun çarpması ile patlayıp yok oldu.

Asya yine aynanın içinde ve yalnızdı.

“Eğer sen Kapının Koruyucusu olacaksan kıskançlığın yüreğine hastalık bulaştırmasına müsaade etmemelisin. Söyle, buna hazır mısın?”

“Evet hazırım.”

Bir an aynanın içindeydi. Bir an eski okulunda sınıfındaydı. Bir yürek atımı sonrasında az önce olduğu, geldiği yeri unutmuştu. İlkokulu bitirdiği yıl taşınmışlardı. Burası onun ve kardeşi Aybars’ın yeni okullarıydı. Yeni sınıfları ve yeni arkadaşları... Yeni arkadaşlar mı? “hıh” demişti içinden geçen bu ifadeye. Hepsi eskiden beri arkadaş olan bir gruba girmek ne güçtü. Taşınmak istememişti Asya. “Yine mi taşınıyoruz” diye anne ve babasına bağırıp odasına gittiği zaman geldi aklına. Daha birkaç hafta önceydi. “Neden taşınmak zorundaydık ki?”

“Bilmiyorum” Aybars’tan gelen bu cevabı duyunca şaşırdı. Sesli konuştuğunu hiç düşünmemişti.

“Biliyorsun işte babamın işleri nedeni ile taşınıyoruz” “

“Evet evet biliyorum...” sesi öfkeliydi.

“Dinle, yeni arkadaşlar edinmeliyiz. Beni anladın mı? Burası bizim yeni okulumuz Asya. Bu şekilde oturup herkese ters ters baktığın sürece hiç kimse ile arkadaş olamayacaksın.”

O sırada yanlarına gelen iki çocuk “Aybars bizimle aşağı iner misin?” diye sorunca Aybars kardeşine baktı. Kız kızgınlıkla ona bakıyordu. “Elbette gelirim” dedi. Asya’nın yanından kalkıp çocuklara katıldı ve sınıftan çıktılar. Üç çocuğun koridordan gelen sesleri hatta kahkahaları geliyordu. Bu kadar içine kapanık birinin bu kadar kısa sürede arkadaş edinmesi inanılmazdı. Daha Asya sınıftaki çoğu çocuğun adını dahi bilmiyordu.

Kızların ona bakıp bakıp güldüğünü dahi görüyordu sanki.

“Neden taşınmak zorundaydık ki? Neden?” diyerek kafasını sıraya koydu.

Birden kafası sıraya dayalı olduğu ve gözleri yerde ayakkabılarına bakarken ensesindeki tüyler kabardı. Sanki biri onu gözlüyordu. İçi gıcıklandı. Kafasını kaldırıp sınıfı taradı. Arka sıralarda daha önce hiç fark etmediği bir çocuğun gözlerini dikmiş ona baktığını gördü. Gerçi kimse dikkat etmiyordu...

Saçları ıslak gibiydi. Geriye doğru taranmış saçları yüzünü tamamen açıkta bırakmıştı. Gözleri karaydı. Kömür karası. Kırpmadığı gözleri ile Asya'ya bakıyordu.

“Nereye bakıyorsun öyle?” Aybars gelmişti.

Kız, kardeşine döndü. “Şuradaki çocuğu tanıyor musun?” diyerek az önce baktığı yeri gösterdi.

“Kimi Asya, orada kimse yok ki?” Kara saçlı çocuk yoktu.

“Az önce orada biri vardı”

“Ben geldiğimde boş bir sıraya bakıyordun Asya” diyerek çocuk güldü.

“Ama orada biri vardı... Sana yemin ederim biri vardı...”

Öğretmen gelince sustular. Asya tekrar arkasına baktığında çocuk ona bakıyordu. Kimse onu umursamıyor, kimseyi de o umursamıyordu. Sanki sınıfta bir tek kara saçlı kara gözlü çocuğu Asya görüyordu. İçi ürperdi. Tahtaya doğru baktı. Geri bakmamaya çalışıyordu. Dersler bitip okul bahçesinden çıkarken onu yine gördüyse de Aybars'a bu defa söylemedi. Zaten o yeni arkadaşları ile sohbet ediyordu. “Nasıl bu kadar çabuk samimi olabiliyor?” diye söylenip duruyordu.

Sınıfta gördüğü o çocuktan akşam ne annesine ne de babasına bahsetti. Aybars ise çoktan unutmuştu. Ertesi gün içten içe kardeşine sinir olmaya başlamıştı. “Git beni yalnız bırak. Hatta artık yanımda dahi oturmanı istemiyorum. Duydun mu beni. Git ve yeni arkadaşlarınla birlikte otur” diyerek kitap ve defterlerini de sıradan atmıştı. Aybars şaşkınlıkla yerden eşyalarını toplamış ve Kemal'in yanına oturmuştu. Kara saçlı kara gözlü çocuk arka sıradan ona bakıyordu. Yüzünde sonradan oraya konmuş gibi duran bir gülümseme vardı.

Akşam okuldan eve yalnız başına gitti. “Tabii artık Aybars'ın yeni arkadaşları var. Neden benimle gelsin ki?” diye söylene söylene yürüyordu. Tüm yalnızlığının kaynağı Aybars'mış gibi düşünüyordu.

Kara saçlı kara gözlü çocuk uzaktan - onun arkasını döndüğü zaman göremeyeceği bir mesafeden, Asya'yı takip ediyordu. “Kardeşin, her şeyin sebebi o Asya. Sınıftaki herkesle sen arkadaş olmalıydın. Senin hakkındı.”

O sırada Asya da kendi kendine konuşuyordu “Her şeyin sebebi Aybars. Sınıftaki herkesle ben arkadaş olmalıydım, o değil. Senden nefret ediyorum.”

Arkasından gelen kahkaha seslerini duymamıştı. Metal bir eldivenin yazı tahtasına sürtünmesi gibi çıkan o iğrenç sesi iyi ki duymamıştı.

Akşam “Hadi aşağı gelin yemek hazır çocuklar” diye annesi bağıırıyordu aşağıdan. Odasında çalışma masasında oturuyordu ama hiç ödevini yapmamıştı. “Ben aç değilim anne” diye seslendi.

Aşağı inmek ve Aybars'ı görmek dahi istemiyordu. Merdivenlerden koşarak inen kardeşinin sesini duyunca ona yine öfkelenirdi.

Odanın ışığını yakmamıştı. Masasında duran ışığı açmıştı ama o da sadece masanın üstünü aydınlatıyordu.

“Zaten aç değildin” dedi bir ses odanın karanlık köşesinden.

Korku ile sıçradı. “Kimsin sen?”

“Korkma Asya, benim kim olduğumu biliyorsun...”

Sessizlikle geçen birkaç yürek atışı sonrasında “Sensin” dedi. “Işığı açabilir miyim?”

“Hayır yakma, içeri biri girerse beni görmesini istemiyorum.”

“Kimsin sen? Sınıfta neden bir tek ben seni görebiliyorum?”

“Bana bir tek senin ihtiyacın var da ondan.”

“Hala kim olduğunu söylemedin.”

“Çok yalnızsın değil mi?”

“Evet çok yalnızım.”

“Keşke buraya taşınmasaydınız... Neden taşındınız ki...”

“Babam, hep babamın yüzünden...”

“Peki arkadaşlarının olmamasının sebebi de baban mı?”

“Hayır” dedi öfke ile aklına kardeşi gelmişti.

“Aybars. Bu gerçeği bir tek ben görüyorum. Seni anlıyorum Asya. Keşke o hiç olmasaydı.”

“Evet keşke...” durdu. Bunu söylemek çok yanlış geliyordu.

“Söyle, hadi benimle birlikte tekrar et Asya. Keşke...”

“Keşke...”

“Aybars...”

“Aybars...”

“hiç doğmamış olsaydı”

“...”

Yanlış bir şeyler vardı. “Hadi söyle” dedi karanlık içinden gelen ses. Öfkeliydi. “Söyle”

Yüreğinin derinliklerinden içini huzur dolduran bir ses duydu : “Kıskançlığın yüreğine hastalık bulaştırmasına müsaade etmemelisin.”

“Kıskançlık...” Kendi kendine konuşur gibiydi “Ben kıskanç değilim”

“Evet Asya ve kardeşini seviyorsun.”

“Evet Aybars’ı seviyorum”

Odanın diğer tarafında karanlık içinden öfke dolu ses yine geldi. “Söyle, ‘hiç doğmamış olsaydı’ de”

“Hayır” Masa lambasını tutup odanın karanlık tarafına tuttu. Gelen ışık onu yok edecekmiş gibi çılgık attı kara saçlı kara gözlü çocuk. Kolunu yüzüne, gözlerine siper etmişti.

“Defol git odamdan. Beni rahat bırak. Ben Aybars’ı seviyorum” diye bağırdı.

Yok olup giderken en son nefretle bakan kara gözleri oldu.

Asya tekrar aynanın içinde yalnızdı.

“Eğer sen Kapının Koruyucusu olacaksan yüreğin temiz olmalı. Söyle, yüreğini temiz tutmaya hazır mısın?”

“Evet hazırım”

Her şey birden bulanıklaştı. Üniversiteyi kazandıklarını öğrenmişlerdi. Sevinç içinde anne ve babasına sarılırken bir kalp atımı sonrası ayna imgesi kaybolup gitti. O da Aybars da İstanbul’da bir üniversite kazanmışlardı.

“Yine bir aradayız,” diyerek Aybars’a sarıldı. Çok mutluydu. Hepsı öyleydi.

“Akşam bunu kutlamak için yemeğe gidiyoruz” dedi babası.

“Nereye gidiyoruz?”

“Sizin en sevdiğiniz restavuranta elbette kızım.”

Bir an sonra akşam olmuş yemek yiyorlardı. Servisler hazırlanmış ardından siparişler verilmişti. Eğleniyorlardı. Neden eğlenmesinler ki, her ikisi de istedikleri bölümleri kazanmışlardı. Anne ve babası her ikisi ile de gurur duyuyorlardı. Her şey çok güzeldi, bir şey dışında. Ne olduğunu bilmiyordu. Ama gözünün bakamadığı kenarlarında gezen bir şeydi sanki. Kafasını çevirdiğinde göremiyordu ama oradaydı işte. Servis yapan kızıl saçlı çilli adam. Onu gördüğünde hissetti bu duyguyu. Yüreği kabardı.

İstedikleri yemekler bırakıldı. İştahı gitmişti. Arada bir dönüp adama bakmaya başladı hızlıca. Şans işte ne kardeşi ne de anne veya babası fark etmedi canının sıkıldığını.

Yemek yedikleri restaurant yol kenarındaydı. Daha doğrusu deniz kenarındaydı. Deniz ile restaurant arasında bir yol ve bir kaldırım vardı. Geçenler içeriği görmesin diye camlar siyah yapılmıştı. Dışardan kimse içeriği görmüyor ama buna karşılık içerdekiler dışarıyı görebiliyorlardı.

Kızıl saçlı çilli garson geldi “ Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Hayır teşekkürler, her şey harika” dedi babası.

“Ben bir bardak su alabilir miyim?”

“Hemen efendim”

Garson hemen yanlarındaki servis masasından şişeyi alıp önce Aybars’ın suyunu doldurdu. Asya istememişti ama onun da bardağı boşalmıştı. “Sizin bardağınızı da doldurmamı ister misiniz?”

“Evet, evet lütfen...”

Garson Asya’nın da bardağını doldurduktan sonra yanlarından ayrıldı.

“İyi misin?”

“Evet Aybars iyiyim. Sanırım bu kadar heyecan fazla geldi,” derken yüzüne bir gülümseme oturtmayı başardı.

Kızıl saçlı çilli adam uzakta arkasında duruyordu. Gözlerinin sırtında ona kilitlenmiş olduğunu hissediyordu. Buna rağmen yemeğini yiyip, sohbe katılmayı ve güzel vakit geçiriyormuş gibi yapmayı başardı.

Birden içeri kirden ve yağdan keçeleşmiş olmasından dolayı ak saçları koyu griye dönmüş, elbiseleri ve ayakkabıları yırtık içinde elinde bir pazar çantası ile yaşlı bir adam girdi. “Açım ben açım” diye bağırdı. Garsonların şaşkın bakışları arasında birkaç adımda Asya’nın yanına geldi. “Açım ben açım” diye tekrarladı. Buz mavisi gözleri yaşam doluydu. Yüzü yaz boyu hiç su görmemiş verimli topraklar gibi çatlamıştı. İki yürek atımı adam Asya’nın gözlerinin içine bakabildi.

Kızıl saçlı çilli garson hızla gelip adamı yakaladı. Kirli bir bez parçası tutmanın verdiği tiksinti ile adamı tuttu. Ne kadar iğrendiği yüzünden belli oluyordu. “Defol git seni dilenci. Aç karnını başka yerde doyur.”

“Ben dilenci değilim. Açım ben açım” yaşlı adam hala bağıırıyordu “Bırak beni. Bırak diyorum.”

“Bırak onu” arkasından gelen sesi umursamadan yaka paça adamı dışarı atmaya çalışıyordu.

“Sana bırak onu dedim” ses daha yüksek çıkınca durdu. Asya ayağa kalkmıştı. Adam ona dönünce “Yaşlı adamı bırak...” Bir yürek atımı... “Lütfen”

Kardeşi şaşkınlığından kurtulunca ayağa kalkıp Asya’nın yanına geldi. Her zaman gelirdi. “Kardeşim sana o adamı bırakmanı söyledi.”

“Ama efendim, sizi rahatsız etmesine izin veremem, bu... bu dilencinin.” Adam şaşırmıştı. Öfkeden çilleri daha da mı belirginleşmişti yoksa Asya’ya mı öyle geliyordu. Bir de adamın gözleri kırmızı mıydı? Nasıl yani?

Kızıl saçlı kızıl gözlü çilli garson yaşlı dilenciye vurmak için sağ elini kaldırdı. Yaşlı adam gelecek yumruktan korkarak sindi. Yumruk aşağı inerken bir anda Asya oradaydı. Garsonun bileğinden yakaladı. Nasıl bu kadar güçlü olabilmişti... “Sana onu bırak dedim” Gözleri gerçekten de kızıldı. Lens değildi. Lensler böyle olamaz... “O dilenci değil. Karnı aç yaşlı bir adam ve karnı doyurulacak. Beni anladın mı?”

Asya yaşlı adamın elinden tuttuğu sırada “Kalbin hep bugünkü kadar temiz kalsın kızım” dedi.

Birden restaurant kayboldu. Aynanın içinde yalnız başınaydı yine.

“O halde Umay Hatun’un ördüğü ipler bırak canlansın. Yüreğinin derinlerinde senin *Bakabilmeni* sağlayacak kaderin ile karşılaşmanın zamanı geldi”

Umay Hatun’un gözleri ile yüreği ve akli işle kurduğu ışıktan bağ alnından çıkmaya başladı. Başlangıçta yavaş olarak dönerek yerde birikmeye başlayan ışık ipliği sonradan hızlandı ve bir hortum oldu. Kaç yürek atışı geçmişti. Belki saatler belki aylar. Zaman yoktu bu boşlukta. Zamanın içindeki zamansızlıktaydı.

Işık ipliğinin dönüşü bitti. Karşısında duranı görmesi ile kalakaldı.

Yine...

*

Dila’da aynı Asya gibi odaya girince yapayalnız kaldığını fark etti. Kapısı olmayan kalın taş duvarlara sahip genişçe bir mahzende yapayalnız olduğunun endişesi ile kardeşlere seslendi. “Aybars... Aybars...” “Asya... Asya...” Ancak ne bir ses iletebildi, ne de bir ses duyabildi. Sessizlik içinde o da yüreğinin derinlerinde bir ses duyunca iki sütun arasında havada asılı duran aynaya yöneldi.

“Dila”

Altın işlemeli büyük boy aynasının işçiliği nefes kesiciydi. Ancak kız o telaşla ve korku ile buna dikkat edememişti. Aynada aksi yoktu.

“Dila”

“Kimsin sen? Neredesin?” diye sorarak ayna üzerinde ellerini gezdirdi.

“Çevrendekilere yüreğinle *bakabilmen* için önce kendi yüreğine *bakabilmen* gerekli. Peki buna hazır mısın?”

“Evet hazırım” dedi telaşla.

“O zaman adımını at ve içeri gel” dedi ses. Dila’da aynanın yüzeyinin sert olmadığını fark etti dokununca. “Cesur ol” dedi yüreğinde duyduğu ses. Adımını atıp aynadan içeri girdi.

“Eğer sen Kapının Koruyucusu olacaksan korkmalı ancak korkunun yüreğini karartmasına müsaade etmemeli onunla savaşmalısın. Söyle, buna hazır mısın?”

“Evet hazırım.”

“Eğer sen Kapının Koruyucusu olacaksan kıskançlığın yüreğine hastalık bulaştırmasına müsaade etmemelisin. Söyle, buna hazır mısın?”

“Evet hazırım.”

“Eğer sen Kapının Koruyucusu olacaksan yüreğin temiz olmalı. Söyle, yüreğini temiz tutmaya hazır mısın?”

“Evet hazırım”

Her “Evet hazırım” dediğinde durduğu yer bulanıklaşmış; başka bir zamana ve yere gitmiş ama her seferinde de bulunduğu yere geri dönmüştü.

“O halde Umay Hatun’un ördüğü ipler bırak canlansın. Yüreğinin derinlerinde senin *bakabilmeni* sağlayacak kaderin ile karşılaşmanın zamanı geldi”

Işıktan bağ alnından çıkmaya başladığında kıpırdayamadı. Başlangıçta yavaş olarak dönerek yerde birikmeye başlayan ışık ipliği sonradan hızlandı ve bir hortum oldu. Dönüş ne kadar hızlı olursa olsun takip etmeye çalıştıysa da başaramadı. Zamanın içindeki zamansızlıkta karşısındaki hortumun durmasını bekledi.

Işık ipliğinin dönüşü bitti...

*

Aybars da aynı şeyleri yaşadı. Kapısı olmayan büyük geniş taş duvarlı mahzende seslendi ve bir çıkış aradı. Ta ki adının seslenildiğini yüreğinde hissedene kadar.

Sonra o büyük boy aynasının yanına gitmiş ve yüreğini titreten o sesin kendisi ile konuşmasını dinlemiş ve sorduğu soruya “Evet hazırım” demişti. “O zaman adımını at ve içeri gel” diyen sesi takip ederek aynanın içine girmiş, zamanın içindeki zamansızlıktaki o anda kalarak sorulan üç soruya da “Evet hazırım” demiş. Onu dedikten sonra da zamanda ve uzayda üç kez seyahat edip geri gelmişti.

Sonra ışık ipliğinin karşısında oluşturduğu şekle bakakalmıştı...

Tıpkı diğerleri gibi...

*

Aynanın içinde Asya’nın karşında duran ve ışığın ipliğinin oluşturduğu şekil kendisinin birebir aynısıydı. Ancak ne kıyafetleri nede ellerinde tuttukları ona ait değildi.

Kendi olmayan kendisi “Artık bakabiliyorsun Asya” dedikten sonra “Son aşamayı da geçtin. Şimdi beni isteyip istemediğine karar vermelisin. Eğer gerçekten istiyorsan gözlerini kapat ve bırak seninle bir olayım.”

“Evet istiyorum,” diyerek heyecanla gözlerini kapattı.

İki kalp atımı süre geçmemişti bile, gözlerini açtığında aynanın dışındaydı. Aynadaki aksine bakıyordu. Ayaklarında deri çizmeler, üstünde ipek beyaz bir gömlek ile deri yelek ve deri bir pantolon vardı. Her iki bileğinde de deri şeritlerin sarılması ile yapılmış bir bileklik vardı. Pantolonun kemerinin sol tarafında kabzasında bir at başı olan içe doğru kavisli bir kılıç vardı. Sağında ise kabzası kılıç ile aynı olan bir bıçak takılıydı.

*

“Artık bakabiliyorsun Dila. Son aşamayı da geçtin. Şimdi beni isteyip istemediğine karar vermelisin. Eğer gerçekten istiyorsan gözlerini kapat ve bırak seninle bir olayım” dedi karşısında duran aslında Dila olmayan Dila.

“Evet istiyorum” dedi heyecanla ve gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında aynanın dışında olduğunu fark etti. Dila’nın kıyafetleri de aynı Asya’ninkiler gibiydi. Ama onun elinde bir ok sırtında da dolu bir sadak vardı. Yayın bir başında bir at motifi diğerinde ise bir kurt motifi vardı.

Aynadaki aksine bakıp gülümsedi.

*

“Artık bakabiliyorsun Aybars. Son aşamayı da geçtin. Şimdi beni isteyip istemediğine karar vermelisin. Eğer gerçekten istiyorsan gözlerini kapat ve bırak seninle bir olayım” dedi Aybars’ın karşısında duran Aybars.

“Evet istiyorum” dedi heyecanla ve gözlerini kapattı.

Aybars’ın ayaklarında deri çizmeler, deri pantolon ve yelek vardı. Bileklerinde deri bileklikler takılıydı. Kollarının ve göğsünün daha önce bu kadar kaslı olduğunu fark etmemişti. Kavisli büyük kılıçları sırtına çapraz olarak takılmıştı. Kabzalarında kurt başı vardı. Aynanın dışında duruyor ve kendi aksine bakıyordu.

*

“Yüreğinle yüzleştin ve orada seni bekleyen kaderi kabullendin” dedi aynadaki yansımaları aynı anda. “Yüzleşme Odasından çıkabilirsin artık”

Yüreklerinde duydukları sesin son söylediği ile arkalarındaki kapı açıldı. Daha önce odaya girerken kullandıkları, girdikten sonra kaybolan kapı.

Kapı bağ evinin bahçesinde başka bir noktaya açıldı. Kapının eşiğinden geçtikleri anda yine yan yana duruyorlardı.

Birbirlerini yine gördüklerine sevinmiş bir halde yürümeye başladılar. Bahçenin ortasında Gezer Ata ve Ozan onları bekliyorlardı. Gezer Ata sanki biraz daha uzun boylu gözükiyordu artık gözlerine. Bir de artık elinde bir baston değil uzun bir asa tutuyordu. Asya “Asan hiç kırılmasın” demişti Umay Hatun diye düşündü asayı görünce. Ozan üstündeki uzun şapkalı cüppesi ile hemen Gezer Ata’nın yanında duruyordu. Sazını sırtına çaprazlama takmıştı. Elinde ise şimdiye kadar gördükleri en büyük palayı tutuyordu. Ucu yerde olduğu halde Ozan onun kabzasının en üstünden rahatlıkla tutabiliyordu. Kabzadaki kızıl ejderha motifi sanki her an canlanacakmış gibi duruyordu. Ejderhanın kuyruğu palanın tutulduğu yeri, kanatları kabzanın korumalarını oluşturuyordu. Kızıl ejderhanın açık ağzından palanın keskin kılıç tarafı başlıyordu ki bu uzaktan bakılınca ejderhanın ağzından çıkan bir alevmiş gibi görünmesine sebep oluyordu.

“Hoş geldiniz çocuklar” dedi Gezer Ata.

“Artık Tamağ Kaçkınları ve onların Uşakları sizi böyle görecektir çocuklar” diye anlatmaya başladı oturduklarında Gezer Ata. “Diğer herkes ise sizi günlük kıyafetleriniz ile görecektir. Aslında kıyafetleriniz değişmedi, hala onları giyiyorsunuz.”

“Bu kılıç ve bıçağı kullanmayı biliyorum Gezer Ata. Daha doğrusu hissediyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?” Diğerleri de Asya’nın bu sorusunun cevabını merak ediyorlardı. Zira aynı duyguyu onlarda paylaşıyorlardı.

Soru Gezer Ataya sorulmasına rağmen Ozan cevap verdi: “Bu durum biraz karışık. Ama artık sizi şaşırtabilecek pek bir şey kalmadı diye düşündüğünüze eminim. Bu silahlar çok özeldir çocuklar. Tıpkı sizler gibi. Daha önceden pek çok defa ama farklı zamanlarda yeryüzünde idiler. Ama ilk defa aynı anda ortaya çıktılar. Sizler onlara sahip olmak için doğdunuz. Hissettikleriniz doğru. Daha önceden bir eğitim almamanıza rağmen onları kullanabilirsiniz. Yeter ki Yüzleşme Odasında vermiş olduğunuz sözleri unutmayın.”

“Peki şimdi ne yapacağız ?” Dila’nın sorusuna bu defa Gezer Ata cevap verdi.

“Tamağın Kaçkınlarını durdurmak, oyunlarını bozmak ve Tamağ Uşaklarının Mührü bulmalarını ya da *Bakabilenleri* yani sizleri öldürmelerini engellemek için her şeyi yapacağız çocuklar.”

“Peki Deli Dumrul’u nasıl durdurabiliriz?” Aybars ve Asya aynı anda sormuşlardı.

“Deli Dumrul’u durdurmak için onunla Boğaziçi Köprüsünde savaşmak gerekecek. Ancak o köprü onun en güçlü olduğu yerdir çocuklar. Onu durdurmak için silahlar yeterli olmayacaktır. Hiçbir Tamağın Uşağını silahlarla yenemeyiz. Onları yenebilir, yaralayabilir ancak yok edemeyiz. Çünkü kalplerine Erlik dokunmuştur. Tamağın Uşaklarını yok etmenin tek yolu o kalpleri Umay’ın Işığı ile dağlamaktır. Sizler onu etkisiz hale getirin. Önceliğimiz budur.

“Sabah onu ziyarete gitmeye ne dersiniz çocuklar” diye sordu Ozan

“Kimi? Deli Dumrul’u mu?”

“Hayır Dila, Duran Duman’ı.” Kendi söylediğine güldü. “Şirketinde görmeye gidelim. Bakalım bizi karşısında görünce ne yapacak.”

“Evet harika fikir” diye hemen heyecanlandı Aybars. “Hep birlikte mi gideceğiz?”

“Aranızdan sadece bir kişiyi alarak gitmeyi düşünüyordum.”

“O halde ben gelebilir miyim?”

“Hayır Aybars, senin yalnız gitmene müsaade etmem. Eğer sen gideceksen ben de gelirim.”

Dila da hemen atıldı “Ben de gelirim.”

“Bence en doğrusu Aybars ile gitmem. Hepimizin gitmesi doğru değil.”

“Ozan doğru söylüyor çocuklar. Bırakın Aybars onunla gitsin.”

Kızlar istemeseler de kabul ettiler.

“O zaman şimdi yemek yiyelim.”

“O da harika bir fikir Ozan Ata” dedi Aybars.

Akşam yemeği sonrası bahçede bir ateş yakıp başına oturdular. Ozan aldı eline sazı başladı çalmaya. Söz yoktu dilinde ama zaten sazı şakiyordu. Sanki söylenmesi gereken her şeyi o tellere vurarak zaten söylüyordu. Ateş, odunu büyük lokmalar halinde yiyen aç bir dev gibi sesler çıkarıyordu.

Önce gördüklerine şaşırırsalar da sonradan büyük bir heyecanla ve hayranlıkla izlemeye başladılar. Ateşten bir parça odunun üzerinde yükseldi birden. At oldu önce. Dört nala koşarken yeleleri rüzgârda uçuşan ateşten bir at. Müziğin ritmi değişince birden ateş şekil değiştirdi. Kendi etrafında dönen ateş yine bir attı ancak bu defa üzerinde bir savaşçı vardı. Eysiz bindiği atı bacakları ile yönlendiriyor, hiçbir şekilde tutmuyordu. Dört nala giden atın üstünde geriye dönüp ok atıyordu. Attığı ateşten oklar bir noktada hava da kayboluyordu. Ritim birden yine değişti. Ateş kendi etrafında döndü ve şekil şimdi bir kurttu. Karşısına çocukların daha önceden görmedikleri bir yaratık çıktı aniden. Kurt hızını hiç kesmeden korkmadan onun üzerine atıldı. Ses yoktu ama yaratığın üzerine atlarken genzinden yükselen sesi hepsi sanki duymuşlardı. Yuvarlanmaya başladılar. Sonra tek başınaydı ve durmuştu. Yanında bir çocuk belirdi. Çıplaktı. Eli kurdun sırtında. Kurt ardında – göremedikleri birinden ya da bir şeyden, onu korumak için hazır bekliyordu. Boynunu geriye atıp aya selam gönderdi. Ve ritim yine değişti. Ateş bu defa kanatlı bir ejderha olmuştu. Ateşten ejderha ağzından ateş kustu. Ateş yine kendi etrafında dönerek değişti. Bir dağın içinden geçen insanlar zinciri göründü. Başlarında bir kurt –belki de aynı kurttu, vardı. Arkadan oklar gelmeye başladı sırada bekleyen insanların üzerine ve ateşin şekli yine değişti. Tanınmadık, bilinmedik savaşçıların yüzleri geçti sırasıyla. Ve sonra iki ejderha öfke ile birbirlerini yok etme güdüsü ile girdiler birbirlerine.

Ve Ozan saz çalmayı bıraktı. Ateş odunların üzerine döküldü. Dökülen o parça da kaldığı yerden odunları tüketmeye devam etti. Ozan bitirmişti bitirmesine ama çocuklar kendilerine gelememişlerdi. Yürekları kabarmıştı. Nefes alışları hızlanmıştı.

“Sizler öğreneceksiniz çocuklar. Her şeyi... Gerçekleri...” dedi Gezer Ata.

Bir süre sessizce ateşe baktıktan sonra uyumaya gittiler. Dağhan olmadığından Aybars odada yalnızdı. Kızlar yine birlikte kaldıkları odaya gittiler. Uyumak isteseler de uyuyamıyorlardı.

Aybars son günlerde olup bitenleri düşünüyordu. Tamağın Kaçkınları, Uşaklar, Çağa Çirinin Çocukları, masallarda duyduğu, kitaplarda okuduğu yaratıkların gerçek olması. *Bakabilenler* ve onların özel yetenekleri... Silahlar...

Dalıp gitti... Uyandığında keşke uyumasaydım diyecekti...

15) Aybars'ın Yaşayan Rüyası

Güneşli bir yaz günü kuru dere yatağının üstündeki eski tahta köprünün bir ucunda iğdiş edilmiş kara savaş atının üstünde duruyordu. “Neredeyim ben böyle?” Aybars tanımadığı bilmediği birinin içindeydi. Onun gözleri ile görüyor, duyuyor ancak o bedene müdahale edemiyordu. “Bu bir kabus olmalı... Uyanmalıyım, uyanmalıyım” ne yaptıysa olmadı, uyanamıyordu. İçinde bulunduğu – o her kimse fiziksel olarak çok güçlüydü. Adamın hislerini algılayabildiğini fark etti. Korku yoktu yüreğinde, bir damla bile... Uyandığında – şayet uyanabilirse, bu hissi hatırlamayı umut etti. “Korkusuzluk böyle olsa gerek.” Bu yürekte korku yoktu ama aşk vardı. Büyük bir aşk. Bu hissi de unutmamayı umut etti.

Savaşçı atının kafasını sevdi, yelesini okşadı. “Tamam Karagözlüm, sakın ol. Birazdan burada olur...”

“Karagözlüm mü?...” Yaşadığı farkındalık ile şok geçirdi. Aybars Deli Dumrul’un bedenindeydi. “Hayır, hayır, hayır... Bu nasıl mümkün olabilir. Uyan Aybars, Uyannnn!” Faydasız, olmuyordu.

Köprünün ilerisinde bir yılan gibi kıvrılarak sedir ağacı ormanının içlerinde kaybolan patika üzerinde yaşlı bir adam yavaş yavaş yürüyordu. Elinde destek için kullandığı asası vardı. “Neden gelmeye devam ediyor, Deli Dumrul’un burada olduğunu görmüyor mu?” “Heeyyy ihtiyar kaçsana, kaç... Görmüyor musun be adam” Ne dese ne yapsa faydasızdı. Yaşlı adam köprü üstünde kimse yokmuş gibi söylene söylene gelmeye devam ediyordu.

Yaşlı adam köprünün ucuna ayak bastığında havanın sıcak olmasına itiraz eden serin bir rüzgar Dumrul’un saçlarını havalandırıp yaşlı adama kadar gitti. İhtiyar köprünün diğer ucundaki atlı savaşçıyı ilk defa görmüş gibi durakaldı. “İhtiyarlık işe oğul, seni görmemişim” eksik dişleri ile gülümsemeye çalıştı. “Sis de çok yoğunmuş. Bu bölgeye neden Sis Yatağı dediklerini şimdi anlıyorum.”

“Sis. Dumrul’un Sisi. Eskiden beri varmış demek. Seni hiç kimse göremiyordu değil mi?” Aybars yeni edindiği bilgileri sindirmeye çalışıyordu.

“Köprüden geçmek istersen kesenekilerin yarısını, kuru dere yatağını kullanmak istersen kesenin hepsini alırım,” yaşlı adam korku ile kekelemeye başladı.

“Rahat bırak onu. Yaşlı bir ihtiyar işte... Seni bencil kalpsiz adam.” Aybars kendi kendine konuşuyordu. Kontrol edemediği bir bedenin içinde olabilecek tahmin ederek Dumrul’un gözünden bakarak işkence çekiyordu.

“Ben de ne olur oğul, bırak da geçeyim.”

Dumrul içinde Aybars olduğunu bilmeden Büyük Kardeşi eyerinin sağındaki yerine takip atından indi. “Dur ne olursun dur, ona zarar verme. Beni duyuyor musun?” olmuyordu. Sesini duyurmayı başaramıyordu.

Yaşlı adam korku dolu gözlerle geri geri gitmeye başladı. “Ne olur beni öldürme oğul. Şunun şurasında göreceğim kaç kış kaldı zaten. Bırak elini mundar etme benim için.”

“Bu gerçekten oluyor mu? Ben bu kabustan uyanmalıyım, uyan!” Dumrul yaşlı adamın yakasından tuttuğu gibi kaldırdı. “Ne kadarda güçlü...” İhtiyarı boş bir çuval gibi sol kolu ile kolaylıkla havaya kaldırmıştı.

“Nerede şu kesen, söyle bakalım ihtiyaç?” diye sordu. Adamın yakasından tutup kaldırmıştı ve üstünü arıyordu. Dumrul yaşlı adamın üstünü ararken bakışlarının değiştiğini görmemişti ama Aybars fark etmişti. “Neler oluyor böyle?” Korku dolu bakışların yerini tuzağa düşürdüğü kurbanını birazdan yiyecekmiş gibi bakan vahşi bir hayvan almıştı. “Dumrul, baksana şunun gözlerine, bak diyorum, duysana sesimi!”

“Nerede şu kahrolasica kesen...” derken cümlesi yarım kalmıştı. Dumrul da fark etmişti sonunda.

“Bende kese falan yok Dumrul.” Bunu duyunca Dumrul’un hissetmiş olduğu şaşkınlık hissi o kadar yoğundu ki sanki ağızındaki tat değişmişti Aybars’ın.

“Adımı nereden biliyorsun ihti...?” işte o an karşısındaki ihtiyaç değişmeye başlayınca susup kalıverdi Dumrul. İçine hapsolmuş durumdaki Aybars ise çığlık çığlığa içinde olduğu kâbustan uyanmaya çalışıyordu. İhtiyaç, Dumrul’un boğazındaki elinin bileğini yakaladı sıkmaya başladı taa ki yakasını bırakana kadar, ta ki acı ile bağırana kadar. Aybars Dumrul’un acısını hissediyordu. Adamın tüm hislerini hissedebiliyordu. “Lanet olsun bu nasıl bir kabus böyle?”

Acı içinde kıvranan Dumrul’a “Beni bırakmalıydın Dumrul, gerçi değişen bir şey olmazdı. Ama en azından canın acımazdı.” derken acısını bir kenara bırakarak boştaki eli ile ona bir yumruk savurdu. “Bu kadar acıya nasıl katlanıyorsun?” Aybars içinde bulunduğu bedeninin sahibine hayran olmuştu. “Savaşçı dediğin senin gibi olmalı” Ölüm Tanrısı ona bir tokat attı. Aybars, Dumrul’un ağızına dolan kanın tadını aldı. Savaşcının ağızının kenarından akıp gidiyordu. Aldaçı Han Dumrul’u tuttuğu gibi havaya kaldırıp silkeledi. “Nasıl oluyormuş bakalım?” derken kahkaha atmadığı kalmıştı. Her şeye rağmen Dumrul o ellerden kurtulmaya çalışıyordu. “Ben Aldaçı Han’ım Dumrul, beni nasıl tanımazsın...” Dumrul Aybars’ın şaşırdığı kadar şaşırmamıştı. “Ölüm Tanrısı...” Kurtulma çabaları artık iyice yavaşladı. Dumrul’un kollarında derman kalmamıştı. Gözleri kararıp bayılırken kolları iki yana düştü. Tam bilinci kaybolup giderken Ölüm Tanrısı şöyle fısıldadı: ““Erlik Han adadığın ölümleri kabul etti. Bu adaklarına teşekkür etmek istiyor...” “şahsen”

Dumrul bayılıp gitse de Aybars görmeye, duymaya devam ediyordu. Aldaçı Han onları alıp başka bir yere getirmişti.

Gezer Ata “Ölüm Tanrısı Dumrul’u alıp Erlik Han’ın huzuruna çıkardı” demişti. “Demek burası Tamağın Kapılarının bulunduğu mağara” diye Aybars düşünürken, Dumrul yüzüne damlayan soğuk suyun etkisi ile birden ayıldı. Ayıldığı gibi de ayağa fırladı. Büyük bir mağaranın içinde olduğunu fark etti. Daha önce ömründe görmediği büyüklükte bir mağara. Yer nemliydi. Mağara duvarlarında yer yer yosunlar vardı. Tavanda oluşmuş dikişlerden aşağı damlayan su sesinden başka bir ses yoktu. “Neredeyim ben” dedi kendi etrafında ikinci defa dönerken. “Buradan hemen çıkmalıyız Dumrul, hem de hemen. Beni duyuyor musun? Duy sesimi!” İkinci bir benlik gibiydi. Sesini duyuramayan ikinci bir benlik...

“Tamağın Kapılarındasın” dedi bir ses.

“Kimsin sen, göster yüzünü.”

“Yaklaş Dumrul, yaklaş”

Sesin geldiği mağaranın karanlık içlerine doğru ilerlemeye başladı.

“Beni korkutacağını sanıyorsan yanılıyorsun, duydun mu? Ben kimseden korkmam.”

“Biliyorum Dumrul biliyorum. Zaten o nedenle Aldaçı Hanı seni izlemesi için gönderdim.” Karanlığın içinden gelen ses neşeliydi.

Dumrul bir süre sonra çift kanatlı bir kapı ile karşılaştı. Bütün mağarayı kaplayacak kadar büyük devasa çift kanatlı bir kapı...

Eliyle dokundu. Üzerinde işlemeler vardı ama ne olduklarını tam olarak göremiyordu.

“Tamağın Kapılarına hoş geldin Dumrul”

“Burası da ne” diyebildi

Kapının içinden geçen bir siluet Dumrul’un karşısında belirdi. Ona bakan arkasından kapıyı hala görebiliyordu. Aybars, Dumrul onu duyamasa da konuşuyordu. “Erlik Han, bu Erlik Han. Bu kabustan uyanmalıyım. Uyanmalıyım!”

“Sen de nesen böyle?”

“Ben Erlik Hanım Dumrul. Adaklarını aldım. Sana teşekkür etmek istedim.” Elini Dumrul’un yüzüne götürse de ona dokunamadı. Ancak o elin geçtiği yer soğudu. Erlik Han Dumrul’a dokunduğunda hissettiklerini Aybars da hissetti. Yanağının o bölgesi soğuktan yanmıştı. Attığı acı çığlık Dumrul tarafından duyulmadı.

“Çağa Çiri’nin piçleri beni ve tüm Tamağ yaratıklarını buraya hapsettiler Dumrul. Bu kapıyı yaptılar. Meşe ağacından on adım kalınlığında bir kapı bu Dumrul. Her iki tarafı bir kol kalınlığında bakır ile güçlendirilmiş bir kapı...”

Durdu. Erlik Han sesindeki hayranlığı saklayamıyordu. Dokundu kapıya, daha doğrusu dokunmaya çalıştı. Eli içinden geçip gitti.

“Ne yaptıysak açamadık, kıramadık bu kapıyı. Bir de dalga geçer gibi iç tarafa ulaşamayacağımız yeryüzünün desenini çizdiler, dış yüzüne ise Tamağın karanlığını desenlediler. Gelenler buradan uzaklaşıp kaçsınlar diye.” Güldü.

“Çağlar önce yeryüzüne çıktık Dumrul. Bunu sadece bir kez başarabildik. Yeniden çıkmak istiyorum ve yardımınla bunu başarabilirim.”

“Nasıl? Benden ne istiyorsun?”

“Şuradaki deliğe iyi bak” dedi ve hemen yanındaki deliği gösterdi. Dumrul o göstermeseydi onu kapının bir deseni olarak düşünebilirdi.

“Evet gördüm. Bu nedir?”

“Bu kapının iki türlü açılma imkânı var. Ya kapıyı aramızdan mühürleyenlerin bunu kullandıkları anahtarı bulacağız – ki bu delik o anahtar için...”

“Ya da...”

“Ya da bazı özel ruhlar toplamamız gerekecek. Yeterli sayıda ruha sahip olduğumuzda bu kapıyı yok edip tekrar yeryüzüne çıkabileceğiz. O andan itibaren ise Kâinatın dengesi bizler lehine dönecek.”

“Özel ruhlar?...”

“Eskiden bizleri her Kişi görebilirdi. Şimdilerde ise bazı Kişiler görebiliyor. *Bakabilenler*. İşte onların ruhu özel Dumrul. Onları bulup öldürmeli ve ruhlarını almalıyız.”

“Sen neden bahsediyorsun böyle. Bizleri sizi görebildiğimiz için öldürmüyorsunuz, bizim ruhlarımızı topluyorsunuz.” Duydukları şaşırıp kalmış olan Aybars, “buradan çıkmalıyım, buradan hemen gitmeli ve onlara anlatmalıyım” diyerek Dumrul’un içinde debelenirken Dumrul sormaya devam ediyordu.

“Aldaçı Han senin adına neden yapamıyor?”

“O öldürse dahi... Nasıl anlatsam öldürdüklerinin ruhlarını alamaz. Ama az önce de dedim ya bizim buradan çıkmamız için onlara ihtiyacımız var. Dumrul, sen benim için can alabilirsin ve aldığın canın ruhunu bana getirebilirsin.”

“Peki, benim kazancım ne olacak Erlik Han?”

“Kazancım mı dedin? Kazancım mı dedin? Seni bencil manyak.” Aybars sinirden patlamak üzereydi. “Tamağın Kapılarını açılması ne manaya gelebilir anlamıyor musun? Sakın kabul etme.”

“Bana bir söz verdiğin anda sana sonsuz yaşam bahşedeceğim.

Aybars, Dumrul ile aynı anda “Sonsuzluk mu?” diye seslendiler.

“Evet Dumrul. Sevdin değil mi? Sendeki hırsı itaat ile birleştirdiğimde tam da istediğim gibi biri olacaksın”

Deli gülümsedi. Son sözleri duymamıştı bile. Gözleri dalıp gitmiş sonsuz yaşamı düşlüyordu. Aybars inanamıyordu. Dumrul kendisine teklif edilen sonsuz yaşamı duyduğu anda değişmişti. Hisleri inanılmaz derece mutlu olduğunu gösteriyordu.

“Sana nasıl bir söz vermemi istiyorsun Erlik Han.”

“Hayır, sorma ona bu soruyu, sorma! Kabul etme!” Aybars bir şey yapamamaktan dolayı yanıyordu sanki.

Bunu duyan Erlik Han Dumrul’un ardına karanlığın içine bakınca Aldaçı Han çıkageldi. Hep mi oradaydı yoksa daha yeni mi gelmişti hiç anlamamıştı Dumrul. Ölüm Tanrısı geldiği gibi Dumrul’un sol omzundan tutarak sağ eli ile karnına bastırdı. Elinin içinden bastırdığı noktaya bir siyahlık aktı. Canlı bir organizma gibi hareket eden bu siyahlık Dumrul’un bedenine geçince kayboldu. Acıyla iki büklüm olan Dumrul yere kapaklandı. Aybars da aynı acıyı çekiyordu. Bir süre kıvrandıktan sonra acı azaldı ve hemen ardından yok oldu. Soru sorar gözlerle Aldaçı Hana ve Erlik Hanın silüetine baktı.

“Sana söyledim ya Dumrul, Aldaçı Hanın kimseyi öldürmemesi gerekiyor. O öldürürse ruh bir işimize yaramaz diye...” Dumrul yavaşça ve ihtiyatla ayağa kalktı. Hala eli karnında az önce o acının geldiği yerdeydi.

“Üç güneş daha göreceksin.” dedi Erlik Hanın Silueti. “Üçüncü günün akşamı öleceksin. Hem de bağırarak ve acılar içinde. Ama...”

“Ama ne Erlik Han? Bana sonsuz yaşam vaat edip sonra da ölüme mi terk edeceksin?”

“Hayır sevgili evladım, elbette terk etmeyeceğim seni...”

Durdu...

“Bana en sevdiğinin yüreğini getir Dumrul. Ama hala sıcak ve atarken...”

“En sevdiğim mi?”

“Hayır, hayır Dumrul. Sakın kabul etme. Ne olur kabul etme...” Kozasının içinden çıkmak isteyip de çıkamayan bir kelebek gibiydi Aybars. Yumrukları ve tekmeleri hatta çığlıkları işe yaramıyordu.

“Evet, benim ile anlaşmak çok kolaydır Dumrul, çok kolay... Ben kalbin avuçlarımda içinde hala yaşadığını sanarak atmasını sonrasında ise kıpırtının durmasını görmeyi çok severim. Tüm anlaşmalarım bunun üstünedir. En sevdiğinin yüreğini onun onayını da alarak aldığımda bana seslen Dumrul. Onun onayı çok önemli. Üç güneş doğumu süren var. Sonrasında ise benim işime artık yaramayacaksın”

Kıkırdamaları sona ermeden kapının ardında kayboldu. Çok eğleniyordu. Bu oyunu her zaman çok sevmişti. Bir süre sadece sesi duyulsa da sonradan o da kesildi. Aldaçı Han “Artık gitme vakti Deli” dedi ve adama bir yumruk vurdu.

Aybars nasıl anlamıştı bilmiyordu ama ikinci günün sabahı Deli sancı ile kıvranırdı oradaydı. Onun içinde. Onun acısını hissederek ama bir şey yapamadan kıvranan bedeninin içinde durmaya mecbur olarak oradaydı.

Güneş ilk ışıkları ile belirip yıldızların ve ayın gece nöbetlerini sona erdirmek için geldiğinde o Karagözlümü güç bela eyerlemiş ve orman içindeki yerine yola çıkmıştı bile. “Kimin yüreğini isteyim, kimin? Kim bana kendi isteği ile yüreğini verir?” diyerek ateşler içinde sayıklayıp günü geçirdi. Ne Tahta köprüye ne de Balca’nın yanına gitti. Ormandaki sığınağına kendisini zor attı. Sabaha kadar uyuyamadı ama kabuslar gördü. Erlik Han’ı gördü. Elinde tuttuğu bir yürek ile karşısında duruyordu. Burnunun dibine kadar getirdiğinden dolayı kokusunu aldığı yürekten yere damlayan kanın üstüne sıçradığını gördü. “Söyle bana Dumrul, bu en sevdiğinin yüreği mi?” diye sorunca uyandı. Zaten uyumamıştı ki... Uyanırken nasıl bunları görebilmişti?

“Keşke burada kalsan Dumrul, keşke ölsen...” Aybars’ın bu temennilerini duymayan Dumrul yataktan güçlkle kalkarak düşe kalka Karagözlüme bindi. “Eve girmeliyiz, beni eve götür” dedi ata.

“Ana, ana neredesin?” Bunu diyebilmek için dahi büyük bir emek sarf etmişti. Atından inerken düşüyordu.

“Buradayım oğul ne oldu sana?” Anası evden Dumrul’un sesini duyup da çıkmıştı. Oğlu ayaklarına kapandığında endişe ile sarıldı ona.

“Anam, canım anam hastayım ölüyorum. Hastalığının bir çaresi vardır o da en sevdiğinin yüreğidir dediler. Bana yüreğini verir misin ana?” Aybars olanları sessizce izliyordu. Dumrul yaşamak istiyordu. Çaresizce sevdiklerinden onların canını istiyordu. Kadının eli birden Dumrul’un saçlarından çekildi. Oğlunu bırakıp ayağa kalktı ve bir adım geri giderek ondan uzaklaştı.

“Ah oğul vah oğul, sen benim en kıymetlimsin ama canım ondan da kıymetlidir. Veremem. Yapamam.” Gerçektir. Gezer Ata’nın anlattıkları gerçektir. Anası vermemişti oğluna canını. Kadın eve girip içerde kayboldu. Dumrul derin bir iki nefes alıp ayağa kalkar gibi oldu. Bahçedeki ağaçların yadı ile onlara tutuna tutuna ilerleyerek babasının yanına gitmeye çalıştı. Babası onu görünce işini bırakıp yanına geldi. Endişe ile oğlunun omzundan tutup düşmesini engelledi.

“Atam, canım atam hastayım ölüyorum. Hastalığının bir çaresi vardır o da en sevdiğinin yüreğidir dediler. Bana yüreğini verir misin atam ?” Adamın yüzündeki tereddüdü Dumrul kadar Aybars’da görmüştü.

“Ah oğul vah oğul, sen benim en kıymetlimsin ama canım ondan da kıymetlidir. Veremem. Yapamam.” Zayıf ve güçsüzdü. Bir de yalnız hissediyordu. Aybars da onunla birlikte tüm o karmaşık duyguları hissediyordu. Kalktı, düştü, ağaçlara tutundu, süründü ve Karagözlüm’ün yanına vardı. Zar zor atın sırtına binip “Beni Balcama götür.” diyebildi. “Hayır, Dumrul, ondan isteme. Ne olur ondan canını isteme... Duyuyor musun?” Duymamıştı.

Güneş koyu renkli bir kehribar gibi havada asılıydı. Balca onları görünce koştu. Adamı düşmeden yakalamayı başardı. “Ne olur onun yüreğini alma, ne olur...”

“Dumrul, Dumrul iyi misin yiğidim?” Adamın sağ omzunun altına girip yarı sürükleyerek yarı yürüterek bir ağaç gövdesine yaslanmasını sağladı. Hemen koşup çeşmede bir bez ıslattı ve Dumrul’un yüzünü sildi. Kız üzüntüden kahr olmuştı. Yanaklarından aşağı akan gözyaşları Dumrul’un yüzüne düşüyordu ama adam onu hiç hissetmiyordu bile. Aybars ise sanki her damla kendi yüzüne geliyormuş gibi üzülüyordu. “Ondan isteme Dumrul, ne olur ondan isteme.” Uzanmaya ve kızın gözyaşlarını silmeye çalıştı... Olmadı. Yapamadı.

Balca karşısında acı çeken sevdiği adama “ne oldu sana yiğidim?” diye tekrar sordu.

“Ah Balcam, canım Balcam hastayım ölüyorum. Hastalığının bir dermanı vardır dediler. Anama gittim vermedi, babama gittim vermedi. Son çarem sendedir. Balcam iyileşmem için bana yüreğini verir misin?”

“Hayır, hayır sorma” diye çırpınıyordu Dumrul’un içinde bir ses. Aynı ses “Ne olur Balca olur deme” demeye de başlamıştı.

Aybars tüm çaresizliği ile ağlıyordu. Dumrul’un bedenini yumrukluyor, itiyor, çıkmaya çalışıyordu.

“Dumrulum, Deli Dumrulum elbette ki veririm. Bu yürek sensiz zaten atmaz. Al çıkar yüreğimi şayet iyileşeceksen”

Adam bunu duyunca rahatlamıştı. Bunu Aybars her hücrelerinde hissetti. “Senin yaşaman için canını verecek. Neden? Neden?” çığlığını kimse görmedi, duymadı.

Dumrul dizlerinin üzerine kalkıp kızın karşısına geçti ve bıçağını çekti. Aybars dehşet içinde olanları izliyordu. O güzel gözleri ile son bir kez sevdiğine baktı. O güzel kadifemsi parmakları ile son bir kez yanaklarını okşadı. Gülümsedi. Sevdiği yaşayacak diye canını, yüreğini verecekti. Gülümsüyordu. Kapattı gözlerini. Birkaç yürek atımı zaman belki geçmişti belki geçmemişti ama Aybars her anı görüyor, çığlık atıp bağıyor, oradan çıkmaya çalışıyordu. Sanki çıkabilse durdurabilecekti. Öyle bağıyordu ki artık kendi sesini bile duymaz olmuştu. Kız iki eli ile çiçekli elbisesini yakasından tutup yırttı. Gözleri kapalı öylece duruyordu.

Bıçak eti ve kemiği yarıp göğüs kafesini parçaladığında kız sadece “Dumrul” dedi. Dumrul ne yapmıştı da Balca onu bu kadar sevmişti. Nasıl bir aşktı bu.

Aybars, Dumrul’un üstüne sıçrayan kan sanki kendi üstüne gelmiş gibi deli gibi silmeye çalıştı. “Kan, her yerim kan oldu” diye bağıyordu bir yandan da. Dumrul yüreği çıkarıp elinde tuttuğunda yüreğin kıpırtısını ve sıcaklığını o da hissetti. Sıcaklık tiksinti ve mide bulantısı getirdi. Arkada bir yerlerde Dumrul’un sesi duyuldu. “Erlik Han!” Dumrul neden bilmiyordu ama içinden gelen bir sese uyarak yerde duran Balca’nın ıslak mendilini aldı. Aybars mendili sıkı sıkı tutmak istedi. “Onu bana ver katil. Onun hiçbir şeyine sahip olmaya hakkın yok,” diye bağırarak Dumrul’un elinden almaya çalıştı.

Aldaçı Han arkada gölgelerden çıktı Dumrul’u aldığı gibi Tamağın Kapılarına getirmişti. Erlik Han onları bekliyordu.

“Al işte getirdim.” Elindeki yüreği Tamağın Efendisine uzattı. Tanrı kahkahalarla gülmeye başladı. Dumrul şaşkınlıkla bakarken elindeki kalbin üzerinde elini gezdirdi. Dumrul’a dokunamayan eller kalbi aldı.

“Ah, ne kadar da güzel.” Gözlerini kapatmış anın tadını çıkarıyordu. Dumrul’un aklına gördüğü kabuslar geldi birden. Kalp tanrının elinde titriyordu. Kanın kokusu geldi. Yere damlayan kanın sesi... Erlik Han, o kadar huşu içindeydi ki konuşurken dilini damağına vurarak şaklatıyordu. Aybars

tiksindi. Kusabilseydi kesinlikle kusardı. Balca'nın yüreği titredi titredi ve durdu. Yürek, Erlik Hanın elinde kararmaya başladı. Sonrasında ise kuruyup döküldü.

"Dumrul, şimdi söyle bana en sevdiğinin yüreğini mi bana adadın?"

"Evet, ona sorarak, onun rızasını alarak aldım hatta. Tıpkı senin söylediğin gibi"

"Yani acılarını dindirip, sonsuz yaşamı sana vermeliyim öyle mi?"

"Evet, evet aynen söylediğini yaptım."

"Peki, bu dünyada en sevdiğin gerçekten o muydu Dumrul? Söyle bana." Erlik Han acı içinde kıvranmaktan ter içinde kalmış adamın yanağının üzerinden elini gezdirdi. Bir kedinin fare ile oynaması gibi oynuyordu ve bundan büyük bir mutluluk duyuyordu.

"Söyle ona seni piç, söyle. Sen kendinden başkasını sevemezsin. Hadi söyle bunu." Aybars'ın bu çığlığını duymayan Dumrul, "evet evet en sevdiğim Balcaydı. Lütfen iyileştir beni," dedi.

"Hayır, Dumrul bana gerçeği söylemeden seni iyileştirmeyeceğim. Çok kısa süren kaldığını da söylemeliyim sevgili evladım. Bana gerçeği söylemen için çok kısa süren kaldı."

"Hangi gerçeği Erlik Han, sen neden bahsediyorsun" Acısı o kadar artmıştı ki konuşurken ağzından köpükler saçılıyordu.

"O da biliyor. O da biliyor" Aybars histerik bir şekilde gülmeye başladı. "Seni sersem, bencil, kendinden başkasını sevmeyen sersem. O da biliyor..."

"Bu dünyada en sevdiğin kişi kendin değil misin? Sevgili oğlum. He, hadi söyle bana."

Sözcükler ağzından büyük zorlukla çıktı: "Evet evet kendimden daha fazla sevdiğim, kendimden daha fazla düşündüğüm kimse yok. Haklısın" diyebildi sonunda.

"Bak gördün mü? Gerçeği söyleyebiliyormuşsun." Aldaçı Han yanına gelip karnında siyah noktanın ilk başladığı noktaya avucunu bastırdı. Elini çektiğinde Dumrul'un vücudundaki siyah leke bir an avuçlarındaydı sonra kaybolmuştu. Acı gitmişti. Dumrul şaşkınlıkla ayağa kalktı.

"Evet sevgili oğlum, şimdi sana bir soru soracağım sonra her şey bitecek: Söyle bana yüreğin bana mı ait?"

"Evet Erlik Han yüreğim senindir"

Son kelime daha ağzından çıkmadan Dumrul'un üzerine atılmıştı Erlik Han. Sağ eli Dumrul'un vücudundan içeri girdi ve onun yüreğini içinden söküp çıkardı. Aybars da Dumrul kadar ıstırap içinde çığlık attı. Erlik Hanın elindeki yürek kimindi.

"İşte şimdi oldu. Artık yüreğin benim Dumrul. Artık sen benimsin" dedi.

Dumrul inanmaz gözlerle Erlik Hanın elinde tuttuğu yüreğine bakıyordu. Bir kere attı, sonra bir kere daha. Kan kokusu, kendi kanı. Yere damlayan kan...

Yürek titredi titredi ve sonra kurudu, kararıp soldu. Erlik Han tekrar elini Dumrul'un bedenine sokup yüreği oraya bıraktı. "Erlik Han'ın o soğuk ve cansız eli Dumrul kadar Aybars'ında içindeydi sanki.

“Diz çok evladım.” Sağ elini adamın kafasının üstüne koydu. “Bana bir söz vermeni istiyorum. Benimle birlikte tekrarlar: Şuandan itibaren sonsuz yaşamımın tek bir amacı var. Tamağın Kapılarını ardına kadar açmak. Bunun için ya anahtarı bulacağım ya da Bakabilenler’i bulup yok edecek ve ruhlarını alacağım.”

Aybars sesini duyuramayan ikinci bir benlik olarak sadece ağlıyordu. Aslında ağlamak istediğinden değil elbette. Çıkmak istiyordu bu lanetli bedenden. “Uyan artık seni aptal çocuk. Uyan. Bu bir kabus ve uyanmalısın. Uyanabilirsin.”

Dumrul Erlik Han söyledikçe tekrar etti. Söz bitince “Ayağa kalk Dumrul, Aldaçı Han seni yukarı çıkarsın.” Son sözünü söyleyip kapıların ardında kaybolup gitti.

“Hadi gel bakalım seni yukarı çıkaralım” dedi Aldaçı Han

Balca’nın cansız bedeninin yanındalardı. Kız onun için boşu boşuna ölmüştü. Daha bıçağını kızı saplarken en sevdiğinin o olmadığını içten içe o da biliyordu. Bir iki yürek atımı baktı –gerçi artık onun yüreği atmıyordu, ama olsun. Göğüs kafesi içinde taşıdığı kara yüreği gibi olmuştu hisleri de. Balca’ya sırtını dönüp atının yanına gitti. “Karagözlüm ben yaşadığım sürece sen de yaşamalısın.” Ağzından çıkan nefesi ata üfledi. Kara sis atın ağzında kayboldu. At bir süre çırpındıktan sonra yere yığıldı. Tekrar ayağa kalktığında Karagözlüm adına layık bir at olmuştu.

“Gel Karagözlüm Erlik Hana iki tanıdık can adayalım” diyerek evin yolunu tuttu.

Aybars tam o anda artık Dumrul’un bedeninde olmadığını anladı. Atlı adamı giderken ardından izliyordu. Aldaçı Han da gitmişti. Elinde bir şey tuttuğu hissi ile sağ eline baktığında Dumrul’un Tamağın Kapılarına gitmeden önce yerden aldığı Balca’nın kanı ile lekelenmiş mendilini tuttuğunu gördü. Nasıl olduysa mendil onun elinde kalmıştı. Onun şaşkınlığı ile arkasını dönüp Balca’nın yerde yatan bedenine bakmak istediğinde, kızın cansız bedeninin yanında ayakta duran beyaz ışıklarla çevrelenmiş Balca’yı gördü. “Balca” diye seslendiğinde ışıktan oluşan kadın onu duymadı. Duymasını istediğinden seslenmemişti aslında. Şaşkındı. Yanına doğru yürürken ışıktan oluşan Balca kendi bedenine bakmaya devam ediyordu.

Bedenin beş altı adım uzağında yoktan beyaz uzun düz bir çizgi belirdi. Uzun çizgi sağa ve sola doğru uzamaya başladı. Bir kapı haline gelinceye kadar devam etti. Kadın kafasını ilk defa o zaman o yöne çevirdi. Aybars içten içe anlamıştı. “Gitmelisin” Kadın yine kafasını kendi yerde yatan bedenine çevirdi. Aybars kadına yaklaştı. “Gitmelisin Balca.” Yaklaşırken de öfke ile kendine bağıırıyordu. “Neden kimseye sesimi duyuramıyorum?” Kadın ilk defa o anda dönüp Aybars’ın gözlerinin içine baktı. “Beni görebiliyorsun, beni görebiliyorsun...” diyebildi.

“Deli iyi bir insan...”

“Hayır değil.” Aybars bağıırıyordu. “O seni hiç sevmedi. O kendinden başka kimseyi hiçbir zaman sevmedi Balca.”

“Bu doğru değil. O beni çok sevdi. Bu nedenle canımı ona verdim.” Balca sol eli ile Aybars’ın yanağına dokundu. Erlik’in elinin hissinden sonra bu dokunuşun yarattığı sıcaklık ve huzur etkisi ile kalakaldı. Kadın dönüp ışıktan oluşan kapıya yürümeye başladı. Kapının kenarına geldiğinde durdu. Geçip geçmemeye karar vermeye çalışıyor gibi bir hali vardı.

“Balca gitmelisin, ama şunu sakın unutma intikamını alacağım. Sana söz veriyorum.” Kadın bunu duyunca geri döndü. Kapı kapanmaya başladığında bunu umursamadan yerde yatan bedeninin yanına geldi ve orada duran mendilini alıp Aybars’ın eline tutuşturdu.

Gözlerinin içine bakarak “Onun bana ihtiyacı varken gidemem” dedi.

Aybars bağ evinde yatağında uyandı. Ter içinde, yorgun, bitkin ve karmakarışık duygular içinde uyandı. “Bir rüya, sadece bir rüyaydı” kendi kendine bu derken birden durakaldı. Balca’nın kanına bulanmış ıslak mendil ellerindeydi.

16) Dila ve Asya'nın Yaşan Rüyaları

Dila güneşli bir günde kendini Boğaziçi Köprüsünde buldu. Köprü boştu. “Neden hiç araba yok” düşüncesi havada asılı kaldı. Bulunduğu yerin uzak ucunda siyah camlı bir arabanın durup içinden birini yere atarak gittiğini gördü. “Hiç araç yoktu ... İyi de bu araç da neyin nesi?” Yola atılan kişinin elleri arkadan bağlı gibiydi ve kafasında da siyah bir torba vardı sanki... Bunu bir yerden hatırlar gibiydi ama nereden... Hızla o tarafa doğru ilerlemeye başladı. “Hey oradaki bekle” sesini duymayan adam onun geldiği yöne değil de diğer tarafa ilerlemeye başladı. Kafasında torba ve elleri arkadan bağlıyken ne kadar ilerleyebiliyorsa elbette. Yere düştü. Bir süre yerde kalan adam dizlerinin üstüne kalkarak ellerini kurtardı. Kafasından siyah torbayı da çıkardı. Ayağa kalktı, sanki etrafını hala göremiyor gibi dikkatle bakıyordu. “Hey oradaki beni duyuyor musun? Geliyorum” Artık adamın bunu duyması gerekiyordu. Öndeki adamın arkası dönüktü. “Neden sesimi duymuyor? Burada neler oluyor?” sorularını yanıtlayan olmadı. Asya olsa yanıtlardı. O sorduğu neredeyse tüm sorulara yanıt verebiliyordu. Adam kendi kendine konuşuyordu ama bağırmadığından Dila duyamıyordu. Adam ellerini öne uzatmış çocukluğunda körebe oynarken yaptıkları gibi yapıyordu. Hani gözleri bağlı ebe kollarını öne uzatır görmeden birini yakalamaya çalışırdılar ya, işte öyle. “Adam galiba görme engelli” İçinden geçirdiği bu düşünce ile daha da hızlandı, koşmaya başladı.

Birden Dila öndeki adamın daha da ilerisinde bir karartı gördü. “Daha önce neden görmedim ki?” Tüyleri ürperdi. Kara atı ve binicisini seçince kafasından aşağı kaynar sular döküldü. “Nasıl olabilir... İlbey...” sessizce söylediği adı bu defa daha yüksek bağırdı “İlbey!” Koşmaya başladı. “O ölmüştü...” Gözyaşları içinde nefes nefese öndeki adama yetişmeye çalışıyordu. “İlbey” diye yine bağırsa da adam duymadı. “İlbey, hemen kaç geliyor, O geliyor...” duymuyordu. “Nasıl olabilir? Neden duymuyor ki?” İlbey’e ulaşmasına belki yüz adım kalmıştı ancak hala sesini duyuramıyordu. “İlbey, İlbey kaç diyorum, duy sesimi.”

En sonunda İlbey Dumrul’u ya görmüş ya da sesini duymuştu. Dila emin olmadı ama adam korkuyla haykırdığında Dila onu duydu. “Oh hayır, O burada...” dedi. İlbey arkasını dönüp koşmaya başladı. Ona doğru geliyordu. Karagözlüm de üzerinde Deli Dumrul ile geliyordu. Ne kadar da sakindi. Sanki elinde bir buz parçası tutan biri Dila’nın omurgası üzerinde değişik noktalara gelişi güzel o buzu dokunduruyordu. Vücudu buz kesmişti. Kala kaldı. İlbey’de tam Dila’nın yanından geçmek üzereyken ardına bakıp geleni gördü. Silik bir gülümseme ile birlikte konuştu Deli “Sonunda başardın. Her zaman senin iyi bir araştırmacı gazeteci olduğunu düşünmüştümdür. İstediyin oldu. Artık benimle yüz yüze gelebileceksin.” At biraz daha hızlandı.

Dila, İlbey’i yakalayarak “Geldim, yanıdayım İlbey. Birlikte kurtulacağız buradan” demeye çalıştı. Dedi de. Ancak onu tutamadı. Elleri korku dolu adamın içinden geçip gitti. İlbey onu duymamıştı bile.

“İmdat, yardım edin!” İlbey bağırarak Dila’yı geçip gitti. Dila şaşkınlık ve üzüntü ile ağlamaya başladı “Buradayım İlbey, yanıdayım” onun ardından koşmaya başladı.

“İlbey, koş ne olur daha hızlı koş.”

“Durun durun, yardım edin” İlbey birini ya da bir şeyi görmüş ve ondan yardım istiyordu. Dila’nın göremediği biri ya da bir şey... İlbey önce şaşkınlıkla “Ne” diyebildi sonra yere korkuyla büzülerek haykırdı “Hayır...” Dila neler olduğunu görmeden, anlayamadan ona yetişmeye çalışıyor, sesini duyurmaya uğraşıyordu. Dumrul arkadan hızla yaklaşıyordu. Sonra İlbey konuşabildiğinde “Bu sis...” arkasındaki alaylı ses “Evet yazar, bu sis...” bir yürek atımı sonra bir kahkaha...

İlbey ağılıyordu "Beni göremiyorlar." Birkaç yürek atımı sonra ise "Gezer Ata, haklıydın..."diyebildi. Karagözlüm Dila'yı geçip giderken dehşete düşürücü bir an yaşadı. "Deli Dumrul bana mı gülümsüyor, Bana mı bakıyor..." Korkudan midesi bulanmak üzereydi. Kulağı uğuldamaya başladı, başı dönüyordu. Kız, atlı yanından geçip giderken düştü. Düştüğü yerde kaldı, kalkamadı. Konuşmalar artık bir uğultu şeklinde geliyordu kulağına.

İlbey'in çılgılığı ile yine duymaya başladı "Hayırrr..." Bir an İlbey orada değildi, gitmişti. Bir yürek atımı sonra tekrar oradaydı ama havada süzülen bir duman gibiydi. Bedensiz... Dila'nın soluğu kesildi. Havada süzülen ruhu Dumrul boğazının olması gereken yerden yakaladı. Çırpınmaları fayda etmedi. Dila yukarılarda bir ışık gördü. Bir geçit... bir kapı... her ne ad verilirse o... İlbey için açılan bir kapı... Bir kurtulsa o geçitten geçip gidecekti. Olmadı kurtulamıyordu...

"Bırak onu, ne olur bırak onu" İlbey'in veya Dumrul'un duyacağını ya da cevap vereceğini bilmeden, düşünmeden söylemişti ama İlbey'in ruhu Dila'yı gördü, kollarını ona doğru uzatarak yardım dilendi. "Dila..." diyebildi. Dumrul bir eli ile onu tutarken diğeri ile eyerinin yanında asılı olan bir tulum çıkardı. Ağzındaki tıpayı açtığında İlbey'in ruhu onun içine doğru akmaya başladı. Ruh içine girip kaybolduğu zaman tıpayı tekrar takıp eyerdeki yerine koydu. Karagözlümü gerisin geri çevirdi "Evet Yazar, ben gerçeğim ve yaşıyorum. Haklısın. Şimdi bunu öğrenmen sana ne kazandırdı söyle bakalım."

Dila her şeyi görmüş ama İlbey'e yardım edememişti. "Kahrol Dumrul, kahrol emi..."

Atlı tam yanından geçerken durdu. "Şimdi seninle ilgilenebilirim küçük kız."

Korku bir taş gibi boğazına takılmıştı. Bu mümkün müydü? Nefes alamıyordu. Adam atın üzerinden yerde dizleri üzerinde duran ve kendinden geçmekte olan kıza doğru şefkatle uzandı. Yanağına dokunan soğuk el orayı sızlatırken, kendinden geçip karanlığın içinde kaybolmadan önce duyduğu son şey "Yakında görüşürüz Dila, seni ve tüm *Bakabilenleri* bu tulumun içine koyacağım, tıpkı diğerleri gibi" diyerek kahkaha atan Dumrul'un sesi oldu. Bağ evinde uyandı. Dumrul'un dokunduğu yer sızlıyordu ve vücudu buz kesmişti.

*

Asya yoldan çıkıp bir ağaca çarpmış siyah aracı görünce içindekilere yardım etmek için oraya yöneldi. Aracın hemen arkasında iki araç daha vardı. Demek başkaları da durup yardım etmek istedi diye düşündü ancak kimseyi göremiyordu. Gayriihtiyari omzunda her zaman asılı olan çantasına elini attı. Telefon edip ambulans ya da polisi aramalıydı. "Acaba diğer araçtakiler önceden aramış mıdır?" düşüncesi ile vazgeçti. Önce durumu net anlamalıydı. O zaten hep böyle olagelmmişti. Bir şey yapmadan ya da karar vermeden önce her şeyi anlamalıydı. Nasıl diyordu üniversitedeki profesörlerden biri: "Resmi tam görmek" Asya resmi tam görmeliydi. Yapbozlardan o nedenle çocukluğundan beri haz etmezdi. "Nerede bu insanlar" kendi kendine konuşuyordu. Ne ağaca çarpmış araçta ne de diğer araçlarda bir hareket vardı. Gelen geçen başka araçta yoktu. Az kullanılan bir yoldu burası. Kaza yapmış aracın yanına geldiğinde aracın arkasında yerde birinin yattığını gördü. Yolda oraya doğru gelirken –görüş mesafesi dışında kaldığından dolayı, görememişti. "Neden kimse ona yardım etmiyor?" Hızla koştu.

Adam yüzükoyun yatıyordu. Onu yavaşça çevirdi. Çevirince de dehşete düştü çünkü adam vurulmuştu. İçi korku ile titredi. "Burada neler olmuş böyle?" Çantasına elini attı. Çanta orada değildi. Nasıl yani...

Kazanın olduğu yerin hemen yanında hafif bir yamaç ve o yamaçta da büyük bir koruluk vardı. O koruluktan gelen bir ses ile yerde yatan adamı bırakıp ayağa kalktı. “İmdat yardım edin, kimse yok mu?” diye bağırın sesi tanıdı. “Dağhan, Dağhan bu”

Asya yamacı tırmanmaya başladı. “Dağhan, Dağhan neredesin?” yokuşu çıkarken nefes nefese kalmıştı sesi daha doğrusu nefesi yettiğince bağırıyordu. Ağaçlardan destek alarak yukarı doğru çıkarken sol tarafta bir hareket sezindi. Baktığında kimse yoktu ancak o tarafa yöneldi. İyi ki dönmüştü Dağhan’ın sesi daha yakından geldi.

Sonunda onları gördü. Beş kişiydiler ve Dağhan’ı yakalamak üzereydiler. “Duran bey seni görmek istiyor çocuk, zorluk çıkarmadan gelmelisin. Sabrımı taşıyorsun. Canlı götürülmen demek bir yerinin kırılmayacağı manasına gelmiyor.”

“O düşündüğünüz gibi biri değil... Beni duyuyor musunuz? O düşündüğünüz kişi değil. Beni ona götürmeyin ne olur götürmeyin...” derken arkalarda Asya’yı gördü birden ve o yöne doğru bağırıldı “Asya, Asya bana yardım et, lütfen beni ona götürmelerine izin verme...”

Tüm gözler o taraf döndüyse de Asya hızla ağaçların gölgesine girmişti. Göremediler. Adamlar Dağhan’ın onlarla dalga geçtiğini düşündüklerinden öfkelenmişlerdi. Grubun başındaki adam “Kes sesini bu kadar yeter” diyerek Dağhan’a vurdu. Çocuk kendinden geçerken Asya onu durduğu yerden izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Bir de ağlıyordu. Ses, çıkmasın diye iki eliyle ağzını kapatmıştı.

Adamlar baygın haldeki Dağhan’ı araçların olduğu yere getirdiler. Arabaya binerlerken adamlardan biri telefon etti. “Yakaladık efendim... Evet emrettiğiniz gibi yaşıyor. Sadece baygın... Hemen getiriyoruz efendim...”

Adamlar araçlara binip giderken Asya ormanlık alandan çıktı. Kaza yapan aracın yanında yerde yatan cesedin yanında tek başına kalakalmıştı.

Bir an orada tek başınayken bir anda bir depodaydı. Büyük, soğuk, kasvetli bir depo. Kutuların ardına saklanmış ışığın elverdiği ölçüde olanları anlamaya çalışıyordu. Üç metal sandalyeden birinde Dağhan bağlı olarak duruyordu. Ağzından ve burnundan sızan kanı gördüğünde Asya’nın içi kan ağladı. “Dağhan, Dağhan sana ne yaptılar...” diyerek sessizce isyan etti.

Dağhan canını kurtarabilmek için çırpınıyordu. “Benden ne istiyorsunuz?”

“Senden ne mi istiyoruz? Dumrul güldü. Pis kahkahası Asya’nın içini ürpertti. “Ruhunu Erlik Hana adayacağım sersem...” Dağhan ağlamaya başladı.

“Beni bırakın ben onlardan değilim. *Bakabilen* olmak istemedim. Ayrıldım, ayrıldım onlardan...”

“Senin ne yaptığınla ilgilenmiyoruz Dağhan. Ruhun yine de işe yarayacak...” Aldaçı Han konuşmuştu. “Ancak bundan önce senden başka bir şey isteyeceğiz,” bu defa ikisi de gülüyordu. “diğerlerini bulmamıza yardım edeceksin...”

Asya ne yapacağını bilmeden büyük ahşap kutunun ardına sildi. Duyduklarına inanamıyordu. Dağhan’ı kurtarmalıydı ama nasıl...”

“Bakın burada kim varmış” sesi ile Asya kafasını çevirdi. Dumrul’un koca elini üzerine gelirken gördü. Saçlarından tutan adamın elinden çığlıklar atarak ve ona vurmaya çalışarak kurtulmaya çalışsa da Dumrul onu sürükleyerek Dağhan’ın önüne attı.

“Sana söylemiştim Dağhan, hepsi seni kurtarmak için gelecek. Tek tek hepsini avlayıp ruhlarını alacağım, sonra da seninki ile birlikte Erlik Hana adayacağım. Tıpkı İlbey gibi... Tıpkı daha önceki diğerleri gibi...”

Kızın boğazına dizleri ile bastırdı. Belinden yavaşça bir hançer çıkardı. “Önce kalbini çıkaracağım sonra da ruhunu alacağım” derken yüzünde beliren gülümseme Asya’yı dehşete düşürdü. Ölecekti. Biliyordu. “Hayır, yapma” diye bağırmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Aldaçı Han hemen yanlarında gülüyor, Dağhan ise acı ve üzüntü ile iplerinden kurtulup Asya’yı kurtarmaya çalışırken çığlık atıyordu.

Zaman ağır çekimle ilerliyordu. Hançer iniyordu... Kulağında bir uğultu vardı... Söylenenleri anlamıyordu...

Ölmek istemiyordu...

Hançer etini delip geçti. Tüm olanları dehşet içinde izliyordu. Dumrul yüreğini söküp aldı. Kızın şaşkın, inanmayan gözlerinin önüne getirdi. Aldaçı Han arkada gülüyor ve bir şeyler söylüyordu. Dağhan’ı bağlayan ipler zorlanmaktan bileklerini kesmişti. Dumrul’un elinde duran kalbinden akan kanlar parmaklarının arasından yüzüne damlıyordu.

Derken uyandı... Göğsünü tutuyordu.

Tıpkı yan yatakta yatan ve aynı anda başka bir kabustan uyanan Dila gibi ter içinde ve nefes nefese uyanmıştı.

Göz göze geldiler...

17) Saldırı

Neler olmuştu? Gece ne yaşamışlardı? Rüya mıydı, yoksa gerçek mi? Üçü de gerçek olduğunu biliyorlardı. Aybars cebindeki mendile dokundu. Nedenini kendisi bile bilmiyordu ama onlara onu göstermemişti. Daha doğrusu gösterememişti. Bunu Balca'ya yapamazdı. Yaşadıklarını sanki dışardan görmüş gibi anlatmayı tercih etmişti. Dumrul'un içinde onunla aynı acıları paylaştığını ya da Balca'nın yüreğini çıkaran elin bir parçası olduğunu anlatmak istememişti. Erlik Han Dumrul'un yüreğini çıkarırken ya da taşlaşmış yüreği yerine koyarken aynı acıları hissettiğini düşünmek bile istemiyordu. O an aklına geldiğinde istem dışı elini yüreğine götürüp hala atıyor mu diye kontrol etti. Hatta Balca'nın ışıktan oluşan bedeninin açılan kapıdan geçmediğini ve ruhunun o nedenle hala dünyada olduğunu düşündüğünü hiç paylaşmak istemedi.

"İyi misin evlat?"

"İyiym dede iyiym." İyi değildi. *"Üstümde Balca'nın kanı varken nasıl iyi olabilirim ki?"* Hala anlamıyordu. Dumrul onu gerçekten seven tek insanı öldürmüştü.

"Köprüye adım atana kadar onu görmüyorlardı. Ben de bunu merak ediyordum aslında. Yani köprüde silahlı birini göre göre nasıl geliyorlardı diye." Durdu, masadakilerin yüzlerine baktı. "Özel ruhları, bizim ruhlarımızı toplamaktan bahsediyorlardı dede. Bizi onları gördüğümüz için öldürmek istemiyorlar. Ruhlarımızı Tamağın Kapılarını açmak için anahtar olarak kullanmak istiyorlar."

"Evet evet, İlbey'in ruhunu alıp bir tulumun içine koydu. Gezer Ata bunu nasıl yapabilir?"

"Bilmiyorum kızım bilmiyorum" endişeli bir şekilde cevap vermişti" Gezer Ata. Karşısındaki Ozan ile göz göze geldiler. O da endişeliydi.

"İlbey beni orada gördü. Adımı haykırdı. Sonra sonra, Dumrul gelip hepimizi öldüreceğini söyledi dede." Ağlamaya başladı. Dila, Dumrul'un yanağına dokunduğu anı paylaşmamıştı. O parmağın dokunduğu yere elini götürdü. Asya onu sakinleştirmeye çalışırken konuşmaya başladı.

"Dağhan'ı yakaladılar. Gelip onu alan aracın şoförüne ulaşmaya çalışın dede. Onu bizleri yakalamak için kullanmak istiyorlar. Hepimizi biliyorlar." Sonra ambardan bahsetti. Onu yakaladıkları andan bahsetse de; ne kalbine saplanan bıçaktan ne de yüreğinin çıkarılıp yüzüne tutulmasından bahsetti.

Bahsedememişlerdi.

Üçü de daldığı düşüncelerden Ozan'ın konuşması ile çıktılar. "Bence burada birkaç gün kalmalıyız.

"Uygundur" dedi Gezer Ata.

Kahvaltı sofrası kurulduğu gibi kaldırıldı. Bir gün önce Yüzleşme Odasına girip Kapının Koruyucuları olarak, *Bakabilen* olarak çıkmışlardı. Nasılda heyecanlıydılar. Doğru bir şey yapmanın mutluluğu ile o kapılardan çıkmışlardı. Gece gördükleri ile ise dağılmışlardı. "Ben pişman değilim" derken kendi kendine mi konuşuyordu yoksa yanındaki kızlara mı söylüyordu belli değildi. Ancak Aybars kafasını yerden kaldırıp Asya ve Dila'ya baktı ve "Yüzleşme Odasına girmekten, Dağhan gibi gitmediğimden dolayı pişman değilim."

“Bizler de değiliz Aybars.” Asya konuşmadan önce Dila’ya bakıp onun kafasını sallayarak onaylamasını bekledi. Fazla beklemesine gerek kalmamıştı. “Dün gece olanları hiç birimiz beklemiyorduk. O nedenle kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Sanırım bu gibi olaylara hazırlıklı olmalıyız. Tekrar yaşayabiliriz. Olabildiğince çok bilgi toplamaya bakmalıyız.”

“Haklısın Dila. Bir de istediğimiz zaman uyanmanın bir yolunu bulabilirsek harika olur.” Aybars doğru söylüyordu. Dila Dumrul yanağına dokunmadan uyanmayı ne kadar da çok isterdi. Ya da Asya göğsüne bir bıçak saplanmadan uyanmayı...

“Gezer Ata’ya bunu sormamız gerekiyor. Onları gördünüz mü? Nereye kayboldular?”

*

“Üçü de Yaşayan Rüya görmüşler. Aybars zaten bir Rüya Gören. Ama diğer ikisinden hiç beklemiyordum”

“Üç Bakabilen, üç Rüya Gören. Bakalım bizi daha ne sürprizler bekliyor ihtiyar.” Ozan bunu derken endişeliydi. “Daha bir gün önce Yüzleşme Odasından çıktılar Gezer Ata. Onlar her ne kadar ellerindeki silahları kullanabiliyor olsalar da kendilerini bulmaları zaman alacaktır.”

“Evet evet biliyorum. Benim endişem onlardan yana değil. Bunca çağdır onların sadece kendilerini görebildikleri için *Bakabilenleri* öldürdüklerini sanıyorduk. Meğer onların ruhlarını topluyorlarmış. O kapıları açmanın bir yolunu bulmuşlar Ozan, ve biz bunu bilmiyorduk. Bu çocuklar olmasaydı belki de hiç öğrenemeyecektik.” Gezer Ata çok üzgündü. “Umay Hatun ile konuşmam gerekiyor Ozan.”

“Haklısın ihtiyar. Ama beklemek zorunda. Dağhan’ı yolda yakaladıklarına göre demek ki burayı biliyorlar.” Bunları düşünebilen hep Ozan olmuştu. Gezer Ata’nın aklına bile gelmeyen bir konuydu bu. Evet burayı biliyorlardı. Gelirken bir şekilde onları izlemişlerdi. Bu bağ evine ilk geldikleri gün gökyüzünde bir anlığına gördüğü Kuzgun akılına geldi Gezer Ata’nın. Acaba olabilir miydi?

“Buraya gelmeye cesaret edemezler.”

“Elbette edemezler. Şimdiye kadar hiç Yüzleşme Odasının koruyucusuna ve kılıcı Kızıl Ejdere açıkça saldıracak kadar düşüncesizce hareket etmediler.” Bunu söylerken bir alev ejderhanın ağız kısmından başlayarak kılıcın tüm çeliğini sardı. Aynı kızıl alevi Gezer Ata Ozan’ın gözlerinde de gördüğünü sandı. “Ama saldırırlarsa sana ihtiyacımız olacak.”

“Bensiz idare etmek zorundasın.”

“Çok inatçısın ihtiyar çok...”

“Hadi yanlarına gidelim.” Bunu derken evden çıkıp tekrar arkadaki bahçeye geçmişlerdi. Gördükleri karşısında şaşırıp kaldılar. Üçü de sahip oldukları silahlar ile talim yapıyorlardı.

Dila sadağından üç tane ok çıkarıp yere sapladı. Uzakta gözüne kestirdiği bir kirişe bakıp aldığı okları peş peşe oraya yönlendirdi. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki yerden okları aldığını görememişlerdi. Sanki oklar arka arkaya gitmişlerdi ve ikinci ok ilk oku ikiye bölerek onun saplandığı yere saplanmış üçüncü ok ise ikinciye bölerek yine ilk okun saplandığı yere saplanmıştı. Bir tek kendi şaşırmamıştı yaptığına. Çünkü o yapabileceğini biliyordu.

Asya uzun ve kısa kılıçlarını aynı anda çekti. Sağlı sollu, yukardan aşağı ve dönerek birbirini takip eden hareketler yaptı. O kadar hızlı ve dengeli yapıyordu ki bazı duruşları sanki biri gövdesine ip bağlamıştı da onu yukardan tutuyor gibiydi. Birden hareketlerini durdurdu. Tek ayaküstünde, daha doğrusu sağ ayak parmakları üzerinde duruyordu, Sol bacağı geri de, yere paralel ve gergindi. Sağ elinde tuttuğu uzun kılıç ileri doğru uzanmıştı. Sol kol dirsekten yukarı kıvrılmış ancak kısa kılıcı yere paralel uzun kılıcın üstünde duruyordu.

Aybars kurt başlı palalarını çekip çevirmeye başladı. Başlangıçta sadece kılıcı çeviriyordu ancak sonra kendi etrafında da dönmeye başladı. Çevirme hızı o kadar yüksekti ki kılıçlar görünmez olmuştu sanki. Dila birden daha önceden konuşmuşlar gibi sadağından bir ok alıp attı. Sonra bir tane ve sonra bir tane daha. Oklar Aybars etrafında oluşan duvarı geçemediler ve parçalanıp etrafa saçıldılar. *“O iyi bir insan Aybars. Onun bana ihtiyacı var”* diye kulağına gelen fısıltı ile irkilse de kimseye belli etmedi. Hala gecenin etkisinde Balca’nın sesini duyuyordu. İyi de adını nasıl seslenmişti...

“Sanırım benim yardımım olmadan da idare edebilirsiniz” Gezer Ata bunu söylerken mutlulukla üç gence bakıyordu. Ozan da onunla aynı mutluluğu paylaşıyordu.

*

O gece siyahlar içindeki bir grup silahlı adam bağ evine gizlice girip arka bahçeye yöneldiklerinde bahçenin zifiri karanlığında birden Kızıl Ejder alev aldı. Ozan bahçenin tam ortasında oturmuş gelenleri bekliyordu. Kılıcı aşağıdan yukarı savurduğunda alevden bir çizgi yoluna çıkan iki kişiyi küle çevirdi. Diğer üçü hemen silahlarını ateşlediler ancak Ozan diz çöküp Kızıl Ejder’i önüne getirdi. Kılıcın yanlarından çıkarak oluşan alev duvarı mermilerin ona ulaşmasını engelledi.

Silah sesi duyulduğunda Aybars hemen yatağından fırladı. Odadan çıkarken kılıçları ellerindeydi. Kızlarda odalarından çıkmışlardı ve odalarının kapısının önünde diz çökmüşlerdi. Dila sadağından aldığı bir oku karanlığa gönderdi yere düşme sesi geldi. Biri gitmişti. Aybars yanlarına geldi.

“Neler oluyor” fısıldamıştı.

“Sanırım bizim saldırmamızı bekleyemediler.” Asya bunu derken karanlığın içinde kıpırdanma görmeye çalışarak bakıyordu.

Aybars yanlarından ayrılıp karanlığın içine girerken “Gezer Ata ile Ozan Ata’yı bulmamız gerekiyor. Silah sesleri dışardan geldi. Siz odalara bakın” dedi. Asya onu durduramamıştı.

“Sersem çocuk, burada hala birileri olabilir.” Sesi öfkeliydi. Ama bağırmaya cesaret edemedi. “Hadi odalara bakalım.” Arkaya dönüp koridorda ilerlerken Dila’nın onu takip edip etmediğine bakmadı bile. Koridorun uç kısmından ses gelince Asya hemen durdu ve Dila’ya sessiz olmasını işaretle söyledi. Özellikle bir ses duymamıştı açıkçası. O nedenle tam yanıldığını düşünüyordu ki yine aynı sesi duydu.

Elindeki kısa kılıcı uç kısmından tutup hiç düşünmeden sesin geldiği yöne gönderdi. Metalin kemiği kırıp eti kesme sesi duyuldu. O sırada Dila da geriye doğru iki ok gönderdi. Biri diz seviyesine diğeri daha aşağı atılmıştı. Her iki ok da hedefini buldu. Biri adamın dizinin az altına saplandı, diğeri ise acıyla yere düşen adamın boynuna saplandı. Asya ilerleyip kısa kılıcını saplandığı yerden aldı. Ozanın odasını açtı içerde kimse yoktu. Dila onun ardından bir ok gönderdi. Ok Gezer Ata’nın kapısını delip geçerken koridorun bu ucundaki son siyahlı adamı da kapıya yapıştırdı. Kapı hızla

içeri doğru açıldı. Gezer Ata odadaydı. Yerde, yüzü kapıya dönük, bağdaş kurmuş şekilde oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve olanlardan habersizdi. Kızlar odasına hızla girdiler. Şaşkınlıkla önce ona sonra birbirlerine baktılar.

Aybars arka bahçeye çıkan kapıdan kafasını uzattığında üç adamın Ozana ateş ettiğini ancak Ozan'ın önünde ki –kim bilir nasıl olmuştu, ateşten duvardan kurşunların geçmediğini gördü. Hızla kapıdan çıkarken bağırdı. Arkadan sese silahları ile dönen adamlardan sağ taraftakini sol palası ile sol taraftakini sağ palası ile tek hamlede deşti. Kılıçları saplandıkları yerden çekerek ortadaki adamın boynunu gövdesinden ayırıverdi.

Alev duvarının ardından ayağa kalkan Ozan yerden kılıcı çıkarırken bu alevi de söndürdü. “Tam zamanından geldin oğul, yoksa onlara yapacaklarım bağ evinin de zarar görmesine sebep olacaktı. Ne yapacaktı acaba diye düşünse de Aybars dillendirmedi. Daha acil işler vardı. Biri “Kızlar” dedi, diğeri “Gezer Ata”. Hızla evin içine girdiler.

Salonu geçip hızla arka taraftaki odaların olduğu koridora yöneldiler. Yoldaki cesetleri geçip Gezer Ata'nın odasına geldiklerinde adamın yerde olanlardan bihaber şekilde gözleri kapalı ve bağdaş kurmuş şekilde oturduğunu ve kızlarında yatakta onu koruduklarını gördüler.

“Onu burada bırakalım ve cesetleri dışarı taşımama yardım edin”

“O iyi mi Gezer Ata?”

“O iyi, Umay Hatun ile görüşmeye gitti?”

“Nasıl?”

“Gezer Ata'nın sizlerden duyduklarını biran önce Umay Hatun ile görüşmesi gerekiyordu. Bedeni burada ama zihni ve düşünceleri Çağa Çirinin Kapılarının önünde...”

Kapıdaki adamın sırtından oku çekip çıkardılar ve koridor boyunca sürüklemeye başladılar. Erkekler birer ceset, kızlar ise sadece bir ceset aldılar. Tüm cesetler çıkarılıp bahçedekilerin yanına koyuldu. Ozan üstlerini arasa da bir şey bulamadı. Maskeleri çıkarılınca Asya içlerinden ikisini tanıdı. Bunlar rüyasında Dağhan'ı kaçıranlardandı.

*

“Anlattıklarını nasıl yorumlamam gerekiyor bilemiyorum eski dost. Biz Kapıların mührünü çok iyi sakladık derken Erlik Han onları açacak başka bir yol bulmuş olabilir mi? Peki ya o zavallı ruhlar? Bunca çağdır bizler onların sadece yok edildiğini düşünürken onlar...” Umay Hatun'un üzüntüsü sesine, düşüncelerine yansımıştı. Tıpkı karşısında duran Gezer Ata gibi.

“Bu üç çocuk...”

“Onlar bize gönderilmiş birer hediye Gezer Ata. Her biri birbirinden güçlü. Belki de Dağhan da öyleydi.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Onu Dumrul'un elinden kurtarmalıyız. Diğerlerini de ne kadar güvende tutabiliriz bilemiyorum.”

“Bu üçünü güvende tutabileceğin bir yer yok ihtiyar. Onlar çoktan kendi savaşlarını vermeye başlamışlar bile. Rüyalar, en az gerçek dünyalar kadar tehlikelidir, bunu sen de çok iyi biliyorsun.” O sırada Gezer Ata dikkat kesildi. “Neler oluyor?” Umay Hatun da endişe ile bakıyordu.

“Bağ evi saldırıya uğradı.”

“Gördün mü Gezer Ata, onları artık güvende tutman mümkün değil. Erlik Han o ruhları istiyor.”

“Peki biz ne yapmalıyız Umay Hatun?”

“Her zamanki gibi saklanmayacağız ve savaşacağız. Tamağ Kaçkınlarını ya da onların Uşaklarını durdurmak için başka şansımız yok Gezer Ata.”

“O halde gidiyorum.”

“Asan kırılmasın eski dost”

Gezer Ata selam verdi. Gözlerini açtığında odadaydı. Yerdeki kan izi ve kapıdaki ok deliği bedenini bırakıp Çağa Çiri Kapılarına giderken yoktu. Koridora çıkıp sola döndü ve salona ilerledi. Orada da kimse yoktu ve ev çok sessizdi. Dışarı çıkıp sağa döndü ve arka bahçeye geçti. Herkes sağ salım duruyordu. Yerde bir kenarda cesetler vardı. Onun geldiğini görünce tüm dikkatler ona döndü. Yaklaştı... Önlerine kadar gelip hepsinin gözlerine tek tek baktı. En son Ozan da bakışları kaldı.

“Yarın...” Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Bugün dönüyoruz.”

18) Kızıl Tepeler

Gün ağarırken bağ evinin önüne iki minibüs yanaştı. Birine Ozan ve Gezer Ata ile birlikte çocuklar binip İstanbul'a doğru hareket ettiler. Diğerinden inenler ise orada kalıp gece yaşananların izlerini temizlemeye başladılar.

Çocuklardan hiç birinin yanında silahları yoktu ancak istedikleri zaman ellerinde olacaktı. Bunu biliyorlardı. Minibüs de şoförün hemen yanına Gezer Ata oturmuştu. Arkadaki karşılıklı duran koltuklara ise diğerleri...

"Kalabalığın içinde olurda Tamağın Kaçkınlarından birini görürseniz onunla tek başınıza mücadele etmeye çalışmayın." Ozan konuşmaya başlayınca pür dikkat dinlemeye başladılar. "Sizi ayırmaya çalışacaklardır."

"Peki planımız ne?"

"Bir planımız var mı?" Asya'nın sorusuna bir soru da Aybars sormuştu.

"Dağhan ne olacak?" sesindeki tedirginlikle Dila da bir soru sormuştu. İlbey'in köprüde ruhunun alınıp bir tulum içine koyulmasını gördükten sonra Dağhan'ın da aynı kader ile karşılaşmasını istemiyordu.

*

Bir kafesin içinde kendine geldi. Dün bağ evinden ve arkadaşlarından ayrıldıktan sonra onu İstanbul'a geri götüren aracı yoldan çıkarıp şoförü öldürmüşlerdi. O andan sonra yaşadıklarının ne kadarı hayaldi ne kadarı gerçektir bilemiyordu. Ormanlık alanda yakalandığı yerde Asya'yı görmüştü. Ya da gördüğünü sanmıştı. Sonra gece götürüldüğü depoda onu bir konteyner arkasında yakalamış saçlarını sürüyerek yanına getirmişlerdi. Duran denen adam –ki o aslında Dumrul'du, Asya'nın göğüs kafesini yarıp yüreğini çıkardığında artık dehşetten sesi çıkmaz olmuştu. Dumrul kızın kalbini onun korku dolu gözlerinin önüne getirdiği sırada kaybolup gitmişti. İyi ki kaybolmuştu... O bir kabustu... Öyle olmalıydı...

Ama burası, bu kafes işte o kabus değildi.

Gerçekten de bir kafesin içinde olduğuna inanamıyordu. On metre kadar yukarda havada asılıydı. Kalın zincirlerle tutturulmuştu. Hareket ettiğinde sallanıyordu. "Bir kuş gibi kafese kondum. Lanet olasıca bir kuş gibi..." Aşağıda karanlıkta bazı hareketler gördü. Ama gördüklerinin karanlıktan kaynaklı bir göz yanılsaması olduğunu düşünüyordu. Korku, kesinlikle beyninin ona oyun oynamasına neden oluyordu. Öyle olmalıydı.

Karanlıkta bir kapı açıldı. "İndirin onu!" gelen emir ile birden zincir çözüldü kafes ağır ağır inmeye başladı. İndikçe hissettiği korku şaşkınlıkla yer değiştirdi. Korkuyordu hem de tüm iliklerinde hissediyordu bu korkuyu.

Kafesin kapısını açıp onu kollarından tutarak dışarı çıkaran bir Arboğa idi. Boğa bedeninde iki ayaküstünde duran dev yaratığın pençeleri kemerinde taşıdığı çift ağızlı balta kadar keskindi. Dağhan'ı yakalayıp bir bebek gibi savurup attı salonun ortasına. Karanlığın içinden iki tanesi daha çıktı. Biri geyik başlıydı. Korkmuş genci yakalayıp ayağa kaldıran da oydu. Aldaçı Han gelip gencin karşısında durdu. "Dağhan, Dağhan..." çocuğun saçlarında elini gezdirdi. "Ölecek olman beni çok üzüyor." Güldü. "Hayır, hayır düşündüm de hiç üzümüyor." Dağhan korku ile kekelemeye başladı. Ne

kadar yaptıysa da kollarını tutan mengene gibi pençelerden kurtulamadı. “Hadi gel seni götüreyim” dedi ve Dağhan’ı tuttuğu gibi kayboldu.

“Nereye getirdin beni? Bırak da gideyim. Yaşamak istiyorum, ne olur bırakın beni...” Gözyaşlarını tutamıyordu. Titremesini tutamadığı gibi... “Neredeyim ben?” Titremesi sesine dahi yansımıştı. Karanlık büyük – şimdiye kadar gördüğü en büyük bir mağaradaydı. Çift kapılı bir kapının önündeydi. Kapının üstü işlemeliydi ancak karanlıktan dolayı çok detaylı gözüküyordu. Çağa Çiri’nin kapılarına benziyordu bu kapılar.

“Güzel... Çok güzel... Demek yaşamak istiyorsun çocuğum. Elbette istersin... Yaşamak istemek kadar kutsal bir arzu var mı?” Konuşan kişi cümlesine başlarken orada kimse yoktu. Dağhan ona bunları söyleyeni görmek için kafasını kaldırdı. Bacakları o kadar çok titriyordu ki ayakta duramamış ve dizlerinin üstüne çökmüştü. Eli ile gözlerini kapatmıştı. Sonrasında ise Erlik Han kapının içinden geçerek gelmişti.

Tamağın Kapılarının önündeydi.

“Aldaçı Han’dan seni buraya getirmesini ben istedim Dağhan. Dumrul’un seni öldürmesini istemiyorum.” Bunu duyan genç inanmayan gözlerle ona bakıyordu ama bir yandan da rahatlamıştı. “Seni ben öldürmek istiyorum sevgili evladım.” Dağhan’ın gözleri Erlik Han ona yaklaşırken büyüdü. Zaten dizleri üstünde duruyordu. Yerin dibine girmek kaybolmak istiyordu. Tamağın Efendisi dişlerini göstererek gülümsemeye çalışsa da, bu hiç rahatlatıcı bir görüntü değildi. Avının üstünde duran vahşi bir hayvan gibi gözüküyordu. Dağhan gözlerini kapatıp o bakışlardan kurtulmak istedi. Elinin tersi ile yerde ayakları dibinde duran çocuğun yanağını okşadı. “Lüü... Lüütfen... Yalvarırım bırak beni,” diyebildi. Tamağın Efendisi sol eli ile Dağhan’ın çenesini yukarı kaldırdı. “Aç gözlerini çocuğum.” Dağhan gözlerini açtığında Erlik Hanın yukarda duran sağ eli aşağı doğru hızla indi. Kısa bir süre sonra karanlığın içinde bir çığlık duyuldu. Dağhan’ın çığlığı.

*

Üç çocukta kendi iç dünyalarına dalıp gitmişlerdi. Dila aracın camından dışarı bakarken olup bitenleri düşünüyordu. “Babam beni görse ne derdi acaba?” Gülümsedi. Ailesini İstanbul’da bir üniversitede okumaya dahi zor ikna etmişti. Geri kafalı biri değildi babası ama onu yanından hiç ayırmak istemiyordu. Ailesi aklına geldiğinde gözleri doldu birden. Düşünceler içinde dışarı barken geçtikleri arabaları ya da yol kenarlarındaki ağaçlara hiç dikkat etmiyordu.

Birden gördüğü daha doğrusu gördüğünü sandığı şey ile irkildi. Arkaya doğru baktığında orada değildi.

“Ne oldu Dila?” Asya onun yerinden sıçradığını görüp meraklanmıştı.

“Bir şey yok. Hayal gördüm sanki.” Tekrar baktığında görmediği için yol kenarında birden elinde çift ağızlı baltası ve demirci önlüğü ile boğa başlı bir yaratığın yanından geçtiklerini söylemeye gerek duymadı. Hayal görüyordu. Öyle olmalıydı.

Yoldan yaklaşık on beş metre uzakta ağaçların arasından tam araç geçerken başka boğa başlı yaratık çıktı. Elinde büyük çivili bir sopa vardı. “Şunu gördünüz mü?” diye sormak için kafasını çevirdi. Tekrar baktığında orada yoktu.

“Söyle bana Dila, ne gördün?”

“Ozan Ata, iki defa boğa başlı yaratık gördüm.”

“Emin misin?”

“İlkinde emin olamamıştım. Ama sonra başka bir tane daha gördüm.”

“Arboğalar...”

“Arboğalar mı?”

“Evet Aybars, boğa ya da geyik başlı yaratıklar...”

“Ne yapacağız?”

“Saldırırlarsa savaşacağız elbette.” Bunu demesi ile aracın acı acı firen yapmaya başlaması bir oldu. Yolları üç Arboğa tarafından kesilmişti. Dila baktığında az önce gördüğü iki yaratığı tanıdı. Ortada bir de geyik başlı olan vardı. Yaratık elinde oduncu baltası tutuyordu. Sapı demirden ve çok uzundu. Öyle ki baltanın sapı yerde olmasına rağmen üstüne elini rahatlıkla koyabiliyordu. Hiç biri daha önce bu kadar büyük balta görmemişlerdi.

Üç yaratığın da arkadan örülmüş saçları sırtlarının ortasına kadar uzanıyordu. Her üçünde de kalın manda derisinden demirci önlükleri vardı.

Ozan arkalarına baktığında iki tane de arkada gördü. Birinin iki elinde de yarım daire şeklinde büyük kılıçlar vardı. Geyik başlı diğerinin ise bileğine bağlı kalın zincirden bir halat bağlıydı. Bu halatın ucuna bağlı olan basketbol topundan daha büyük bir gülleyi sağ avucunda tutuyordu.

Öndeki üç tanesi koşmaya başladı. Aracın şoförü kaçmak için geri geri gitmek istese de arkada duran iki tanesi de koşmaya başladılar. Çok hızlılardı. Öndeki üçlü araca boynuzları ile hızla sağ, sol ve ortadan saldırdılar. Araç darbe ile yoldan çıkarken arkadaki ikilinin boynuz darbesi ile iyice kontrolden çıkan araç yolun kenarına savruldu. Gezer Ata'nın bastonunu yere vurması ile zaman yavaşladı. Arboğalar üzerlerine kükreyerek geliyorlardı. Ancak çok yavaşlardı.

“Çabuk çıkın araçtan” Gezer Ata'nın bir dediği iki edilmezdi. Herkes araçtan hemen indi. İndikleri anda ise beşi de başka bir yerdelerdi. Araç, şoför, yol, hatta Arboğalar dahi gitmişti. Büyük taşlık bir arazinin kenarındalardı. Sol tarafta bir nehir akıyordu. Sağda uzaklarda ise sanki toprağın kendisine ait kocaman bir el dışarı çıkmaya çalışmış gibi beş parmağa benzeyen tepeler vardı. Kızıldan...

“Neredeyiz biz?” Hepsinin merak ettiği soruyu Asya sormuştu.

“Kızıl Kayalar” bunu derken Ozan Gezer Ata'ya baktı. “Bizim dünyamız o kayaların ardında çocuklar.”

“Bizim dünyamız mı? Burası neresi ki?”

“Bizim dünyamıza benzeyen başka bir dünyadayız. Bizimkine benzeyen pek çok farklı dünya vardır Asya. Kader Halısının motifleri, bu motiflerin ne olacağına karar verenler tarafından belirlenir. Alınan her karar, yapılan her hareket bu motifi değiştirir.”

“Peki kim belirliyor motifin ne olacağını Gezer Ata?”

“Sizler çocuklar... Sizler belirliyorsunuz.” Çocuklar bir birlerine baktılar. Sessiz. Şaşkın. Anlamaz.

“Bu dünyada siz ya da sizin gibi başka biri bizim dünyamızda olduğundan farklı bir karar almış. O nedenle de burada olaylar bambaşka ilerlemiş.”

“Peki diğer tarafa nasıl geçeceğiz?” Aybars bunu sormuştu. Çünkü sanki kayaların arasından öylece geçemeyeceklermiş gibi gelmişti ona...

19) Arboğalarla Savaş

Gün sanki hiç ilerlemiyordu. Asya kafasını kaldırıp yine güneşe baktı. Aynı yerinde duruyordu.

“Güneş neden...”

“İlerlemiyor?” sorusunu Gezer Ata tamamlamıştı. “Aslında ilerliyor Kızım. Ama bizim alıştığımız gibi değil. Kimi yerlerde daha hızlı, kimi yerlerde daha yavaş... Ama Zaman her zaman ilerler.”

“Gün ilerlemiyor olabilir ama biz sanki çok hızlı ilerliyoruz. Yoksa gözlerim mi yanılıyor?” Çocuklar başlangıçta günlerce yol almaları gerektiğini düşünüyorlardı. Oysa -her ne kadar yürüdükleri zamanı tam olarak bilmeseler de, Kızıl Kayalara neredeyse varmışlardı. Bu kadar büyük ve uzun kaya nasıl olur da öylece göye yükselebilirdi?

Yaklaştıkça ortadaki iki kayanın arasında bir dalgalanma görünmeye başladı. Isınan havanın yükselmesini izler gibiydiler.

“İşte orası” Ozan kayaların ortasını işaret ediyordu. “Daha fazla ilerlemeden önce sizinle konuşmamız gerekiyor çocuklar.” *Bakabilen*lerin etrafına toplanmasını bekledikten sonra devam etti: “Bu kapıdan herkes tek tek geçmek zorunda.” Kayaların ortasında işaret ettiği yer bir kapıydı.

“Bu iyi olan haberdirdi. Şimdi ise kötü haberi vereceksin değil mi?” Ozan Asya’nın sorusunu kafasını aşağı yukarı hareket ettirerek cevaplayarak konuşmaya devam etti.

“Her birimizin kendi dünyamızdan buraya gelmeden önce gördüğü bir Arboğa ile karşılaşp onu yenmesi gerekiyor. Onların sayısı bir tesadüf değildi. Her birimiz için bir tane.” Suskunluktan faydalanıp devam etti. “İleride büyük bir çember göreceksiniz. Kapıdan geçmek istiyorsak o çembere girmeli ve çember içindeki rakibimizi yenmeliyiz. Anlaşıldı mı?” Hepsi kafasını salladı.

“Son bir şey daha var çocuklar” dedi Gezer Ata. “Kimin bu uğraşı verip kimin veremeyeceğini diğer tarafa geçmeden öğrenmemiz mümkün değil. O nedenle çembere girip de Arboğa rakibini yenen herkes hiç düşünmeden açılan kapıdan geçsin.” İtirazlar gelmek üzereydi, hemen eliyle kesme hareketi yaptı. “Beni anladınız mı?” Bu defa sesi yumuşak çıkmamıştı. “Haydi gidelim ve kapıdan çıkalım.”

Önde Gezer Ata arkasında çocuklar en arkada ise Ozan yürümeye başladılar. Kısa bir süre sonra yan yana yürüyorlardı. Çemberi gördüler. Kapının birkaç adım önünde kömürle çizilmiş gibi büyük bir çemberdi.

“Çağa Çiri’nin ışığı üzerinizde olsun. Kapının diğer tarafında görüşmek üzere. Var Olun Yiğitlerim” diyerek çembere adımını ilk atan Gezer Ata oldu. Ardından Ozan. Geçtiklerinde kayboldular.

“Diğere tarafta görüşürüz, dikkatli olun.” Dila sağ ve sol yanındaki kardeşlerin ellerinden tuttu. Birbirlerine cesaret vermeye çalışıyorlardı, ancak söyleyecek söz yoktu. Hepsi kendileri için olduğu kadar diğerleri için de korkuyordu. Üçü de aynı anda adım atarak çemberin için de kayboldular.

Asya çembere adımını atıp içeri girdiğinde yaklaşık on adım uzaklıkta onu çivili büyük sopası ile bekleyen boğa başlı Arboğayı gördü. Yanında kimse yoktu. Yine. Düşünecek vakit yoktu. At başlı kabzası olan kılıcını ve hemen ardından onun aynısı ama küçüğü olan bıçağı çekti. Çivili sopası bir ağaç gövdesi gibi büyük Arboğa kükreyerek saldırıya geçti. Böyle korkunç boynuzları ve dev bir cüssesi olan bir yaratık neden eline silah alırdı ki...

Yapması gereken çok basitti; Arboğanın silahından ve boynuzlarından kaçın. “Gel bakalım seni koca öküz” diyerek o da öne atıldı. Durduğu yerde kendisine bir ivme kazandıramazdı ancak hareketli olursa bunu yapabilirdi. Canavar sağ eli ile kafasının üstüne kaldırdığı sopasını savurunca Asya nasıl yaptığını bilemese de sıçrayarak sopanın üstünden parende atıp Arboğanın sağına düştü. Yere düşer düşmez canavarın bacağına derin bir kesik açtı. Kanı siyaha yakındı.

Canavar Asya’ya daha temkinli yaklaşmaya karar vermiş olacak ki, üstüne yavaş yavaş gelmeye başladı. “Hızlı olmalıyım. Hareket et kızım, hareket et... Sakın yerinde durma” sürekli kendine telkinde bulunuyordu. Canavar yine kafasının üstüne kaldırdığı sopasını savurduğunda aynı hareketi yapmak istedi. Bu istek ölümüne neden olacaktı az daha. Hayvan o iri cüssesine rağmen ne kadar da çevikti. Daha ayakları yere inerken sopa üstüne geliyordu bile. Ayağı yere değdiğinde bir soluk alış zaman dahi durmuş olsa sopanın ucundaki çiviler bedenine saplanabilirdi. Ancak o hiç durmadan yere yuvarlanıp iki takla atarak ayağa kalktı. Kalktığında neye yarayacağını bilmesine de gelen bir darbe olursa diye gardını almıştı.

“Evet koca oğlan. Demek zekiyiz. Aynı hareketi iki defa yapmama müsaade etmeyeceksin anlaşılan.”

Arboğa tekrar atağa geçtiğinde bu defa tek ve büyük bir saldırı yapmak yerine kullandığı sopanın yanına bir de boşta duran sol elini ve boynuzlarını da katmıştı. Yapılan her saldırıdan kıl payı kurtuluyordu. Kurtulurken de canavarın vücudunda yaralar açıyordu.

“Seninle olmak güzeldi sevgili Arboğa. Ama gitmem gerekiyor.” Kılıçla sağ bileğe yaptığı saldırı ile Arboğanın elinden sopası düştü. Durduğu yerde öyle bir kükredi ki Asya kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Sonrasında ise büyük bir öfke ile boynuzları önde saldırıya geçti. Asya’da koşmaya başladı. Boynuzlar ona yetişmeden bir nefes önce yere atladı ve dizleri üzerinde kaymaya başladı. Canavar üstünden geçerken sırtı yere değiyordu. Bacaklarını arasından zarar görmeden geçerken önce kılıç ardından bıçak ile karnında çok derin yaralar açtı. Hemen ayağa kalkıp karnını tutarak ona dönmekte olan canavarın sağ gözünü kılıcı ile şişledi. Diz çöken hayvanın boynunun sağ tarafından soktuğu bıçak ile ölümcül darbeyi vurmuş oldu.

Arboğa yere yıkılırken havada yoktan dikdörtgen bir kapı belirdi. İlk gördükleri kapı onun geçmesi için açılmıştı. Derin bir nefes alarak elinde silahları kapıdan geçti. Arabalarının Arboğalarla karşılaştığı yere geri gelmişti. Hava çoktan kararmıştı burada. Ozan ve Gezer Ata gelmişler ve bir ateş yakmış başında otuyorlardı. Onların yanında oturan Dila Asya’yı görünce ona atıldı. Sarıldılar. “Aybars?...”

“Daha gelmedi. Gel ateşin başına geçte onun gelmesini bekleyelim.”

Elinde oduncu baltası olan geyik başlı Arboğa birden çemberin görünmez duvarlarının içinden geçerek Aybars’ın karşısında durdu. Dev baltayı sapının ortasından tutuyordu. Aybars sırtındaki çapraz asılı kurt başı saplı kılıçlarını çekti. Arboğa koşarak üzerine gelirken baltanın sapını elinin içinde kaydırıp sapın dibinden tuttu ve başının üstüne kaldırıp hızla baltayı savurdu. Aybars yana kaymasaydı ikiye bölünebilirdi.

Kılıcını yandan aşağıdan yukarı savurdu. Geyik başlı yaratık çevikti. Kılıçtan boynunu kurtarabilse de arkada örülmüş saçları kurtulamadı. Kopan saç tutamı havada süzülerek yere düştü. Öfkeyle kendisine bakan yaratığa “bir dahaki sefere” dedi.

Burnundan öfkeyle soluyup öne atılan yaratığın sağlı sollu, bir ayağını merkez olarak kabul edip dönerek yaptığı saldırılardan kaçtı. Bir an yakaladığı boşluktan faydalanarak sol dizinin arkasındaki bağları kesti. Hemen ardından da sağ diz arkasındaki bağları... Yaratık dizleri üstüne düştü. Hala elindeki baltanın sapını yere dayayarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Yavaş hareketlerle Arboğanın önüne geçerek baltanın sapına tekme vurup kenara gönderdi. İki kılıcı elleri arasında çevirdikten sonra göğsünden içeri soktu. Ayağını kullanarak ölen yaratığın bedeninden çıkardı. Karşısında açılan dikdörtgen kapıya yürürken kılıçlarını sırtına taktı.

Kapıdan geçtiğinde şafak sökmekteydi. Yakılan ateş sönmek üzereydi ama dört kişi de orada onu bekliyorlardı. Kardeşi koşup boynuna sarıldı. Dila da hemen ardından... Ozan ile Gezer Ata da geldiler “Nerede kaldın oğul?”

Ertesi gün İstanbul’un dar sokaklarında yürüyüp kendilerine yol açmaya çalıştıklarında güneş henüz tepeye gelmemişti. İzlenme riskini dikkate alarak sahaflar çarşındaki dükkana direkt olarak gitmek istemediler. Oradan çıkarken kullandıkları yolu kullanıp aşağıdaki labirentlerden faydalanarak sahafın altına geldiler.

20) Dumrul'u Ziyaret

Gökdelenin gizli katında loş ışıktaki oturmuş dışarıya bakan kara saçlı savaşçı kabzasından tuttuğu Küçük Kardeş adlı kılıcını çeviriyordu. Odada çıkan tek ses kılıcın ucunun zemine sürtünmesinden kaynaklanıyordu. “Buraya sık gelir oldun Aldaçı Han...” Ölüm Tanrısı arkasında belirdiğinde hiç ses çıkarmamıştı ama Dumrul buna rağmen Tanrının odadaki varlığını hissetmişti. “Ne oldu? O çok güvendiğin Arboğa Muhafızların işe yaramadı mı?” Cevap gelmeyince koltuğunu çevirdi. “Hepsi mi?...” Tanrı yine cevap vermedi. “Anladım... ‘İhtiyar ve Ozan’ın gelmesine bir şey demiyorum ama çocuklardan en azından ikisinin orada kalacağını düşünüyordum.”

“Yüzleşme Odasından güçlenerek çıktılar. Onları senin öldürmen gerekecek.”

“Üçü ile aynı anda ilgilenmem gerekecek.” Sesinin tınısından Aldaçı Han rahatsız olmuştu.

“Ne oldu? Yoksa korktun mu?” Bu soru karşısında gülümsedi.

“Beni bilmez gibi konuşursun Ölüm Tanrısı.”

“Seni bilirim Dumrul. Seni ben de Erlik Han da çok iyi biliriz. Onların ruhlarını alacağından hiç kuşkumuz yok.”

“Evet, alacağım. Sözümde durduğumu Erlik Han görecektir ve bir daha sadakatimi sorgulamayacak. Tamağın Kapılarını kendi ellerimle parçalayacak olsam da onu oradan çıkaracağım.” Aldaçı Han bu sözlere elleri ile boş ver bunları der gibi bir jest yaptı.

“Onların üçünü de aynı anda köprüye çekmeliyiz. Yanlarında Gezer Ata ya da Ozan olmadan geleceklerdir. Küçük Kardeş ile birini, Büyük Kardeş ile diğerini ve ellerimle de üçüncüsünü öldüreceğim.”

“Hadi bakalım. Şimdi plan yapma zamanı.” Kafa kafaya verip saatlerce ne yapacaklarını konuştular. Planları başarılı olacaktı. Üç çocuk da diğerlerinin yanına gideceklerdi. Güldüler... Güldüler... Aldaçı Han, Kuzgun’a dönüşüp gittikten sonra Dumrul orada bir süre daha oturdu. Sonra Boğaziçi Köprüsünde sisinin ona vermiş olduğu gizlilik içinde Karagözlüme bindi.

*

Sabah ofisinde otururken kapısı çalındı. İçerden bir ses duymayınca kapı tekrar çalındı. “Gel” diye seslenince içeri sekreteri girdi.

“Duran Bey, sizi ziyarete gelenler var efendim. Randevuları yok ama bunu gördüğünüzde onları kabul edeceğinizi söylediler” diyerek büyük altın bir sikkeyi adamın avucuna bıraktı. Sikkeyi eline alıp ona bakan adam “İçeri al” dedi.

“Emredersiniz efendim” diyen kız hemen döndü ve odadan çıkmak için kapıya atıldı.

“Bizi kimsenin rahatsız etmemesini sağla”

“Anlaşıldı Duran Bey” dedi ve kapıyı kapattı. Kısa bir süre sonra kapıyı tekrar çaldı ve misafirleri içeri alıp kapıyı kapattı.

Duran, ona hiç yakışmayan zorla gerilmiş gibi duran gülümsemesi ile Ozan’a bakarak “Seni çok uzun zamandır görmemiştim. Artık bu işlere bulaşmayacağını düşünüyorduk.” Sanki bağ evine

gelen adamlardan haberi yoktu. Ya da yollarını kesen Arboğalardan. Dumrul oyunu bu şekilde oynamak istiyorsa Ozan da yapabiliirdi.

“Yanlış düşünmüşsünüz. Hepimizin görevleri var Dumrul. Sen de çok iyi biliyorsun ki Yüzleşme Odasının Muhafızı olarak benim görevim Kader Silahlarını sahiplerine teslim etmek. Bakabilenlere...” Son kelimeyi özellikle vurgulamış, bunu yaparken de elini yanında şimdiye kadar sessizce durmakta olan Aybars’ın omzuna koymuştu. Dumrul’un yüzündeki bir anlık ekşime mesajın ulaştığını gösteriyordu.

Bir saniye bile sürmemiş bu durumun ardından yine o pis sırıtışını yüzüne yerleştirerek “Evet evet bunlardan beş tane yok muydu?” dedi alayla. “ Birkaç gün önce bir tanesi kamyon altında kalmıştı değil mi? Ne talihsizlik... Diğerinin de kaybolduğunu duydum. Onu bulabildiniz mi? Bir haber var mı?”

“Katil, onu sen öldürdün. Ruhunu aldığını gördüm.” diyerek Aybars atıldı. Daha fazla dayanamamıştı. Kurt başlı kabzalar o kadar hızlı ellerine gelmişti ki daha ilk adımını atmamıştı bile.

Dumrul bu hareketten hiç etkilenmemiş hatta yerinden bir santim dahi kıpırdamamıştı. Ozan ise Aybars’ın ikinci adımını atmasına müsaade etmeden sağ eli yakalıyı vermişti.

“Burada olmaz”

“Bir Rüya Gören. Ne kadar güzel bir özellik.” Dumrul, Aybars’ın İlbey’in ölümünden dolayı ona saldırdığını düşünüyordu. “Uzun zamandır görmemiştin senin gibisini evlat. Ancak Gezer Ata henüz sana görgü kurallarını öğretememiş. Ne yazık. Söylesene Ozan, Bürçe’nin ısırtığı geçti mi?”

Dumrul’un söylediğini duymazlıktan gelen Ozan “Haydi buradan gidelim” dedi.

“Aybars istediğin zaman sen ya da kardeşin Asya veya Dila beni ziyaret edebilirsiniz. Lütfen çekinmeyin” dediğinde Ozan Aybars’ı zorla kapıya doğru itiyordu. Onun tutuşundan öfke ile kurtulup geriye, Dumrul’a doğru atılırken sol bilekliğinin içinden kanlı bir mendil çıkarıp Dumrul’un gözünün ucuna getirdi.

“En başta bu mendilin sahibinin sonra da elinde ölen herkesin intikamını alacağım Dumrul.”

“Bu mendil...” Dumrul kalakalmıştı. Onların ardında duran Ozan da anlamadan duruyordu. “Balca’nın... Onu nereden buldun?... Nasıl?...”

“Onu öldürdün. Seni bu dünyada seven tek kadını gözlerini bile kırpmadan öldürdün.” Ozan Aybars’ın omuzlarından tuttu

“Hadi evlat buradan gidelim artık” dedi. Çocuğu çevirip kapıdan çıkarken de Dumrul’a dönüp “Umay’ın Eli yakında sana ve senin gibilerin hepsine dokunacak Dumrul. Çok yakında bu üç *Bakabilen* ile savaşmak zorunda kalacaksın. Ama onlar İlbey ya da Dağhan gibi savunmasız zavallı gençler değiller.” Ozan tam kapıyı kapatıyorken tekrar açtı “Emaneti geri alayım” dedi. Dumrul sağ elinin içinde gayri ihtiyari sıkıdığı sikkeye baktı. Sonra Ozan’a doğru attı. Adam havada yakaladığı gibi cebine koyup kapıyı ardından kapattı.

Kapı kapatılıp koridorda yürürken Aybar yanı başında bir ses duydu. “*O iyi bir insan Aybars, o iyi bir insan. Onu çok seviyordum. Hala seviyorum. Bana ihtiyacı var.*”

*

Dumrul'un yanından ayrıldıklarından beri hiç konuşmuyorlardı. Her ne kadar Ozan konuşmak istese de... Sahafın altındaki odaya geldiklerinde Gezer Ata ve kızlarla birlikte oturdular.

"Silahlarımızı aldığımız gece gördüğümü söylediğim rüya, aslında bir rüya değildi." Nasıl anlatacağını ya da nasıl ifade etmesi gerektiğini bir süre düşündükten sonra devam etti. "Dumrul'un içindeydim. O Erlik Hana yüreğini verip yemin ederken, Balca'yı öldürüp yüreğini alırken onun içindeydim. O ellerini kana bularken benim ellerim de kana bulandı. Erlik Han onun yüreğini çıkarırken ben de acı çektim. Sanki benim yüreğimi eline almıştı... Sonra uyandığımda elimde Balca'nın kanlı mendili duruyordu."

"Bunu daha önce niye anlatmadın oğul?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Ne anlatacağımı bilemedim."

Kardeşinin yanında oturan Asya onu sakinleştirmek için elinden tuttu. "Aynı gece benim gördüğüm rüyayı ben de tam olarak anlatmamıştım" dedi ve anlatmaya başladı. Ardından Dila da gördüğü rüyayı eksiksiz anlattı.

*

"Neler oluyor ihtiyar? Bu çocukların anlattıklarını daha önce hiç duymamıştım." Şaşkınlığını Gezer Ata'da paylaşıyordu. "Bu çocuklar bir Rüya Gören değil. Bunlar rüya görmenin de ötesine geçmişler. Üçü de rüyayı yaşıyorlar."

"Rüya Yaşayanlar... Evet haklısın ben de daha önce bu tür bir şey duymamıştım. Hiç kimsenin de bildiğini sanmıyorum." Onu soran gözlerinin ne sormak istediğini bilerek devam etti: "Umay Hatunun da bildiğini sanmıyorum Ozan." Gözler... "Tamam ona soracağım. Oldu mu?"

"Peki ya Dumrul? Balca'nın yüreğini çıkarıp Erlik Han'a götürmesine ya da yüreğinin çıkarılmasına ne diyorsun?"

"Bu hikayeleri de hiç duymamıştım. Aslında anlatılanlar bizim bildiklerimizi tamamlıyor."

"Sence onu yenebilirler mi?"

"Üçü bir aradayken olabilir. Ve bunu o ya da onlar da biliyorlar. Bu nedenledir ki iki seçenek var. Ya *Bakabilenleri* tek tek avlamaya çalışacak ya da..."

"Ya da ne ihtiyar söylesene."

"Ya da Tamağın Uşaklığını yapan başkaları da işe karışacak. Böylece sayıca üstünlüğü bertaraf edebilecekler."

"Bürçe..."

"Evet Bürçe ya da bizim tanımadığımız başkaları ..."

21) Balca'nın Mendili

Ozan ve yanındakinin odadan çıkmasının ardından sağında kalan duvara gidip duvar süslemesi olarak yapılmış kabartmalarda elini gezdirdi. Bir göz şeklini olması gereken motifin gözbebeğine bastırınca içerden “tık” diye bir ses geldi. Üst kata açılan bir gizli kapı açılmıştı.

Merdivenlerden hemen yukarı çıkmaya başladı. Kapı ardından kendiliğinden kapandı. Camlardan açık olanın hemen yanındakine ağzını yaklaştırıp nefes verdi. Buğulanan cama “Gel” yazdı ve odanın içinde gezinmeye başladı. Bu haliyle kafese kapatılmış bir aslana benziyordu. Bir kuzgun açık camın hemen önündeki çıkıntıya kondu ve içeri girdi. Aldaçı Han gelmişti. “Ne oldu? Beni neden çağırdın?”

“Bugün Ozan buraya geldi yanında Bakabilenlerden biri ile.”

“Bak sen şu işe.” Ölüm tanrısı keyif almıştı. Her zamanki koltuğuna kuruldu. “Bana olan biten her şeyi anlat bakalım Deli” dedi.

“O çocuk...” nasıl anlatmalıydı “meğer bir Rüya Görenmiş.” Aldaçı Han daha da neşelenmişti.

“Demek öyle...”

“Evet elinde Balca'nın mendili vardı.”

“Ne mendili?”

“Onu öldürdüğüm sırada elinde olan mendil.”

Aldaçı Han gülümsedi. “Demek canın bundan dolayı sıkkındı Deli.”

“Elinde Balca'nın mendili vardı diyorum. Beni duymadın mı? Bu nasıl olabilir?”

“Bilmiyorum. Sen anlatmaya devam et.”

“Balcayı öldürdüğümü biliyor. Ama nasıl? Orada kimse yoktu.”

“Onu yakaladığımızda sorarız.”

“O mendili almalıyım.”

“Aptalca bir şey yapmanı istemiyorum.” Dumrul'un duyduğundan emin olmak için tekrar sordu. “Beni anladın mı? Bir Delilik yapmanı istemiyorum.” Dumrul sessizce ama delici bakışlarla Ölüm Tanrısına baktı.

“Merak etme. Deliyim ama bu kadar da değil. Peki diğerlerine haber verelim mi? O şarkıcı ile anlaşamasak da yine de birlikte hareket etmek iyi olabilir. Ya da Kurt Yavrusu'nu her ne delikteyse bulup çıkaralım. İstanbul'da ortaya çıkan üç Bakabilen olduğunu duyduğunda buraya gelecektir. Ya da sen kimi istiyorsan...”

“Sen kendi işine bak. Ben de benimkilere. Herkes kendi verdiği söz ile Erlik Han'a bağlanmıştır. Sen diğer ruhları da aldığında –tabii alabilirsen, Erlik Han ile görüştüreceğim seni. Senin ona ne kadar bağlı olduğunu anlatıp takdirini kazanmanı sağlayacağım.”

“Ben ona bağlıyım Aldaçı Han. Hep bağlıydım.”

“Evet evet bağılısın. Peki bağılısın da ne yapıyorsun? Burada öfke ile gezinmekten başka ne yapıyordun? Mührü bulabilmek için ne yaptın?” Dumrul cevap vermeyince devam etti: “Dur dur ben cevaplarım. Hiçbir şey yapmadın Deli. Mührü bulabilmek için hiçbir şey yapmadın. Sen *Bakabilen* ruhu peşine koşacağına Mühre odaklanmalıydın. Tüm Uşaklar onu ararken sen köpründe oyunlar oynadın. Belki de bu ruhların aynı anda çıkması senin için büyük bir şanstır Deli. Ne dersin?” Sonrasında Kuzgun olup uçtu. Deli yalnız kaldığı loş ışıklı oda da bir süre daha kaldı.

“Balca...”

22) Planlar

Dumrul çok fazla oyalanmadan aşağıdaki odasına indi. “Cengiz’e söyle buraya gelsin,” dedi telefonun diğer tarafındaki sekreterine ve cevap vermesine fırsat dahi vermeden kapattı.

Kendi kendine konuşup Tamağın Efendilerine sövüp sayarken kapı çalındı. İçeri Cengiz girdi. Orta yaşlarının az üstünde kel kafalı, güzel giyimli ve bakımlı bir adamdı Cengiz. Sol kolunun altında taşıdığı silah ceketinin üstünden belli olmasın diye takım elbiselerini özel olarak diktirirdi.

“Beni çağırmışsınız efendim...”

“Beni ziyaret eden genci ve yanındaki ihtiyarı gördün değil mi?”

“Evet efendim gördüm. Kamera odasından takip ediyordum. Standart uygulama...”

“Güzel... Yapacak işlerimiz var.” Kapıyı açıp ofisinden Cengiz ile çıkarken içinden *O mendili almalıyım* diye geçiriyordu.

*

Aynı anda sahaflar çarşısındaki dükkanın alt katında “Peki şimdi ne olacak” diye Asya sordu.

“Bekleyeceğiz ve o hata yaptığında harekete geçeceğiz.”

“Hata yapacağını da nereden çıkarıyorsun Gezer Ata” bu defa soru Aybars’tan gelmişti.

“Çünkü o Delî” dedi ikisi aynı anda.

“O plan program yapmaz çocuklar. Yapamaz. Direkt olarak harekete geçmek isteyecektir. Bizde zaten tamda bunu yapmasını istemiyor muyuz?”

*

“Her şey plana uygun gidiyor efendim.”

“Öyle olmalı Aldaçı Han. Öyle olmalı. Bu kapıların ardında çok uzun çağlardır bekliyorum. Artık çıkmak ve hükmetmek istiyorum.” Ölüm Tanrısı, Erlik Han’ın bakışlarına bir an dayanabildi. Sonra hemen gözlerini yere indirdi. Korkuyordu. Ondandır çok korkuyordu. Aldaçı Han Tamağın Kapılarının ardında hapsolmaktan son anda kurtulmuştu. O andan beri kapıların tekrar açılabilmesi için çalışıyor, araştırıyordu. Tamağın Uşaklarından bazılarını Erlik Han’a o götürmüştü. Dumrul’un Küçük ve Büyük Kardeş adlı silahlarını bulmasını sağlayan, onlara sahip olmasını ayarlayan da oydu.

“O üç ölümlü çok güçlü Erlik Han.”

“Güzel” dedi gülerek. Sondaki harfi uzatarak söyleyince Aldaçı Han ürperdi. “Güzel. Belki onların ruhları kapıları açmak için yeterli gücü bize verecektir. Dağhan’ı getirdiğin gibi onları da bana getir. Önüne hiçbir engel çıkmasına izin verme. Beni iyi anladın mı oğlum?”

“Evet Baba anladım.” Aldaçı Han Erlik Han’ın dokuz oğlundan biriydi. Dokuz da kız kardeşi vardı. “Adlarıyla yokolasıcalar” diye içinden geçirdi.

“Bir gün yine kardeşlerinle birlikte yanımda yürüyeceksin. Birlikte tüm kainatı yöneteceğiz.”

“Siz nasıl dersenez öyle olacak.”

“Neye ya da kime ihtiyacın varsa temin et Aldacı Han. Gerekirse Onlarla da konuşabilirsin. Seni severler bilirsin.”

“Evet nasıl bilmem. Daha beşğimdeyken beni öldürme girişimleri başlamıştı.”

“Hepsi seni güçlü kılmak içindi.”

“Var olsunlar. Onların kıymetini anlayamadım.” *Kahrolasıca Albızlar* diye içinden geçirdi. Onlara ihtiyacım yok. “İhtiyacım olması durumunda onları arayacağım.” Erlik Han gözlerine bakıyor bir tereddüt arıyordu. Bir yalan belirtisi. Bulamadı.

“Pekâlâ artık gidebilirsin oğlum. Bir daha geldiğinde yanında ruhları da görmek istiyorum.”

“Erlik Hanın dediğı gibi olacak” diyerek diz vurup bağır vurup baş eğdi. Kafasını bir süre sonra kaldırdığında Erlik Han kapılar ardında kaybolup gitmişti.

23) Sahafa Saldırı

“Virüs mü? Eski kitaplarda olabilecek virüsler mi? Siz ne saçmalıyorsunuz acaba?” diye gelen ilaçlama firmasındaki adamlarla kavga ediyorlardı sahaf esnafı. Ancak yanlarındaki kolluk kuvvetleri onlara bir şey yapılmasını engelliyordu. Ayrıca Büyük Şehir Belediyesi yetkilileri de oradaydılar ve ilaçlamayı yaptırmayacakları nelerin beklediğini tek tek anlatıyorlardı. Anlattıkları pek içi açıcı değildi. O nedenle ilaçlama şirketi baştan başlayarak dükkânların içine girip ilaçlama yapmaya başladılar.

“Kahretsin, neler oluyor böyle? Gezer Ata ya da Ozan Ata da yoklar. Ne yapacağız şimdi?” diye telaşla sordu Dila.

“Arkaya geçelim. Bizi orada göremeyeceklerdir.” İki kız Aybars’ın söylediğini yaptılar. Ne demişti Gezer Ata “Arka tarafı sadece sizin gibi özel ruhlar görebilir.”

“Dükkan çalışanları dışarı” diye yukardan bir ses geldi birden. Üst kattaki çalışanların ayak seslerini duydular. Dışarı çıkıyorlardı. Sonraki sessizliğin ardından birden içeri giren ayak sesleri duyuldu. “Siz üçünüz beni takip edin” dedi bir ses. Ve dört kişi sarmal şeklindeki merdivenlerden inmeye başladılar. Kitapların yürürken devrilmesini önemsemiyorlardı. Üstlerinde beyaz bir tulum vardı. Çizmeler üstlerindeki tulum ile birdi. Gözlerinde gözlük, ağızlarında maske ile tanınmaları mümkün değildi. Birinin elinde çanta vardı.

“Burada kimse yok efendim.”

“Görüyorum. Lanet olsun.” Cebinden çıkardığı telefonun tuşlarına bastı. “Efendim ben Cengiz, Sahafın altındaki odadayız. Burada kimse yok... Evet efendim. Onları mutlaka bulacağız... Anlaşıldı...” Telefonu kapatıp yanında duranlara bağırdı “Hadi buradan gidelim.”

Adamların ayak sesleri duyulmaz olduğunda çocuklar arka taraftan çıktılar. “Şimdi ne yapacağız?” Dila’nın sorusuna Asya yanıt verdi.

“Onları takip edelim.”

“Aynı fikirdeyim. Ama ön kapıdan öylece çıkmayalım. Gezer Ata’nın kullandığı yolu kullanalım. Haydi.” diyerek Aybars öne geçti. Gittiği, gördüğü hiçbir yolu unutmazdı. Çarşının altındaki labirenti kullanarak iş hanının avlusuna geldiler. Dükkanın arka tarafındaki yola çıkmışlardı. Adamlar araçlara biniyorlardı. “İyi de şimdi onları nasıl takip edeceğiz?” İşte bunu hiç biri düşünmemişti.

Asya elini kaldırdı “Taksi” diye bağırdı. Hemen duran taksiye bindiler “Öndeki araçları takip et” dedi. Taksi şoförü kendi kendine mırıldansa da “... akıl fikir ver...” kısmından başkasını anlamamışlardı.

İstanbul trafiğinde bir süre gittikten sonra sabah Aybars’ın Ozan ile birlikte Dumrul’u ziyarete geldikleri binanın arkasına geldiler. Parayı üçü denkleştirip şoföre verdiler, taksiden inip uzak uçtaki araçtan inen adamları gözlemeye başladılar. “Bu bina onun” dediğinde kızlar kimden bahsettiğini anlamıştı. Ortalık sakin gözüktüğü için adamların araçtan inip binaya girdikleri kapıya doğru ilerlediler. Şansları yaver gitmiş ve kapının önüne gelene kadar kimse ile karşılaşmamışlardı. Aybars elini kapının koluna attı. Yavaşça çevirdi. Kapı açıktı. Kızlara baktı. Yavaşça araladı ve peşinde kızlarla içeri girmesi ile ucunda uyuşturucu iğneler olan tabancaların tetiklerine basma sesini duyması bir oldu. “Bu bir tuzak” diyerek arkasından gelen kızları kapının dışına itip arkalarından kapıyı örttü. İki iğne bedenine saplanmış birkaç tanesi de kapanan kapıdan sekerek

başka yerlere gitmişti. Kapının ardından gelen Asya'nın sesini duyuyordu. "Kaçın" diyebildi. Duymuşlar mıydı emin olamadı. Gözleri kararıp kendinden geçti."

*

Kendine geldiğinde bir ormandaydı. "Burasıda neresi?"

Hemen yanından gelen "Sabret Aybars, o birazdan gelecek" diyen ses ile irkildi. Yanındaki Balcaydı.

"Balca? Sen nasıl...?"

"Bunu görmem gerektiğini düşündüm Aybars."

"Neyi?"

"Bak o geliyor."

"Dumrul... Beni buraya neden getirdin?"

"Olanları tam olarak anlayabilmen için buradasın Aybars. Sadece izle. Bizi göremez" Karagözlüm'ün üzerinde ağzında neşeli bir türkü ile Dumrul yanlarından geçip gitti. Üstündeki kıyafetlerde değişiklik yoktu ancak gözleri daha bir sevecen bakıyordu sanki. "Karagözlüm, bugün çok iyi iş başardık birlikte. Öyle değil mi?" At ona cevap verir gibi kişnedi. "Sazlı Dam köyünde yaşayanlar yarın sabah kapılarının önünde bu altınları gördüklerinde çok mutlu olacaklar sevgili dostum. O Beylerbeyi denen adamın halkından bu kadar çok vergi almasını hazmedemiyorum. Adaletli olması gerektiğini söylediğim mesajlarımı dikkate almak istemedi. O eski tahta köprü vergileri taşıyan askerleri durdurmak için bence en uygun yer. Şimdi bu altınları bırakıp hemen üstümü değiştireyim Karagözlüm. Sonra da doğru Balcama gidelim. Ne olur her zamanki gibi uçur beni ona." Kız bunu duyunca gülümsedi. Gözleri hala aşk ile bakıyordu adama.

Yanından geçip giden atlı savaştının dediklerine anlamaz bir şekilde bakan Aybars "Anlayamıyorum" diyebildi.

"Dumrulum, haksızlığa adaletsizliğe hep başkaldıran olmuştur Aybars. Beylerbeyi'nin yaptıklarına karşı bu civardaki tüm köyleri elinden geldiğince korumaya çalışıyordu. Köylüden alınan fazla her bir kuruş vergiyi alır onu ödeyenlere geri götürüp verirdi."

"Sen bunu biliyor muydun?" Durdu biraz utanarak ve çekinerek "Yani yaşarken..."

"Elbette biliyordum. Ama bilmemezlikten gelerek onun işini kolaylaştırıyordum."

"Peki ama nasıl... nasıl değişti? Neden değişti?"

"İzle..."

Atlı adam yanlarından geçip biraz ilerlemişti ki yer sarsılmaya başladı. "Sakin ol Karagözlüm" diyerek huysuzlanıp korkan atını sakinleştirmeye çalıştı. Sarsıntı devam ederken üzerinde durdukları patikanın hemen yanında toprak yarılarak açılmaya başladı. Yaşlı bir meşe ağacına gelene kadar bu yarıma devam etti. Yemyeşil koca ağaç sarsılmaya başladı. Gövdesi ayrılıp çığlık atmaya çalışan bir ağız gibi açıldığı sırada birden kurumaya başladı. Sarsıntı bittiğinde Dumrul'un önünde yer yarılmış, yaşlı meşe gövdesinde kocaman bir delik ile kuruyup gitmişti.

Atından inen adamı görünce Aybars “Hayır inme” diyebilirdi. Balca üzgündü. Gözyaşları yanağından süzülüyordu. Aybars Dumrul’un yanına yarığa gitti. Zifiri karanlık olan delik bir ağıza benziyordu. Her şeyi yutabilecek bir kötülüğün ağız. Dumrul, hipnotize olmuş gibi o ağızdan içeri bakmaya bir süre devam etti. Sanki aldığı sessiz bir komutla kurumuş meşeye yöneldi. Hiç korkmadan o kara deliğin içine elini soktu. Bir şey çıkardı. Sonra elini bir daha soktu ve bir şey daha çıkardı. Arkasını ağaca dönüp atına doğru gelirken Aybars o karakavuktan ne çıkardığını gördü. Savaşçının sol elinde kabzasında kuzgun başı olduğunu artık adı gibi bildiği kılıcı tutuyordu. Sağ elinde ise siyah demirden sapı ile mızrağını tutuyordu. Onun da sapında kuzgun başı vardı. “Karagözlüm seninle tanıştırayım; bu Küçük Kardeş, bu da Büyük Kardeş” dediğinde gözlerindeki ışıltı sanki sönmüş gibi geldi Aybarsa.

“Tamağın Efendisi ona oyun oynadı Aybars. O başkalarının hep kendinin önünde tutan biriydi. Cesur, yiğit bir savaşçıydı benim Delim. Deliydi ama benim delimdi.”

“Peki benden ne istiyorsun? Bizi öldürmek isteyen kara yürekli bir ölümsüzün iyi ya da kötü olmasıyla ilgilenmem mümkün değil. O bizleri öldürmekle kalmıyor ruhumuzu alıp Erlik Hana götürüyor.”

“Yüreğimi ona verdiğim gün seni gördüm Aybars. O çağdan beri senin doğmanı bekledim. Dumrul beni göremiyor. Onun beni görmesini sağlaman lazım. İşte o zaman ona yardım edebilirim.”

*

Ayıldığında bir zeminde yatıyordu. Kafasını tutarak kalkmaya çalıştı. Uyuşturucu iğnelerin etkisi ile başı dönüyordu. “Neredeyim ben?” Ayağa kalkmaya çalıştığında yer sallanmaya başladı. Midesi altüst olmuştu. Midesinde bir şeyler olsaydı kesin çıkarmıştı. İlaçların etkisinin devam ettiğini düşünerek bir yerlere tutunmaya çalıştı. Eli parmaklıklara geldi. Gözleri karanlığa alıştığında büyük bir kafesin içinde havada asılı olduğunu gördü. Yer o nedenle sallanıyordu. Demir parmaklıklardan tutunarak aşağı karanlığa baktı. Bazı hareketler vardı ama kimin ya da kimlerin yaptığını anlayamıyordu. “Asya, umarım kaçabilmişsinizdir...”

Aklına silahları geldiğinde elini omzunun üstüne attı. Yoklardı. Ama bir düşüncesi ile orada olacaklarını biliyordu. Nasıl bildiğini merak etse de bunu bir kenara attı.

Aşağıdan bir ses geldi; “İndirin onu. Dumrul onu bekler. Çabuk olun sersemler.” Kafes hızla aşağı indi. İndikçe kafesi iki Arboğanın indirdiğini gördü. Kızıl Kayalarda öldürdüklerine benziyorlardı. Bunların üzerinde çivili zırhlar vardı. Onlara emir vereni görmek istese de o iki Arboğanın arkasında kalmıştı. “Kapıyı açın ve dikkatli olun sizi iki ayağı üzerinde duran boynuzlu öküzler...” Kafes yere iner inmez Arboğalardan keçi gibi sakalı olan yaklaşp kafesin kapısını açtı. Kapıyı açıp geri çekilince karanlığın içinden onlara emirler veren ortaya çıktı. Yaratık Aybars’tan daha kısaydı. Uzun sivri kulakları vardı, kocaman ağzının içi köpekbalığı dişleri gibi dişlerle doluydu. Kısa ve cılız olması onun Arboğalardan daha korkutucu olmasını engellemiyordu. Uzun dikdörtgen yakalı bir cüppe giymişti. Yüzü ve elleri çevrelerini saran taş duvarlar gibi koyu griydi. Ve ayakları, ayakları tersti. “Kafesten çık *Bakabilen*, ve yavaş ol.” Bakabilen kelimesi ağzından nasıl da tiksinti ile çıkmıştı. Aybars yavaşça kafesten çıktı. Arboğalar iki yana geçmişlerdi ve ellerinde büyük hançerler vardı. “Ben Urgun Bakabilen. Seni Dumrul’a götürmek istiyorum. Eğer iyi huylu olursan tek parça olarak götürebilirim. Aksi taktirde ayaklarını kesmek zorunda kalabiliriz. Beni anladın mı?” Durdu Aybars bir cevap vermeyince tekrar sordu. “Beni anladın mı? Cevap ver.”

“Evet, evet anladım.”

“Güzel. Hadi beni takip et” diyerek öne geçti. Aybars onu takip etmeye başladı. Arboğalar arkadan geliyordu. Dik ıslak taş basamaklardan çıkmaya başladılar. Hiç bitmeyecek gibi geldiği sırada tırmanma bitti. Urgun demir kapıyı yavaşça açtı. Çıktıkları koridor boştu ama karanlık değildi en azından. Koridor boyunca yürüyüp karşılarına gelen merdivenlerden çıkmaya başladılar.

“Yine merdiven” diye içinden geçirdi Aybars. “Buradan kurtulmalıyım. Ama önce nerede olduğumdan emin olmalıyım. Biraz daha sabret Aybars. Bakalım nereye gidiyoruz.”

Bir kapıyı açıp dışarı çıktıklarında insanların olduğu geniş bir alana gelmişlerdi. Elinde dosyalarla yürüyen kadınlar ve erkekler, etrafı kolaçan eden güvenlik görevlileri. Aybars burayı hatırlamıştı. “Dumrul’un binasındayız.” Yürümeye devam etti. Bir yolunu bulup kaçmalıydı. Ama herkes yanlarından her şey normalmiş gibi ilerliyordu. Etraflarında hiç *Bakabilen* yoktu.

“Arkadaşını gördüğüne sevinirsin umarım.”

“Dağhan burada mı? Hala yaşıyor mu?”

“Elbette yaşıyor” diyerek gülümsedi Urgun.

“Onu tek başıma kurtarmam mümkün değil. Kaçıp onun için geri geleceğim. Ama herkesi de yanıma almalıyım.” İçinden bunları geçirirken bir yandan da plan yapıyordu. Bağcıkları çözülmüş gibi yaparak yere çömeldi. “Burada *Bakabilen* olmadığına göre bir tek beni görüyor olmalılar.”

“Hadi çabuk ol. Yoksa o ayakları kesmemizi mi istersin?”

“Burada herkesin içinde sana hiçbir şey yapamazlar” diyerek içinden geçiriyordu. Pek cesaret verici bir durum değildi ama sarılması gereken bir gerçek olmalıydı. Yavaşça ayağa kalktı. “Sana hiçbir şey yapamazlar, sana hiçbir şey yapamazlar...” Bir anda beklediği fırsat ayağına geldi. Yanlarından geçen çalışanlardan biri elinde tuttuğu dosyalardan birini düşürdü.

“Durun size yardım edeyim” diyerek kadının yanına gitti ve hemen yerdeki dosyayı alıp kadına verdi.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. İsterseniz size taşımanızda yardımcı olabilirim.”

“Hayır hiç gerek yok. Tekrar teşekkür ederim.” Kadın yanından ayrılırken bir iki adım gerisinde duran Urgun ve Arboğalara baktı. “Bana bu kalabalık içinde bir şey yapamazsınız.” İki adım geri gitti. Sonra hızla arkasını dönüp dış kapıya doğru koşmaya başladı. Arkasından geliyorlar mı diye bakmamıştı bile. Döner kapıdan çıkarak kalabalığın içine girdi. Hızla koşmaya, dakikalarca hiç durmadan koşmaya devam etti. En sonunda kendini ikna etti ve durdu. “Onları atlattım mı? Takip etmiyorlar. Hemen sahaflar çarşısına gitmeliyim. Asya beni çok merak etmiş olmalı.”

*

“Aldaçı Han, her şey planladığınız gibi gitti.” Yüksek binanın camından manzarayı izleyen Ölüm Tanrısı arkasını dahi dönmemişti. “Aynı söylediğiniz gibi yaptık efendim. Dağhan’ın yaşadığını da duydu. Ayrıca Dumrul’un bu olaydan hiç haberi olmamasına rağmen çocuk emirleri onun verdiğini sanıyordu.”

“Güzel. Her şey planlandığı gibi gidiyor.”

24) Ulak

“Şimdi bir kez daha anlatın”

“Bir kez daha mı dede? Aybars’ı aldılar dede. Beni duydun mu? Onu hemen kurtarmalıyız?”

“Sakin ol kızım. Önce olanları bize bir kere daha anlatın. Sonra ne yapacağımıza ve nasıl yapacağımıza bakarız. Tamam mı?”

“Buraya bir grup adam geldi. Dumrul’un adamlarıydılar. İlaçlama bahanesi ile dükkanı boşalttılar. Biz aşağıdaydık. Adamlar aşağı inince arka tarafa saklandık.”

“Bu sayede de bizi göremediler.” Dila Asya’nın bir nefes almasından faydalanarak onun cümlesini tamamladı. “Sonra da onları takip etmeye karar verdik.”

“Keşke bizi bekleyseydiniz.”

“O anda bunun doğru olacağını düşündük. Ozan Ata. Onların nerede olduklarını öğrenip size bilgi verecektik.”

“Artık yaptığınız hareketin doğru ya da yanlış olması ile ilgilenmiyoruz. Aybars’ı nasıl kurtarabileceğimize bakacağız. Tamam. Takip ettiniz. Binanın arkasında onları gördünüz sonra ne oldu?”

“Sonra, daha önce de dediğim gibi onların binaya girdiği kapıyı kullanarak içeri girmek istedik. Tam içeri girerken Aybars bu bir tuzak diyerek kapıyı yüzümüze kapattı.”

“İçeri girmek istedik dede. Ama Aybars girmemize izin vermedi.”

“İyi yapmış Dila. Akıllı çocuk. Eğer öyle yapmasaydı şimdi siz de onun yanında olabilirdiniz.”

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye soru sorarken Ozan Asya’yı susturdu.

“Dede ziyaretçin var?” Ses üst kattan gelmişti. “Bir Ulak geldi.”

“Aşağı gönder oğul. Bakalım ne haber getirmiş.”

“Ulak da kim?” Dila soruyu orada bunu bilmeyecek tek kişiye sormuştu. Asya yaptığı omuz jesti ile bilmediğini söyledi.

Adam aşağı inince Gezer Ata yanına gitti. Sağ el bileklerinden tutarak tokalaştılar. Sol elleri de ellerinin üstündeydi. O kadar yavaş konuşuyorlardı ki kızlar duymak isteseler de duyamıyorlardı. Ozan ise bunu hiç ister gibi değildi.

Ulak denen adam yumuşak kahverengi çizmeleri, deri pantolon ve püsküllü üstlüğü ile hemen dikkat çekiyordu ama beyaz saçları ve sakalları birbirine girmiş adamın en belirgin kıyafeti beline sardığı kuşağı idi. Kuşağında silindir şeklinde bir kutu vardı. Gezer Ata ona cüppesinden çıkarıp bir altın sikke verince, o da kuşağındaki mesaj kutusunu çıkarıp verdi. Tekrar selam verip merdivenlerden çıkarak yanlarından uzaklaştı.

“Bu gelen Ulaktı çocuklar. Eğer bir haberi güvenli bir şekilde göndermek ister, haberin de ulaştığından emin olmak isterseniz Ulak kullanırsınız.”

“Ne haber getirmiş, bakalım mı?” Ozan bunu söylediğinde Gezer Ata elinde tuttuğu mesajın kutusunu açtı. Kapağı Asya’ya vererek kutunun içinden mesaj kağıdını aldı. Boş kutuyu yine Asya’ya uzattı. Yuvarlanmış kağıdı yavaşça açtı.

“Ne yazıyor?”

“Bu gece yarısı Boğaziçi Köprüsünde üç *Bakabilen* ile uğraş vermek istiyorum.

Üçünüze karşı tek başıma mücadele edeceğim. Yanımda arkadaşınız Dağhan ve İlbey’in ruhu da olacak. Beni yenebilirseniz onları da alabileceksiniz.

Dumrul”

“Bir şey fark ettiniz mi bu mesajda? Asya soruyu sorarken iki adama baktı. “Aybars’tan, kardeşimden hiç bahsetmiyor.” Bu defa da adamlar önce mesaja sonra birbirlerine baktılar.

“Anlamadığımız, bilmediğimiz şeyler dönüyor. Gece köprüde sizleri büyük bir tehlike bekliyor olacak çocuklar.”

“Onları kurtarabilmek için bir şansımız olacaksa bu tehlikeyi göze almalıyız.”

“Asya ile aynı fikirdeyim dede.” Bir an devam eden sessizlik merdivenlerden hızla inen Aybars ile bozuldu. Kimse tek kelime edemedi ona bakıyordu.

“Sanırım kimse beni beklemiyordu?” diyebildi.

İlk sarılan Asya oldu. “Aybars, kurtulmuşsun... Nasıl?”

Bir yandan diğerlerine sarılırken bir yandan da konuşmaya çalışan Aybars “Bilmiyorum. Bir fırsatını bulup kaçabildim.”

“İyi de nasıl oğul?”

“Bilmiyorum Gezer Ata” diye başlayarak kafeste uyanıp kaçışına kadar olan her şeyi anlattı.

Ozan, Gezer Ata’nın az önce söylediğini tekrar etti “Anlamadığımız şeyler oluyor.” En az onun kadar endişeliydi.

*

“Ne demek Dağhan’ı ben Erlik Hana götürdüm. O benimdi. Benim.”

Aldaçı Han “Bunca çağdır öğrenemedin, senin olan hiçbir şey yok Deli. Bunu aklına sok.” diyerek Dumrul’un üzerine yürüdü. Etrafı gösteren el jestini yaparak “Burada sahip olduklarını bırak ruhun dahi Erlik Hana ait. Yüreğini ona verdiğinde her şeyi kabul etmiştin. Bir *bakabilen* olmana rağmen senin ruhunu almadığı için ona dua etmen gerekiyor seni pislik. Şimdi saçma sapan konuşmayı kes ve işimize bakalım oldu mu?”

“Ben onlara bir Ulak gönderdim.”

“Ne yaptın?” Aldaçı Han iyice öfkelenmişti.

“Bu gece onları köprüye davet ettim.”

“Neden, neden böyle bir şey yaptın ki?” Dumrul cevap vermeyince Ölüm Tanrısı devam etti. “Ah şimdi anladım. Mendil değil mi? O kahrolasica bez parçası için yaptın bunu?”

“Onu almalıyım Aldacı Han. Balca’nın mendilini almalıyım. Beni anladın mı? Ve bu gece onu alacağım. Üç ruhu da Erlik Hana teslim edeceğim. Dağhan’ı benden habersiz götürmüşsün. Onu ve İlbey’in ruhunu köprüye götüreceğimi yazmıştım.”

“Yaptığın yanlışlar artıyor Deli. Erlik Hanın sabrı tükendiğinde sana neler yapabileceğini düşünmeni tavsiye ediyorum. İlbey’in ruhunu köprüye götürme. Hatta sen de gitme. Eğer gider de kaybedersen seninle olan anlaşmamız biter.” Bunu söyleyerek arkasını Dumrul’a dönüp yürüdü. Yürürken yüzünde oluşan gülümsemeyi Dumrul görmemişti. Kuzguna dönüşerek uçup gitti.

25) Boğaziçi Köprüsü

Gece yarısı olduğunda köprünün başında üç savaşçı duruyordu. Aybars'ın yanında birden Balca yine belirdi. Sesli sesli ve kızarak "Biliyorum biliyorum o iyi bir insan ve evet onu çok seviyordun, hala da seviyorsun. İşin kötü tarafı ise o kendisinin iyi biri olduğunun farkında değil" dedi. Kızlar ona ve sonra kendilerine baktılar. Dediklerinden hiçbir şey anlamamışlardı. Diğerlerine Balca'dan ve onunla birlikte Yaşayan Rüya'da gördüklerini anlatmadığına daha doğrusu anlatamadığına pişman oluyordu bazen. Balca ise Aybars'a bakarak anaç bir gülümseme ile "Dikkatli ol sevgili Aybars, çok dikkatli ol" dedi.

Araç trafiği gece olmasına rağmen hiç azalmamıştı. Ortada Aybars sağında Asya ve solunda Dila olacak şekilde duruyorlardı. Bellerine ip bağlamışlardı. Ne olur ne olmaz diye düşünerek yapmışlardı bunu. Gördükleri rüyalarda Dumrul hep sisin içinde geliyordu. Adımlarını köprüden içeri attıkları anda sis etrafı kaplamaya başladı. Bununla birlikte birden araçlar kaybolmaya başlamıştı. Uzaktan sesleri geliyor bazen de ses ile birlikte araçların silüetleri görünüyordu.

"Birbirimize yakın durmalıyız. Sakın ayrılmayın." Aybars elinde kurt başlı palaları ile her an birileri çıkacakmış gibi ilerliyordu. Gözlerini yanlarında yürüyen iki kızdan da ayırmamaya çalışıyordu.

Kılıcı ve bıçağı ile sağında Asya yürüyordu. "Bu sis Dumrul'un sisi. Her an karşımıza çıkabilir. Umarım sözünü tutar ve İlbey ile Dağhan'ı getirir."

"Gezer Ata'nın dediğine göre Ulak ile gelen bilgiye uyulmak zorunda. Mutlaka getirecektir..." diyen Dila kendi söylediğine dahi inanmamıştı. "Yani umarım getirir." Yayının ucuna bir ok takıp her an atmaya hazır diğerleri ile birlikte yürüdüler.

"Sis artmaya başladı." Aybars'ın bunu demesi ile birlikte üzerlerine bir sis dalgası geldi. Sanki bir duvarın içindelerdi. "İpi gergin tutun. Hiç birinizi göremiyorum. Asya, Dila cevap verin." Cevap yoktu... İpleri hızla çekti. Uçları koparılmış iki ip sağdan ve soldan geldi. Ama kızlar yoktu. Yalnız kalmışlardı. Dumrul çocukları kandırmıştı. "Lanet olsun Dumrul. Sana inanmamamız gerektiğini biliyordum." Yürümeye devam etti. "Asya, Dila sesimi duyuyor musunuz?" derken birden sis içinde bir hareket gördü. "Kızlar mı acaba? Yoksa Dumrul mu? Başka yaratıkların da çıkabileceğini sakın unutma Aybars." Kendi kendine konuşarak hareketi gördüğü yere doğru ilerlemeye başladı.

Asya yoğun sis dalgası ile birlikte kardeşine doğru yaklaşmaya çalışmış ancak ipler her nasılsa koparılmıştı. "Lanet olsun, koparılmış. Aybars, Dila orada mısınız?" derken sis içinde bir kıpırtı gördüğünü sandı, "Aybars, sen misin? Dila?" Hareket eden şey görüldüğü gibi hızla sis içinde kaybolmuştu. Hareketi gördüğü noktaya doğru gözlerini bile kırpmadan ilerledi.

Dila da Aybars ile bağını sağlayan ipin koparıldığını anlayınca kardeşleri aramak için seslenmeye başladı. Ancak sesini duyan olmadı. Sis içinde bir hareket fark edince o yöne doğru yürümeye başladı. "Çocuklar siz misiniz?" cevap veren olmayınca tekrar seslendi. "İpi sen mi kestir? Elinde oku hareketi gördüğü noktaya ilerledi. Oraya bir ok gönderebilirdi. Ama arkadaşlarını vurmaktan korkuyordu. "Senin olduğunu anladığım anda iki kaşının ortasına okumu göndereceğim. İlbey'i bizden aldığın için, bana o pis ellerinle dokunduğun için geberteceğim seni. Sana yemin ediyorum."

*

Dumrul sisin içinde bekliyordu. Çocuklar gördüklerini sandıkları bir silüetin peşinden gitmişler, seslenişlerine cevap alamayınca birbirlerinden iyice uzaklaşmışlardı. "Güzel, ayrılın bakalım... Sizi

tek tek avlayacağım. Tüm gece bizim. Gerçi verdiğim sözü tutamadım. Yanımda sadece İlbey'in ruhu var" diyerek sağ bacağının altındaki tulumu vurdu ve devam etti "Dağhan'ı da getirebilmeyi isterdim. Ama artık bunun bir önemi yok. Erlik Han onu çoktan almış. Aldaçı Han benim avımı benim sunmama izin vermedi. Bu konuyu da Erlik Han ile konuşacağım. Zamanı geldiğinde. Şimdi odaklanmamız gereken üç *Bakabilen* ruhu var. Söyle bakalım Karagözlüm ne dersin hangisinden başlayalım?" Atın yelesini okşadı. Karagözlüm ona cevap verir gibi homurdandı. Sanki Karagözlüm ona Dila ile başlayalım demiş gibi "Ama onun ok ve yayı var. Ona görünmeden o kadar yaklaşabileceğimizi düşünüyor musun?" durdu, eliyle boşver dermiş gibi bir jest yaparak "Benim sisim içindeler. Ne kadar yaklaşmak istersem o kadar yaklaşıyorum."

"Artık kendi kendine mi konuşuyorsun? Yoksa gerçekten de delirdin mi?"

"Aldaçı Han, sen burada ne arıyorsun" Dumrul şaşırmıştı. Zira onu burada daha önce hiç görmemişti. Onu alıp ilk defa Erlik Hana götürdüğü günden beri köprüye adım atmamıştı.

"Verdiğin sözü tutmana yardımcı olmak istiyorum. Bak sana kimi getirdim." Birden elinin altında Dağhan belirdi. Korkudan çılgına dönmüş gözleri ile eski Dağhan'dan eser kalmamıştı. Sessizce, kıpırdamadan duruyordu. Sinmişti. Aldaçı Han elini her omzuna vurduğunda korkuyla inliyordu. Elleri zincirliydi. Zincirin bir ucu yerde diğer ucu ise bileklerindeydi. Zincirler Aldaçı Han'ın bir el jesti ile kısılmaya başlayınca Dağhan ayakta duramadı ve diz çöktü. "Bu sana Erlik Han'ın hediyesi Dumrul. Yarın seni onun yanına götürdüğümde elindeki tulumun içinde beş *Bakabilen* ruhunun da olmasını istiyor."

"Olacak Aldaçı Han. Olacak."

"Bunun olmasını garantiye almak için Erlik Han sana bir hediye daha gönderdi." Erlik Han'ın yaptığı bir el jesti ile Dağhan'ın yanında belireni görünce Deli sevinçle kahkaha attı.

Atının karına tekme vurdu. "Haydi Karagözlüm av başlasın." Aldaçı Han Dumrul'un arkasından bir süre baktıktan sonra döndü ve Dağhan'a baktı. Çocuk onun bakışlarına karşılık vermek için büyük bir cesaret göstererek sanki boynu ona ait değilmiş de başka biri tarafından kontrol ediliyormuş gibi zorla ve yavaşça kaldırdı. Birkaç yürek atışının ardından Aldaçı Han geldiği gibi kayboldu. Dağhan orada sisin içinde zincirlenmiş bir şekilde dizlerinin üzerinde yalnız başına kalakalmıştı. Derin bir nefes alarak bağırmaya başladı.

"Yardım edin, imdat... Çocuklar buradayım. Ne olur kurtarın beni..."

*

"Dağhan'ın sesi bu" Aybars sesi duymuştu. O tarafa doğru giderken seslendi "Dağhan, geliyorum" sonra söylediğini düzeltti "geliyoruz." Sis içinde biraz daha hızlanarak ama temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı. "Umarım kızlarda sesi duymuşlardır."

Duymuşlardı.

İki kız da sis içinden her an bir şey çıkacakmış gibi her yeri gözleyerek Dağhan'a doğru ilerlemeye başladılar.

"Nasıl oluyor da Dağhan'ın sesini duyuyorum ama Aybars'ın ya da Dila'nın sesini duyamıyorum," diye düşünerek olabildiğince sesini yükselterek bağırdı "Aybars, Aybars" Bir yandan da yürümeye devam ediyordu. "Neredesin be Aybars. Eğer ben sana izin vermeden ölürsen seni döverim, beni

duyuyor musun sersem kardeş?” Bir yandan da Dila’yı merak ediyordu elbet. Aklına o düşünce ona da seslenmeye başladı. “Dila, Dila beni duyuyor musun?” O da duymuyordu.

Dila Dağhan’ın yardım çığlığını duymuş sesin geldiği yöne doğru ilerlerken diğer kardeşlerin seslenişlerini duymamıştı. “Bu sisin içinde umarım sadece Dumrul vardır. Off sakın ol Dila. Korkunun yüreğini sarmasına müsaade etme. Beni duyuyor musun?” O da kendi kendine konuşarak ilerliyordu.

Dumrul ile ilk karşılaşan Asya oldu. Arkasından sisin içinden Karagözlüm birden çıkıvermişti. Dumrul sol omzunun arkasına bir kesik atıp yine sisin içinde kaybolmuştu. Duyduğu acı ile diz çöktü. Kesik büyük değildi ama aniden arkasından çıkınca şaşırmıştı. Çünkü Dumrul’u hep karşısına çıkacakmış gibi düşünmüştü. Arkasından gelmesini hiç beklemiyordu. “Ne kadar da salağım,” diye düşünürken yarasının fazla derin olmadığını fark ederek rahatladı. “Beni öldürebilirdin. Neden öldürmedin? Bizimle oyun oynuyorsun değil mi? Evet oyun oynuyorsun.”

Dila da aynı şaşkınlığı yaşayıp acı nidasını attı. Sağ omzunun arkasında bir kesik vardı. Yayı gerip öfke ile Karagözlümün sis içinde kaybolduğu yere okunu gönderdi. Hemen yayına bir ok daha taktı. “Her yerden gelebilir, gözünü dört aç. Her yerden gelebilir...” Kendi kendisine bunu tekrar ederek ilerlemeye başladı. Yürürken artık etrafında daireler çiziyordu. “Tehlike her yerden gelebilir. Bu onun sisi” diyordu.

Aybars yavaş yavaş yoğun sisin içinde ilerlerken birden ensesinden başlayarak tüm omuriliğini saran bir soğukluk hissetti. “Arkandan geliyor. Dikkatli ol” diye bir ses duydu. Balca’nın sesiydi. Karagözlüm ardından sisin içinden çıkıp Dumrul kılıcını savururken o sağ tarafa doğru kendini attı. At geldiği gibi gitmişti. “Nasıl bu kadar sessiz olabildin?” Yürürken bağırmaya başladı; “Karşımıza çıkmayacaksın değil mi? Karşımıza çıkmayacaksın... Balca sana canını verecek kadar neden sevdi? Neden?”

Öfke ile söylemişti. Böyle bir etkisinin olmasını açıkçası hiç de beklemiyordu. Sis sanki bir dev onu içine çekiyormuş gibi birden yukarı doğru çekilerek kayboldu. Üç Bakabilen birkaç metre ara ile duruyorlardı. Aybars en öndeydi. Asya sol, Dila sağ yanında ama birkaç adım gerideydiler. Yaklaşık yirmi metre ileride yerde zincirli bir şekilde Dağhan duruyordu. Onları gördüğüne çok sevinmişti ve bir şeyler diyordu ama sesi yüksek çıkmadığından çocuklar durdukları yerden onu duyamıyorlardı. Ya da Dumrul’un bir oyunuydu. Dağhan’ın yanında bir yaratık vardı. Daha önce Gezer Ata’nın anlattığı bir masalda dinlemişlerdi onu. Tamağın henüz bir kapı ile kapatılmadığı çağlardan birinde Kırac Han adlı yiğit savaşçı Erlik Hanı öldürebilmek için yeryüzünden Tamağa açılan bir kapıdan içeri girmek ister. Eski Çağlarda Yeryüzünden Tamağa açılan yedi kapı varmış. Oğul Kapıları. Kırac Han işte bunlardan birini yanındakilerle açtığında bir yaratığın bu kapının bekçiliğini yaptığını fark ederler. Kapıyı bir Yutpa korumaktadır. Sırtı kızıl pullu, karnı beyaz, dört ayağı olan dev bir yılanır bu Yutpa. Ayak tırnakları bir hançer keskinliğindedir. Gözleri akı olmadığından dolayı kara bir deliğe benzemektedir. Bu yaratığın ağzının hemen yanında sağlı sollu ikişer tane ince beyaz uzun kıl vardır. Kırac Han ve yanındakiler bu canavarı bir şekilde öldürüp kapıdan içeri girerler.

Aybars, Kırac Hanın Yutpa’yı nasıl öldürdüğünü hatırlamıyordu. Hiçbiri hatırlamıyordu. Ağızları bir karış açık dev yaratığa bakıyorlardı.

Dumrul birkaç metre Dağhan’dan daha önde duruyordu. Atından yavaşça indi. Atının yelesini okşayıp kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra attan uzaklaştı. Karagözlüm gerisin geri dönerek oradan uzaklaştı. Aybars durduğu yerden “Acaba kulağına ne söyledi?” diye düşünürken buldu kendini. Yaşayan Rüya sırasında Dumrul’un içinde başka bir benlik olarak geçirdiği o süre zarfında

görmüştü ki; Dumrul Karagözlüme çok kıymet veriyordu. Savaşçı sağ elinde Küçük Kardeş ile ilerlemeye başladı. Kendinden ne kadarda emin ilerliyordu. “Karşında kaç kişi var hiçbir zaman umursamadın zaten, değil mi?” Aybars Dumrul’a hayranlıkla bakıyordu. Yaşayan Rüya sırasında onun ne kadar korkusuz olduğunu hissetmişti. Kara bir ölüm olarak geliyordu. Aybars birden Dila’ya seslendi; “Ne duruyorsun ok atsana!” Dila Aybars’ın dediğini iki etmedi ve yayında takılı oku Dumrul’a gönderdi. Adam bir sinek kovalarmış gibi kılıcını önünde hareket ettirince ok havada parçalanarak dağıldı. Dila peş peşe iki tane daha ok gönderdi. Onlarda aynı sonuçla karşılaştılar. Betona çakılmış gibi duran ayaklarını zorla yerinden hareket ettirerek Dumrul’a ilk saldıran ise Asya oldu. Aybars’ın yanından geçerek uzun ve kısa kılıç kombinasyonu yaparak saldırdı. Kız silahlarını çok iyi kullanıyordu. Ancak karşısındaki sıradan bir Tamağ Uşağı değildi. Adam her hareketini önceden biliyordu.

Asya Dumrul’un yanına gittiği andan itibaren Dila ona ok gönderemez oldu. Arkadaşını vurmak – yanlışlıkla da olsa istemiyordu. Etraflarında geziyor ve bir boşluk yakalamaya çalışıyordu. Aybars palaları ile onun solundan saldırdı. İki kardeş sağlı sollu saldırıyorlardı. Ancak Dumrul ne yapıp edip aralarından sıyrılıp kardeşleri birbirlerinin karşısına getiriyordu. Aldıkları küçük çiziklerden kan akıyor ancak hiç biri bunu umursamıyordu. “Asya saldır” diye bağırarak bir kez daha ilerledi Aybars. Sağ bilekliğine sıkıştırmış olduğu Balca’nın mendili o kolunu kaldırıp indirdiği sırada kolundan fırladı. Mendili havada görünce Dumrul savaşı unuttu birden. Küçük Kardeşi elinden atıp mendili havada yakaladı. “Balcam” diyerek mendili ellerinin arasına alarak diz çöktü. “Balca, Balcam...”

Asya hemen kardeşinin yanına geldi “Aybars iyi misin?” Aybars palalarını indirmiş Dumrul’un başında duruyordu.

“İyiyim Asya, iyiyim. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim Aybars,” kız Dila’ya bakınca o da iyi olduğunu söyledi. Dumrul’un başında duruyordu. Hareket ettiği anda oku iki kaşının arasına gönderecekti.

“Sakin kımıldama. Beni duyuyor musun” diyerek Dumrul’a seslense de o onu duymuyordu bile. İki avcuna mendili almış “Balca, Balcam” diye söylenerek mendili kokluyordu. O sırada Dağhan’ın yanında deminden beri hareketsiz duran Yutpa birden harekete geçti. O harekete geçtiğinde çocukların hemen arkasında bir hareket oldu.

Küçük Kardeş onun elinden arkaya gitmiş ve Dağhan’ın önüne kadar gitmişti. Elleri zincirli halde kuzgun motifli kabzası olan kılıca bakıyordu.

26) Dağhan Tamağın Kapılarının Önünde

“Aldaçı Han’dan seni buraya getirmesini ben istedim Dağhan. Dumrul’un seni öldürmesini istemiyorum,” demişti Tamağın Efendisi. Bir an sadece bir nasıl da rahatlamıştı. “Yaşamak istiyorum” demişti. Dağhan yaşamak istiyordu. “Seni ben öldürmek istiyorum sevgili evladım,” derken nasılda gülümsüyordu ona. Tamağın Efendisi dişlerini göstererek gülümsemeye çalışsa da, bu hiç rahatlatıcı bir görüntü değildi. Avının üstünde duran vahşi bir hayvan gibi gözüküyordu. Zaten dizleri üstünde duruyordu. Yerin dibine girmek kaybolmak istiyordu. Dağhan gözlerini kapatıp o bakışlardan kurtulmak istedi. Eli yanağına değdiğinde buz kesmişti. Yanağından başlayarak tüm bedenini saran ve gitmek bilmeyen bir histi bu. “Ölmek istemiyorum” demeye çalışmıştı. Başaramadı. Bedeni onun komutlarını artık dinlemiyordu. Son bir gayret ile “Lüü... Lüütfen... Yalvarırım bırak beni,” diyebildi. Tamağın Efendisi sol eli ile Dağhan’ın çenesini yukarı kaldırırken “Aç gözlerini çocuğum,” demişti. “Aç gözlerini ve bana bak. Sağ eli hızla yüreğine doğru inmişti. Attığı çılgılık tüm mağarada yankılanarak devam etmişti.

Erlik Han elini çocuğun yüreğinin üstüne koydu. “Ne kadar da güzel atıyor. Pıt pıt, pıt pıt, pıt pıt...” Sadece boğazından gelip ağzını dolduran bir kahkaha ile bu defa mağarayı sesi ile dolduran oydu. “Ah be evladım, sen öldürülürsen bana nasıl hizmet edeceksin?”

“Hizmet etmek mi?”

“Ayağa kalk evladım,” diyerek çocuğu omuzlarından tutarak ayağa kalmaya zorladı. O dokunuştan hem tiksinti duyuyor hem de minnet duyuyordu. O tutmasaydı yerden kalabileceğini hiç düşünmüyordu. “Bana hizmet etmek ister misin Dağhan?” Çocuğun sessizliği ve şaşkınlığı Erlik Hanı öfkelenmişti; “Cevap versene!” Dağhan ölmeyeceğini anladığında yaşadığı şaşkınlıktan sıyrılıp sesli olarak cevap vermediğini hatırladı. İçinde sevinçten fırtınalar patlamıştı. “Ölmeyeceğim, ölmeyeceğim...” diye içinden geçiriyor, sevinç nidaları atıyordu.

Konuşmayı başardığında “Ölmeyeceğim...?” diyebildi.

“Elbette ölmeyeceksin. Ölmeni istesem Deliye yaptırırdım. Şimdi söyle bana sevgili çocuğum bana hizmet etmek ister misin?” Dağhan bir an kalakaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Hayır derse kesin ölecekti. Bu işten kurtulmanın bir yolu, buradan biran önce gidebilmenin yolunu bulmalıydı. Yaşamak istiyordu.

“Evet”

“Evet ne sevgili çocuğum?”

“Evet sana hizmet isterim Tamağın Efendisi.”

“Güzel, güzel, güzel...” Her güzel dediğinde çocuğun yanağına baba şefkati ile vuruyor, o her vurdukça vücudu buzdan bir alev dalgası ile titriyordu. “Şimdi sıra geldi en önemli konuya...” Dağhan Evet diyerek her şeyin biteceğini düşünmüştü ancak elbette ki yanılmıştı. Bu kadar basit olamazdı. “Söyle bana, dünya da kendinden daha fazla sevdiğin biri var mı? İyi düşün ama,”

“Dünyada kendimden daha fazla sevdiğim biri mi?”

“Evet hadi söyle, var mı, yok mu?”

“Hayır yok, Erlik Han.”

“Söyle bana duymak istiyorum.”

“Dünyada kendimden daha fazla sevdiğim kimse yok Erlik Han.”

“Söyle bana,” Erlik Han sanki heyecanlanmış gibi gelmişti Dağhan’a. Çünkü adam dudaklarını yalamıştı. “Bana hizmet etmek için yüreğini bana vermen gerekiyor desem ne dersin?”

“Yüreğim senindir Erlik Han” derken Dağhan bu cümleyi mecazi anlamda anlamıştı elbette. Gerçek olabileceği aklına bile gelmemişti. Erlik Han büyük bir heyecan ile sağ elini havaya kaldırıp Dağhan’ın vücudunun içine elini soktu. Gözleri şaşkınlıkla bileğine kadar girmiş ele bakıyordu. Erlik Hanın eli kalbini tutuyordu. Ağzı açık bedenine girmiş kola bakıp kafasını yavaş yavaş Erlik Hanın yüzüne kaldırdı. “Nasıl” diyebildi.

“Alabilirsin dedin” dedi. Tuttuğu yüreği çekip çocuğun bedeninden çıkardı. Atan kalbi Dağhan’ın gözleri önüne kaldırdı. “Elimde pıt pıt atan kalbi ne kadar da çok seviyorum.” Burnuna kendi kanının kokusu geldi. Dağhan kalbinin çıktığı yere bakınca kalbin çıkarken açtığı yaranın yavaş yavaş kapandığını gördü. Kalbi Erlik Hanın elinde atmaya devam ediyordu ve hala yaşıyordu. “Nasıl?” diyebildi. Bilinci tamamen açtı ancak düşünceleri olanları kabul edemiyordu. Kalbi birden kararmaya başladı. Artık atmıyordu.

Atmayan kararmış kalbi Erlik birden bedenine geri soktu. “İşte her şey bitti çocuğum. Artık bana aitsin. Buradan gitmeden önce etmen gereken bir yemin var. Diz çok evladım.” Sağ elini adamın kafasının üstüne koydu. “Benimle birlikte tekrarlar: Şuandan itibaren sonsuz yaşamımın tek bir amacı vardır. Tamağın Kapılarını ardına kadar açmak. Bunun için ya anahtarı bulacağım ya da Bakabilenler’i bulup yok edecek ve ruhlarını alacağım. ”Sözler tekrarlanıp bittikten sonra. “Ayağa kalk Dağhan. Artık Aldaçı Han seni yukarı dünyaya götürebilir,” dediği anda Aldaçı Han karanlığın içinden çıkageldi. “Götürürken de sana zamanı geldiğinde ne yapman gerektiğini söyleyecek. Harfiyen onun dediklerini yapmanı istiyorum. Beni anladın mı?”

“Evet Tamağın Efendisi anladım”

Erlik Han Aldaçı Hana baktı. Ölüm Tanrısı ona selam verdi. Aralarında bir konuşma geçmemişti ama konuların hepsinin kapandığını düşünen Erlik Han yavaşça kapının diğer tarafına geçti.

“Hadi bakalım seninle yapacaklarımız var. Şimdi beni dikkatlice dinle...” diyerek konuşurlarken Tamağın kapılarında kayboldular.

27) Köprüde Savaş

Yutpa saldırıya geçtiğinde çocukların ardından bir ses geldi. “Geri çekilin çocuklar bu artık sizin savaşınız değil.” Çocuklar arkalarını döndüklerinde Gezer Ata ve Ozan’ı gördüler. Nasıl yapmışlardı bilmiyorlardı ama orada bitivermişlerdi. İkisi de olduklarından daha heybetli gözüküyorlardı. Birinin elinde asası, diğerinin elinde Kızıl Ejder çocukların araladığı yoldan geçtiler. Kızıl Ejder çocukların tam önünde alev aldı.

“Size yardım edebiliriz” dediğinde Gezer Ata “Hayır kızım bunun için yardım edemezsiniz” dedi. “Dumrul’a sahip çıkın yeter.” Yine de bir şekilde yardım etme isteği ile bekliyorlardı. Kılıçlar ve yay hazırды.

Yutpa çocuklara saldırdığında rahattı. Onların önüne Gezer Ata ve Ozan geçtiğinde tereddüt etti. Durdu ve çenesini yukarı kaldırıp kafasını hızlı hızlı sağa sola çevirmeye başladı. Yeni gelenler güçlüydü. “Karanlık çukurlarda ömrünü geçirdiğinden gözleri ile görmüyor” dedi Gezer Ata. Ardında duran çocuklara bilgi veriyordu.

“O nedenle gözleri kömür karası demek” dedi Dila. Gezer Ata ona cevap veremedi. Asasından çıkan bir yıldırım dev yılanımsı yaratığa çarptı. Asya normalde hayvanın paramparça olacağını sandı. Ama yıldırım dev canavarın sadece iki adım gerilemesine sebep oldu. Ozan o kadar hızla hareket ederek Yutpa’nın altına girip karnına Kızıl Ejder ile vurmuştu ki, Asya yıldırımdan etkilenmeyen canavarın bu defa karnının yarılmasını bekledi. Kılıç da bir işe yaramadı. Darbe sadece dört ayaklı yılanımsı canavarı kızdırdı. Altındaki adamı ezmek için harekete geçse de Ozan hızla onun altından bir takla atarak uzaklaştırdı.

“Tamağın çukurlarında değişime uğramış. Kızıl Ejderin kesemediği bir şey daha önce görülmedi” dedi Gezer Ata. Her nasılsa her ikisi de sakinliğini koruyabiliyordu. “Onu buradan götürmeliyiz. Eğer bu uğraşı veremezsek onun çocuklara zarar vermesini engellemiş oluruz.” Ozan başı ile tamam işaretini yaptığı anda üçü büyük bir hava balonunun içine girdiler. Tam köprüden kaybolacakları sırada Ozan gördüğü şey ile ileri atılmak iste de bir an sonra diğerleri ile birlikte Boğaziçi Köprüsünden kayboldu.

*

Kabzadaki kuzgun Dağhan’a bakıyordu. Onu yere bağlayan zincirler açılıp düştüğünde kimse onu fark etmemişti. Elinde Küçük Kardeş ayağa kalktığında da kimse fark etmemişti. Birden Aybars’a saldırdığında da çocuklardan hiç biri bunu beklemiyordu. Beklemeliydiler. Ama tüm ilgileri Yutpa’ya kaymıştı. Dumrul ayağa o kadar hızlı kalkmış ve Aybars’ın arkasına geçmişti ki Bakabilenler ne olduğunu ve ne yaptığını anlayamamışlardı.

Dumrul, Dağhan’ın saldırdığını görmemişti. Gördüğü şey Ozan’ın köprü üstünde kaybolmadan önce yaptığı hareketti. İleri atılmak ve çocukları bir şeyden kurtarmak istemişti ki Yutpayı buradan götürmelerinin tek sebebi buydu zaten. Dağhan, Küçük Kardeşi Aybars’a saplayacağı sırada araya girmişti. Çağlardır onun için kan akıtan silah bu defa kendi kanını akıtmıştı. Asya tam olarak ne olduğunu gördüğü için kardeşini o kargaşadan kurtarmaya çalışmıştı. Başka ne yapabileceği aklına gelmemişti. Dila ise elinde gerili atılmaya hazır tuttuğu oku bırakıvermişti. Sağ kaburgasının altına saplanan ok onun ikinci öldürücü yarası olmuştu.

Aybars için saniyeler durmuştu sanki. Dumrul bir an yerdeydi. Sonraki an ise ayağa kalkıyordu. Daha palalarını harekete geçiremeden kara saçlı savaşçı onun arkasına geçmişti. Ama neden.

Neden yapmıştı. Belki bir kalp atımı süre geçmişti ki çeliğin eti kesme ve kemiği parçalama sesini duydu ardından. Sırtı ıslanmıştı. Sıcak. Kandı. Tek bildiği kendi kanı olmadığıydı. Olsa acı hissederdi. Hissederdi değil mi? Bir kalp atımı geçmemişti ki Dilan'ın okunun yanından geçerek arkasındaki adam saplandığına şahit oldu. İki kalp atımı arasındaki süre ne kadar olabilirdi. Zaman geçmek bilmiyordu Aybars için. Bir kalp atımı daha süre geçtiğinde Asya onu Dumrul'dan korumak için çekmeye çalışıyordu. Döndüğünde Dumrul'u gördü kan içinde ayakta durmaya çalışarak ona bakıyordu. Aybars anlamıyordu. "Ne oluyor burada?" Asya seslendiğinde Dumrul'un arkasına bakmayı akıl etti. Ayakta duran biri vardı ama şu ana kadar beyni onu görmeyi, dikkate almayı reddetmişti. "Dağhan" diye bağırmıştı Asya. Ona saldıran Dağhandı. Dağhan onu öldürmeye çalışmış ve Deli Dumrul onu kurtarmak için kendi hayatını feda mı etmişti. Bir kalp atımı daha. Çok anlamsız diye içinden geçirdi. Her şey ne kadar da anlamsız. Bu düşüncesi Dağhan'ın gözlerini görünce silindi. Ve zaman birden normal akışına geliverdi.

Asya "Neden Dağhan, neden yaptın?" diye sorduğunda cevabı veren o oldu. Çünkü Tamağın Kapılarında Dumrul'un başına gelenleri biliyordu. Bilmekten de öte o da onunla birlikte yaşamıştı.

"Erlik yüreğine dokunmuş senin" dedi.

"Yaşamak için başka seçeneğim yoktu."

Dumrul artık ayakta duramıyordu. Yere düşerken Aybars yakaladı. Yaralı savaşçıyı yere yatırdı.

*

Ozan, "Aybars dikkat et, arkada" diye bağırdığında başka bir yerdelerdi. Başka bir dünyada. Ayın gökyüzünde tamamlanmamış bir yapboz gibi dağılmış şekliyle gökyüzünde öylece durduğu bir dünyadaydılar. Yüksek bir kayalığın gölgesindelerdi. Kayalık belirli yerlerde öne uzuyarak altlarında kuytu alanlar oluşturuyordu. Karşılarındaki Yutpa nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ağzının yanlarından iki tarafa doğru da uzayan iki tüy sürekli hareket ediyordu. "Dağhan saldırıyordu" diyebilirdi.

Gezer Ata "onlar kendi başlarının çaresine bakacaklardır Ozan. Sen şimdi buraya odaklan. Bir an önce işimizi bitirip dönemiz gerekiyor. Burada olduğumuzu çoktan fark etmiş ve gelmeye başlamışlardır bile."

"Burayı neden seçtin anlayabiliyorum ihtiyar. Bizim işimizi bitirirse onlarda bunun işini rahatlıkla bitirebilecekler, değil mi?" Gezer Ata cevap vermedi. Onun yerine;

"Kafasındaki dört tüye dikkat ettin mi?"

"Tabii ya, gözleri ile göremediğinden çevresini seçebilmek için onları kullanıyor." Kızıl Ejder alev aldı. Almasıyla Yutpa'ya saldırdı. Gezer Ata bir büyü dokumaya başladı. Asasını yere vurduğunda bir yer sarsıntısı oldu. Yılanımsı canavar dengede durmaya çalıştığı sıra da Ozan saldırısı için gerekli zamanı bulabildi. Hayvanın ağzını kenarlarındaki dört tüy havada uçup gitti. Yutpa dehşet ile her yöne çıldırmaşçasına saldırmaya başladı. Tanımlama doğru ise kör olmuştu.

Uzaklardan hızla yaklaşmakta olan bir toz bulutu dikkatlerini çekti. "Geliyorlar. Bir an önce gitmeliyiz" dedi Gezer Ata.

"Haydi gidelim o halde. Bırak o burada onların insafına kalsın."

“Bilmez misin? Buraya üç can geldik. Üç bağ oluştu. Bağın kopması için onun ölmesi gerekir. Şayet biz gidersek gittiğimiz yere onu da götürürüz.”

Yutpa sağa sola onlara ulaşabilirim diyerek saldırıyor her başarısız saldırısı onu daha da öfkeliendiriyordu.

“İyi de bu yaratığı nasıl öldüreceğiz. Birkaç dakika sonra Sazakanlar burada olurlar.” Her ikisi de Yutpa’yı bırakmış gelenlere bakıyorlardı. Bir kaç dakika önce binlerce Sazakan’dan oluşan grup bir toz bulutu gibi dururken şuanda hava da uçan yaratıklar seçilebiliyordu. Daha önceden hiç ejderha görmediyseniz bu yaratıkları kanatlı kertenkeleler olarak basitçe tanımlayabilirdiniz. Ancak bu benzetme ortak zekaları olan bu yaratıklara haksızlık olurdu. Ejderhaların yarısı boyutunda olan bu yaratıklar, dünyaları istila ederlerdi. Bu dünyada da eskiden güzel bir yaşam vardı. Ta ki onlar gelene ve önce ayı parçalayarak başladıkları yok edişe tüm gezegendeki yaşamı yok ederek devam edene kadar. Kainatta ki ejderhaların soylarını dahi onların tükettiğini duymuştu Gezer Ata.

Gelenleri Yutpa’da hissetmişti. Çılgınlığı doruk noktasına ulaşmıştı.

“Bir fikrim var. Sen şimşeğini göndermeye hazır ol ihtiyar” diyerek öne atıldı Ozan. Yaratık kayalığın yanına gelmişti. Arka ayağına vururken “seni koca yılan soyu” diye bağırdı. Yutpa kuyruğunu savurduğunda Ozan çoktan oradan uzaklaşmıştı. Kuyruğu kayalığa çarpınca yukardan kopan parçalar aşağı düştü. Gezer Ata ne yapması gerektiğini anlamıştı. Beklemeye başladı.

Öfkeli ve kör canavar sonrasında kendisine ne olacağını düşünmeden kayaları dövmeye başladı. Bir kayanın yukarda çıkıntı yaptığı yere geldiğinde Gezer Ata asasından yıldırım gönderdi. Bir yandan öfkeli hayvanın darbeleri bir yandan Gezer Ata’nın yıldırımları kayaların yukardan koparak aşağı düşmesine neden oldu. Düşen kayaların altında kalan Yutpa görünmez olmuştu.

İlk Sazakan saldırısı tam da Gezer Ata bir geçit açarken geldi. Umay’ın ışığına şükürler olsun ki Kızıl Ejder’in alevi ve keskinliği ile ikiye bölündü. Gezer Ata geçidi açtığı sırada onların üzerine gelen Sazakanların dikkatini kayaların altından çıkmaya çalışan Yutpa çekti. Her ne kadar üzerine atılan ilkinden hatta ikinci ve üçüncüsünden de kurtulsa da sonrasında gelenlerden kurtulamadı. Didilmiş etleri Sazakanların ağızlarının kenarlarından sarkıyordu. Arkadan gelenler Yutpa’dan bir parça alabilmek için öndekilere saldırmaya başladılar. Kendi aralarında yaptıkları kavgadan Gezer Ata ve Ozan faydalandı. Açılan geçitten geçerken son anda Ozan bir Sazakan’ın daha kafasını gövdesinden ayırdı. Gövdesi orada kalan kanatlı canavarın kafası onlarla birlikte kayboldu.

“

Dağhan tam da “Yaşamak için başka seçeneğim yoktu” derken tekrar Boğzaiçi Köprüsünün üstünde çocukların yanındalardı. Bedeninden ayrılıp onlarla birlikte gelen Sazakan’ın kafası Ozan’ın ayaklarının yanındaydı. Birkaç defa yuvarlandıktan sonra durdu. Çocuklar onu fark etmemişlerdi bile.

“Her zaman bir seçeneğin vardı Oğul. Ama sen bunların hiçbirini göremeyecek kadar kördün.” Gezer Ata yanında Ozan ile gelmişlerdi. Nasıl? Ne zaman? Yutpa neredeydi? Asya soru sormayı bırakabilmeyi diledi.

“Bu gece savaş bitti Dağhan. Şimdi gitmelisin.” Ozan öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, bunu bir kayaya söylese kayanında kalkıp gideceğini düşündü Dila.

“Tamağın Kapılarını açabilmek için yemin ettim. Çok yakında sizlerle yeniden karşılaşacağız.”

“Sana buradan gitmelisin dedim.” Elinde tuttuğu kılıcın kabzasındaki ejderhanın ağızından çıkan kızıl alev kılıcın çeliğini sardı. “Git!” Hızla yaklaşan bir atın sesini duydular ve Karagözlüm Dağhan’ın yanında belirdi.

Dumrul “Karagözlüm” diyebildi. Ancak at çoktan yeni efendisini kabul etmişti. Hiç kıpırdamadı. Dağhan sırtına binip tam oradan uzaklaşacaktı ki Dila seslendi “Dur!” Hemen atın yanına gidip eyerde takılı olan tulumu aldı. İlbey’i onlara bırakamazdı.

Dağhan karnına vurunca at oradan uzaklaştı.

*

“Sen o akşam oradaydın, değil mi?” Aybars Dumrul’un ne sorduğunu biliyordu.

“Evet oradaydım. İçinde sana haykırıyordum.”

“Peki sonrasında?” Dumrul utanmıştı. Kucağına yatmış olduğu adam Balcasını öldürürken oradaydı.

“Erlik yüreğine dokunurken de oradaydım. Uyandığımda elimde Balca’nın mendili vardı.” O sırada Ozan yere oturup kopuzunu eline alıp çalmaya başlayınca müzik etraflarında gezmeye başladı. Hafif bir meltem gibiydi. Ardından yoğunluğu olan bir maddeye dönmeye başladı. Bittiğinde Dumrul şaşkınlıkla ona bakıyor tek kelime edemiyordu. Aybars “Balca” diyebildi. Hava da Balca’nın görüntüsü vardı ve Dumrul’a gülümsüyordu.

Aybars “Onu görebiliyor musun?” diye sorduğunda adam sadece hafif hafif kafasını sallayabildi. Sadece Dumrul da değil kızlar da görüyordu.

“Delim seni bekler dururdum. Sana hep seslendim. Yanında olduğumu söyledim ama beni duymadın.”

“Sen hep burada mıydın?”

“Dumrulum seni bırakıp nereye gidebilirdim.” Aybars kadının gözlerinde hala o akşam ki sevgi bakışını gördü. Anlaması mümkün olmayan bir sevgi bağı vardı aralarında.

Gezer Ata yavaşça ilerleyerek Dumrul’un yanı başına geldi ve diz çöktü. Adamın baş ucunda gözlerini kapattı. Sağ eli parlamaya başladığında gecenin karanlığında etrafları aydınlandı. Hiç Dumrul’a sormadan birden parlayan elini Dumrul’un yüreğinin bulunduğu yerden içeri soktu. “Umay Hatunun Eli” dedi Ozan anlamsız gözlerle bakan çocuklara.

Savaşçı birden titremeye ve öksürmeye başladı. Öksürünce ağızından kan geldi. Gezer Ata elini Dumrul’un vücudundan çıkardı. “Sen, sen ne yaptın?” Dumrul sorusunu kekeleyerek sorabilmişti.

“Tekrar yüreğin atıyor Dumrul.” Savaşçı minnetle bakarak elini tuttu ve “Teşekkür ederim” dedi.

“Ama öleceksin”

“Daha en başından olması gereken buydu Aybars” diye bildi güçlkle. Havada asılı duran Balca yere Dumrul’un yanına geldi. Sessizdi ama Dumrul’un onun konuşmasına ihtiyacı yoktu. Sevddiği kadın ona elini uzatınca o da uzattı. Kız dönüp yürüdüğünde ise Dumrul’un bedeni yerde hala Aybars’ın kucağında yatarken ruhu kızın yanı başında onunla yürümeye başladı. Çok mutluydu. Çok mutlulardı.

Biraz gitmişlerdi ki Ozan aldığı müzik değışti. Havada ışıktan bir kapı açıldı. Çocukların bunun ne olduğunu sormalarına gerek yoktu. aa iriye açılan ruh geçidi açılmıştı. İki çift oradan geçmeden son kez arkalarına baktılar ardından ışığın içinde kaybolup gittiler.

Aybars ve Gezer Ata ayağa kalkmışlardı. Ozan hala çalıyordu. Dila'nın yanına geldiler. Kız tulumu sıkı sıkıya sarılmıştı. "Hadi onu da serbest bırakalım" dedi Gezer Ata.

Dila o gün oradaydı. Neler olduğunu görmüşü. Gözlerinden akan yaşları engellemedi. Tulumun kapağını açtığında içinden bir sis bulutu çıktı ve şekil almaya başladı. İlbey Dilanın karşısında duruyordu.

"Sen, seni görmüşüm" dediğinde kız sadece kafasını sallayabildi. "Kurtardın, kurtardınız beni." Hepsine tek tek ve minnetle baktı. Kafasını çevirip ışıktan kapıya baktı. "Sanırım oraya gitmem gerekiyor. Hepinize teşekkür ederim," dedi ve ona bakan gözlerin her birine bakarak selam verdi.

Ozan, İlbey geçtikten sonra Ruh Kapısını kapattı.

Gezer Ata "Hadi çocuklar gidelim" diyene kadar birbirlerine baktılar. Sonra hep birlikte yürümeye başladılar.

28) Başlangıcın Sonu

Dağhan, Dumrul'un tüm işlerini ve elbette ki elli birinci kattaki gizli yerini almıştı. Eskiden onun olan her şey artık Dağhan'ındı. Zengindi. Hem de çok zengin.

Asansör direkt olarak büyük odaya açıldı. Adım atar atmaz ışıklar yandı ve otomatik tek düze bir kadın sesi tüm odayı doldurdu: "Lütfen parolayı söyleyin!" ve geri geri saymaya başladı. "On, dokuz, ..."

"Parola: Tahta Köprü" diye seslendiğinde ise otomatik ses tekrar yankılandı "Geri sayım durdurulmuştur." Tıpkı Aldaçı Hanın dediği gibi olmuştu. "Bu işten gittikçe daha çok hoşlanmaya başlıyorum sanırım" dedi içinden.

Odada gezinmeye başladı. Bir boy aynasında aksini gördü. Giydiği kıyafetler aynada farklı görünüyordu. Yumuşak deriden çizmeler ve pantolon ile manda derisinden uzun kollu üstlüğü, bileklerinde deri bileklikler ile Dumrul'un bir kopyası gibiydi. Ne çok sormak istediği soru vardı. Oda da yürümeye devam etti. Tarihi eserlerle dolu bir odaydı burası. Savaşçılara ait kıyafetler ve silahlarla dolu bir odadaydı. "Bu adamların hepsini sen mi öldürdün" diye kendi kendine konuşurken bir kuzgun camdan içeri girdi.

"Aldaçı Han" dedi ve yanına gitti.

"Yapılması gereken çok işimiz var Dağhan. O nedenle bize yardım etmesi adına birini buraya çağırdım" dediği anda asansörün gelme sesi duyuldu ve kapısı açıldı. Dağhan asansörün aşağı indiğini fark etmemişti bile. Asansör ile bu kata çıkmak için gerekli anahtarın sadece onda olması gerekmiyor muydu?

Gelip karşılarında; gri kısa saçları, yeşil gözleri, hafif sivri kulakları ile bir kız duruyordu. Dudaklarında kan kırmızısı bir ruj vardı. Aynı renkten küpeleri ve yine aynı renkten büyük bir taşlı olan kolyesi açıkta bıraktığı boynunda göz alıyordu.

"Dağhan seni Bürçe ile tanıştırayım. Bürçe bu da Dağhan. Birlikte yapmamız gerekenler var."

"Merhaba Dağhan. Dumrul'u duydum." Ne duymuştu acaba diye düşündü Dağhan.

"Merhaba Bürçe"

"Hadi oturup konuşalım. Dağhanın sorularını cevaplayalım ve ardından bir plan yapmaya başlayalım."

*

"Haftalardır bu Bağ Evinden çıkmadık Gezer Ata. Bu gerçekten gerekli mi?"

"Kendinizi geliştirmeniz gerekiyor... " Gezer Ata bunu derken Ozan konuşmaya katıldı.

"Silahlarınızı daha iyi kullanabilmelisiniz çocuklar. Erlik Hanın planlarını bozmanın anahtarları sizlersiniz."

"Bakın çocuklar şundan emin olmanız gerekiyor; Aldaçı Handan ya da Dumrul'dan çok daha iyi savaştan ondan çok daha kötülerini yeryüzünde yürüyor." Aybars birden kendini "Onlardan daha da

kötüleri mi?” derken buldu. O sırada Ozan konuşmaya devam ediyordu; “Bir Ubır ile yani Kan Emici ile karşılaştığınızda ne yapacaksınız? Ya da bir Örek ile yani aslında ölü olan ruhsuz et yiyiciler.”

“Ne yani Zombilerde mi gerçek?”

“Evet Dila onlarda gerçek. Onlar sürekli karşılaşılabileceğiniz yaratıklar değillerdir. Akılları olmadığından bir kaos yaratılmak istendiğinde salınırlar.” Ozanın dedikleri Asya’nın bedeninin buz kesmesine sebep oldu.

“Peki bir İşbüke ile karşılaşırsak?” Gezer Atanın ne demek istediğini anlamayan çocuklar ona bakakaldılar. Bedeninin üst kısmı ve yüzü dişi olan ama bacakları yılan kuyruklu saçlarının her teli bir başka yılan olan İşbükeden bahsediyorum çocuklar.”

“Peki ya Şahmaran ile karşılaşırsanız ne yapacaksınız?”

“Yeter, yeter... Tamam anladık. Eğitime devam ediyoruz.” Dila en sonunda patlamıştı. “Hadi çocuklar bu kadar sohbet yeter. Antrenmanlarımıza devam edelim. Tek tek nasıl iyi isek birlikte ondan daha iyi olmamız gerekiyor.” Kardeşler başlarını salladı. Bağ Evinin arka bahçesinde çalışmaya başlayacakları sırada duydukları bir ses ile donakaldılar.

Bir Kurt ulumasıydı bu.

“Burada Kurt ne arar?” diye sordu Aybars, önce kızlara sonra da onlardan cevap alamayınca Ozana. Ozan ile Gezer Ata birbirlerine bakıyorlardı. Az önce çocukların karşılaşılabileceği Tamağın Uşaklarını sayarken en önemlisini atlamışlardı. Bir iki yürek atımı sonrasında Ozan Ata konuştu:

“Bürçe”

...